

Vĩnh Hằng Không Tồn Tại

Contents

Vĩnh Hằng Không Tồn Tại	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Ngọc Vỡ	4
3. Chương 3: Gặp Lại	7
4. Chương 4: Gặp Lại 2	11
5. Chương 5: Qua Lại	14
6. Chương 6: Thay Thế	18
7. Chương 7: Yêu Kiếm	21
8. Chương 8: Trở Về	25
9. Chương 9: Chấp Niệm	29
10. Chương 10: Hiểu Lâm	33
11. Chương 11: Vĩnh Biệt	36
12. Chương 12: Trường Dao	40
13. Chương 13: Ác Cốt	43
14. Chương 14: Chiến Đấu	46
15. Chương 15: Đào Thoát	50
16. Chương 16: Uy Hiếp	53
17. Chương 17: Tử Vong	58
18. Chương 18: Ước Định	62
19. Chương 19: Hỗn Loạn	66
20. Chương 20: Kougen	70
21. Chương 21: Kohaku	73
22. Chương 22: Hy Vọng	76
23. Chương 23: Tìm Cách	80
24. Chương 24: Vĩnh Biệt	83
25. Chương 25: Minh Đạo	87
26. Chương 26: Nếu	91
27. Chương 27: Vũ Khí Mới	94
28. Chương 28: Mục Đích	98
29. Chương 29: Thực Hiện	101
30. Chương 30: Ràng Buộc	104
31. Chương 31: Đứa Nhỏ	108
32. Chương 32: Mang Thai	111
33. Chương 33: Tình Yêu	114
34. Chương 34: Ngoài Ý Muốn	118
35. Chương 35: Hẹn Hò	121
36. Chương 36: Bất Cốc	124
37. Chương 37: Kaguya	127
38. Chương 38: Qua Lại	130
39. Chương 39: Tương Lai	133
40. Chương 40: Kết Thúc	136
41. Chương 41: Kết Thúc : Vĩnh Hằng	139

Vĩnh Hằng Không Tồn Tại

Giới thiệu

Aoko đã chết, sau khi chết nàng được chuyển thể đến 500 năm sau, lúc này có tên là Shiina Aoko, tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hang-khong-ton-tai>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Aoko gần đây thường nằm mơ, trong mơ đều là một bóng người quen thuộc. Ánh trăng lạnh nhạt chiếu xuống đỉnh núi, hắt ngạo ngẩng đứng đó, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, mái tóc màu bạc lay động nhẹ nhàng, tay áo cũng bay bay trong gió.

Bóng người kia, cao quý tịch mịch.

Nàng nhìn thấy mà đau lòng.

Chỉ là sau khi trái tim nhói đau nàng mới biết, người vô tâm giống như nàng, vốn đã không có tư cách để đau.

Năm trăm năm qua đi, rốt cuộc nàng cũng không quay về bên hắn.

Lâu như vậy rồi, hắn còn nhớ rõ nàng sao...

Shiina Aoko ngơ ngác nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài lớp học, trầm tư suy nghĩ.

Ngay lúc đôi mắt nàng mơ hồ nhìn cảnh vật phía trước, chợt nghe thấy có tiếng người gọi : “Aoko, có hậu bối sơ trung tìm cậu.”

Shiina Aoko, học sinh trung học năm thứ nhất, là hội trưởng câu lạc bộ viết kịch kiêm hội phó câu lạc bộ bắn cung. Lúc trước khi nàng mới vào trung học, trùng hợp đúng lúc vị hội trưởng cũ vừa mới ra trường, từ sơ trung nàng đã đảm nhiệm công việc viết kịch, lúc đó cũng tự nhiên được vị hội trưởng này đề cử. Học sinh năm nhất được giữ chức hội trưởng là rất hiếm, cho nên Aoko cũng được xem là một truyền kì trong trường.

Aoko bước ra ngoài, nhìn xung quanh một lát mới phát hiện ra Higurashi Kagome đang vẫy tay cười với mình.

Lúc trước câu lạc bộ chiêu sinh hội viên mới, học sinh trung học và sơ trung đều có thể đi, khi Aoko vừa nhìn thấy Kagome liền ngây ngẩn cả người, ngay cả kịch bản trên tay rơi xuống đất cũng không phát hiện ra. Hội phó câu lạc bộ viết kịch trung học thấy nàng xem trọng vị học muội “xinh đẹp như hoa” này, không dám làm phật lòng Aoko, vội vã túm Kagome vào câu lạc bộ viết kịch, “phong làm” hội phó câu lạc bộ viết kịch sơ trung, còn túm túm cười nói, hậu bối xinh đẹp bọn anh chờ em ở trung học !

Kagome, Aoko: “...”

Chỉ có Aoko mới biết, không phải vì Kagome đẹp, mà bởi vì khuôn mặt của nàng, không nên xuất hiện ở thế giới này.

Mấy ngày nay câu lạc bộ viết kịch đang chuẩn bị một kịch bản, dự định sẽ liên kết với khối sơ trung công diễn ở hội trường vào cuối tuần. Hội trưởng câu lạc bộ viết kịch sơ trung Shimizu từ sau khi có bạn trai đã không còn quan tâm nhiều đến công tác của hội, thường xuyên để Kagome là hội phó đảm nhiệm nhiều việc.

Kagome đầu đầu không thôi.

Aoko đi qua: “Có việc gì vậy ?”

Kagome gật gật đầu: “Là hội trưởng bảo em đến thảo luận một chút với chị về vấn đề kịch bản.”

Aoko nhú mày, con bé Shimizu chết tiệt kia không ngờ còn nhớ rõ chuyện cuối tuần công diễn, liền gật gật đầu : “Em cứ về trước đi, khối trung học tan muộn hơn so với khối sơ trung, hơn nữa hôm nay còn là phiên tôi trực nhật, như vậy đi, chờ sau khi tan học, tôi sẽ đến tìm em. Dù sao nhà em cũng không cách trường học quá xa, như vậy được chứ ?”

Kagome liếc mắt gật đầu, cười nói : “Được ạ, em sẽ ở nhà chờ chị.”

Aoko gật đầu.

Đợi cho người đi xa, Aoko mới nhớ ra hôm nay hình như là sinh nhật Kagome, tiện đường mua một món quà, nói chúc mừng sinh nhật với nàng.

Trong khoảng thời gian này, Aoko vẫn thường đến nhà Kagome thảo luận về chuyện kịch bản, cũng coi như là đã quen thuộc.

Buổi chiều tan học, làm xong công tác trực nhật, Aoko chuẩn bị một vài thứ, bắt đầu rời khỏi trường học. Nàng đi tới cửa hàng lưu niệm, mua cho Kagome một món quà sinh nhật, để chủ hàng gói lại thành một chiếc hộp xinh xắn, sau đó mới đến nhà Kagome. Gia đình Kagome ở trong một đền thờ Thần đạo, là một nơi rất rộng và đẹp.

Kagome nhận được quà tất nhiên rất vui vẻ, ôm Aoko một cái thật chặt.

Lúc sau Kagome mới bắt đầu cần nhắc, tiền bối vẫn là tốt nhất, ông nội không ngờ lại tặng cho nàng một cái “bàn tay khô của Kappa”, thứ quà vớ vẩn như vậy quả thực làm cho người ta giận sôi gan, nàng lập tức đưa cho Buyo gặm luôn.

Mọi chuyện thảo luận rất thuận lợi, trước khi đi Aoko còn đáp ứng ngày mai sẽ cùng Kagome đến trường học.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa mới mọc Aoko đã ra khỏi nhà, khi nàng đến đền thần thời gian cũng không muộn lắm.

Aoko bước vào cửa lớn, nàng đang định đi tìm Kagome thì đột nhiên cảm thấy trái tim trầm xuống đau nhói. Nàng ôm ngực muốn xoa dịu cảm giác này, nhưng không thể nào bình tĩnh nổi, cảm giác này...cảm giác này rất quen thuộc !

Đây chính là cảm giác mà năm trăm năm qua chưa từng xuất hiện !

Nhất định đã xảy ra chuyện gì !

Nàng đẩy nhanh bước chân chạy vào trong sân, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ từ đường.

Aoko vội vã chạy tới cửa từ đường, lại nhìn thấy em trai của Kagome Souta ngồi bệt ở đó, sợ tới mức tay chân run rẩy, vội vàng hỏi : “Xảy ra chuyện gì rồi ?”

Cậu bé run rẩy chỉ vào bên trong : “Cứu...Chị ấy...chị ấy bị hút vào trong đó !”

Giếng ăn xương ! Giếng ăn xương dùng để mai táng yêu quái ! Kagome tại sao lại bị hút vào đó ?! Chuyện này ...đã xảy ra biến cố gì ?

Nàng chạy tới bên cạnh miệng giếng, nhìn đáy giếng tối om, cắn răng một cái liền nhảy xuống.

Sau đó cũng giống như Kagome...biến mất.

Cả sân chỉ còn lại tiếng hét của Souta : “A! Chị Aoko cũng bị hút vào rồi !”

Aoko nhìn thấy những luồng sáng nhiều màu không ngừng biến hóa quay người mình, trầm mặc.

Nàng nắm chặt quai đeo cặp sách trong tay, nội tâm lập tức bình tĩnh lại.

Thời gian cuộn cuộn trôi như dòng nước lũ.

Nàng còn có thể trở về sao ? Trở về nơi kia, thời đại có hắc.

Sesshomaru...Nếu ta trở về, chàng còn nhớ rõ ta hay không ?

2. Chương 2: Ngọc Vỡ

Aoko không biết bản thân đã ở trong dòng thời gian được bao lâu, chờ đến khi nàng chạm được đến mặt đất, cả người dường như đã nhức mỏi. Trong dòng thời gian kia, nàng đã thấy được tất cả, yêu thương, sát ý, sinh tử ly biệt. Lòng ngực co rút đau đớn, nàng không gượng dậy nổi, nhưng cũng không rơi một giọt lệ.

Nàng thấy người kia trong dòng thời gian, móng vuốt sắc nhọn của hắn nắm chặt trái tim nàng, máu chảy ròng ròng.

Chờ khi nàng tỉnh lại, trời đã sáng. Nàng nhìn đồng hồ trên cổ tay, xem ra đã qua mười mấy tiếng. Nàng run rẩy một lúc, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, Aoko lặng lẽ cuộn mình vào một góc.

Khi nàng hồi phục được một chút đã là chuyện của một tiếng sau. Nàng mệt mỏi ngồi bên cạnh miệng giếng, xoa xoa mồ hôi trên trán, phóng tầm mắt ra xung quanh.

Tếng chim hót, côn trùng thay nhau vang lên, không khí ấm áp, trong lành hơn không biết bao nhiêu lần so với thành thị ở hiện đại, đã từng...Nhiều năm nay nàng chưa từng đi tới nơi như vậy. Chỉ là nơi đây hình như vừa xảy ra một trận ác chiến, mặt đất hỗn loạn, tuy rằng không ảnh hưởng nhiều đến mỹ quan.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, lập tức thấy được một đền thần xây bằng gỗ.

Chỉ là căn cứ vào hoàn cảnh xung quanh, nàng có thể khẳng định đây không phải là nhà Kagome. Hơn nữa, Kagome cũng không biết đã bị dòng thời gian đưa tới đâu, hi vọng không gặp chuyện gì không may, còn bản thân, rốt cuộc đang ở nơi nào ?

Không được, không thể ở mãi nơi này, không ăn không uống lâu như vậy, cứ mãi như thế nhất định sẽ chết người.

Nàng xoa bóp đôi chân nhức mỏi, khẽ cắn môi đứng lên, hướng về thôn xóm cách đó không xa. Đi được một lúc, Aoko liền hiểu được, nàng quả nhiên đã xuyên không, hơn nữa còn xuyên tới mấy trăm trước. Toàn bộ ruộng lúa nước hai bên đều là do bàn tay con người tạo ra, hơn nữa người nơi này đều búi tóc và mặc kimono phong cách cổ xưa.

Aoko một đường đi tới, hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò của người khác, thậm chí có người còn nhanh chân bỏ chạy về trong thôn. Aoko im lặng, nàng biết nhất định là chạy về bảo bảo với thôn trưởng hoặc thần quan.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cách đó không xa nổi lên một tầng bụi mù, có người chạy nhanh về phía này.

Người nọ dừng lại trước mặt nàng, kinh ngạc kêu lên : “ Chị Aoko ! Sao chị lại ở chỗ này ?!”

Người trước mắt, đúng là người đã bị giềng ăn xương hút mất Kagome. Nàng cười khỏ một tiếng : “Trước tiên đừng nói đến việc này, tôi vừa đói vừa mệt, nếu không ăn gì có thể vĩnh viễn không trả lời em được.”

Sau khi Aoko được Kagome dẫn vào thôn, thái độ cung kính của người trông thôn dành cho Kagome làm nàng rất khó hiểu. Nàng vừa ăn vừa nghe Kagome nói ra những chuyện đã xảy ra với mình. Chủ nhân của căn phòng này tên là Kaede, là một nữ pháp sư của thôn. Vị Kaede bà bà kia thấy nàng bước vào, cho người dọn cơm lên rồi sau đó cũng không liếc nhìn nàng lần nào nữa.

Sau khi nàng hỏi kỹ, cuối cùng cũng biết được nơi này là thời đại Chiến quốc năm trăm năm trước. Nàng cúi đầu nhắm tính một chút, hình như đúng là thời đại nàng đang nghĩ đến.

Cuối cùng Kagome tức giận nói : “Em bị kéo tới nơi này, tất cả đều là do lỗi của viên ngọc tứ hồn kia !”

Aoko dừng lại, ngọc tứ hồn sao, không ngờ nó vẫn còn tồn tại trên đời.

Nếu nói như vậy, nàng đã đi đến đúng nơi cần tìm.

Kagome nói xong liền đưa ngọc tứ hồn đang đeo trên cổ cho Aoko xem, Aoko vừa mới cúi đầu, tay trái đột nhiên đau nhói, không cần thận lật tay, đồ ăn còn thừa đổ ra ngoài, may mắn bát gỗ không bị vỡ.

Aoko im lặng nhìn tay mình, cuối cùng đứng dậy cùng đi chuẩn bị vài thứ với Kagome.

Kaede bà bà nói không cần để ý, nhưng cũng chậm rì rì đi tới hỗ trợ.

Kagome quan tâm hỏi : “Tiền bối, chị không sao chứ ?”

Aoko nhìn tay trái một lúc, lắc đầu : “Không có gì.”

Lúc sau Kagome lại bắt đầu đem chuyện mấy ngày nay nàng trải qua nói cho Aoko, nhất là lúc nói đến tên bán yêu Inuyasha, cảm xúc đặc biệt kích động, giữ chặt ống tay áo Aoko : “Tiền bối, chị nói xem làm sao có thể có loại người như hắn ! Em tốt bụng giải phong ấn cho hắn, còn tưởng rằng hắn là người tốt, không ngờ hắn lại lật mặt, không đúng, còn hơn cả lật mặt, hắn muốn cướp lấy ngọc tứ hồn, muốn giết em ! Mà điên nhất là bởi vì gương mặt em giống với nữ pháp sư đã từng phong ấn hắn Kikyou. À còn nữa, lúc em nói ngồi xuống, không ngờ hắn lập tức vâng lời luôn, ha ha, không phải chỉ có chó con mới nghe lời như thế sao, hắn còn thật sự ngồi xuống, ha ha ha !”

Aoko : “...” Kagome, em cười kiêu ngạo quá.

Còn nữa, em cởi bỏ phong ấn cho hắn không phải vì muốn hắn cứu em một mạng sao ?

Aoko không nhìn thấy bán yêu gọi là Inuyasha kia, lúc sau nàng ở lại trong phòng cùng Kaede bà bà dọn dẹp vài thứ, còn Kagome thì đi ra ngoài tản bộ.

Sau khi Kagome rời đi, Kaede bà bà nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên nói : “Cô cũng là pháp sư ?”

Aoko sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của Kaede bà bà, xấu hổ cười : “Trước kia phải, sau này...không thể xem như vậy nữa.”

Kaede bà bà thản nhiên liếc nhìn nàng, cúi đầu nói : “Pháp sư là chuyện cả đời, không phải nói mặc kệ là có thể mặc kệ.”

Aoko cười nhẹ, không tiếp lời.

Lúc tối, Aoko cuối cùng cũng gặp được bán yêu tên Inuyasha, chỉ bằng chiếc áo khoác chuột lửa kia, nàng đã nhận ra thân phận bán yêu này không đơn giản. Bán yêu này tính cách cũng thẳng thắn, nói rõ mình muốn tìm cơ hội cướp lấy ngọc tứ hồn, Kagome tức giận chỉ vào mũi hắn mà mắng.

Lúc sau Aoko bắt đầu nhìn thấy hai người xông vào đánh nhau, một tiếng “Ngồi xuống” kia thật đúng là khiến nàng hoảng sợ.

Buổi tối hai người ngủ cùng một phòng, lúc nửa đêm Aoko nghe thấy Kagome đang nói mớ, hình như là gọi mẹ, ông nội hay Souta gì đó. Aoko im lặng, cô bé này lần đầu xa nhà, nhớ người thân cũng là chuyện khó trách.

Dưới ngọn đèn yếu ớt, Aoko cúi đầu nhìn tay trái, không có gì khác thường.

Chiều theo lời bọn họ nói, Kagome hẳn là chuyển thể của Kikyo. Như vậy sẽ không khó để giải thích tại sao Kagome lại có gương mặt giống Kikyo như đúc. Bây giờ Kagome trở về là vâng theo số mệnh, còn nàng thì sao ?

Nếu nàng có thể quay về nơi đây, chứng minh có một vài chuyện cần nàng thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Aoko không thấy Kagome đâu, có chút lo lắng muốn đi tìm, lại phát hiện Inuyasha đang cào loạn ở đằng xa, vừa nghe nói Kagome biến mất, bản yêu kia giống như mèo bị dội nước lạnh, “vụt” một cái biến mất.

Aoko suy nghĩ một lúc, có Inuyasha Kagome hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc này Aoko cũng không biết, Kagome đang bị nhóm đạo tặc tới gây chuyện.

Không có việc gì làm, nàng đi tới chỗ Kaede bà bà mượn một bộ cung tiễn, tìm một nơi không có người để luyện tập.

“Si si si” Ba mũi tên bắn ra toàn bộ đều trúng đích !

Thì ra, mặc dù nhiều năm như vậy đã qua đi, thời gian cũng không bào mòn trí nhớ của nàng, còn thay nàng giữ lại bản lĩnh lúc trước.

Bằng năng lực của Kagome thì không thể nào bảo vệ được ngọc tứ hồn. Lúc trước Kikyou đã không làm được, Kagome sao có thể làm. Có lẽ, nàng phải cầm lại ngọc tứ hồn, tiếp tục bảo vệ nó. Nếu là nàng, nhất định có thể bảo vệ ngọc chu toàn.

Chỉ là cánh tay trái này...

Ngay lúc nàng cúi đầu nhìn về phía tay trái, bầu trời đột nhiên biến sắc !

Cả bầu trời trong nháy mắt bị hào quang kỳ dị màu tím bao trùm, vô số ánh sáng màu tím bắn về bốn phương tám hướng, đẹp đẽ mà quỷ dị !

Aoko trừng lớn hai mắt, đây là...

Ngay lúc đó, tay trái của nàng đột nhiên đau nhói, ngay cả cảm cung cũng không cầm nổi. Nàng lập tức quỳ rạp xuống đất, giữ chặt bàn tay trái không ngừng co rút đau đớn, mồ hôi lạnh chảy xuống trán ròng ròng.

Đau đớn như xé rách cánh tay khiến nàng muốn phát điên, nàng nghiến chặt răng, không phát ra tiếng rên nào.

Huyết mạch trên cánh tay trái bị thương đột nhiên nổi lên rõ ràng, từng đợt từng đợt ánh sáng di chuyển, ước chừng nửa tiếng sau, ánh sáng kỳ dị trên bầu trời mới tản đi, cảm giác đau đớn trên tay trái cũng dần dần theo đó mà biến mất.

Khi nàng cúi đầu nhìn xuống, tay trái rõ ràng so với trước kia khác rất nhiều.

Khóe môi nàng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhẹ, khôi phục rồi, linh lực của nàng...

Khi trời gần tối, Kagome mất tích một ngày rốt cuộc cũng trở về cùng Inuyasha.

Inuyasha trở về liền ồn ào hỏi sao lại thế này.

Kagome không trả lời, Aoko ở bên cạnh nhìn thấy một mảnh ngọc trong suốt nằm trong tay Kagome, ngăn người. Nàng kỳ quái nhìn về phía Kaede bà bà .

Kaede bà bà giải thích mọi việc một lần.

“Mũi tên Kagome bắn ra lúc đó hẳn là mũi tên thanh tẩy có sức mạnh rất lớn, nó vô tình đã bắn vỡ ngọc tứ hồn, nói cách khác những mảnh ngọc này đã bay ra khắp thế giới, không biết rốt cuộc đã vỡ thành bao nhiêu mảnh, nhưng chỉ cần một mảnh nhỏ, nếu yêu quái mạnh có được nó cũng sẽ rất phiền toái.”

Kagome bối rối hỏi : “Chẳng lẽ...cháu đã sai rồi ?”

Kaede bà bà không trả lời, mà nói : “Kagome, Inuyasha, còn có cô Aoko, các người cần phải đi tìm những mảnh ngọc tứ hồn về mới được.”

Inuyasha châm chọc cười : “Sao ? Ta tưởng bà nghĩ ta là tên vô lại muốn lấy ngọc cơ mà ?”

Kaede bà bà thở dài : “Lúc này không còn cách khác.”

Sau khi Aoko nhìn một lúc lâu, tay trái cứng nhấc giật giật, đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay với Inuyasha, Inuyasha chưa kịp phản ứng đã thấy Aoko mỉm cười, tay trái đột nhiên vươn ra điểm trúng mi tâm hắc.

Ánh sáng nháy mắt như mũi nhọn từ trong tay nàng bắn ra, Inuyasha như bị sét đánh, ngất xỉu tại chỗ !

Kagome : “A ?! Xảy ra chuyện gì vậy ?”

Kagome vội vàng chạy tới bên cạnh Inuyasha, sốt ruột xem xét.

Aoko rút tay về, từ trong túi xách của mình lấy ra vài thứ, nói : “Có thể là đi cả một ngày rồi, hắc hắc mỗi mới thế.”

Kaede bà bà : “...”

Kagome không biết phải làm sao bèn đắp lên trán Inuyasha một chiếc khăn lạnh, sau đó xoay người trở mặt nhìn Aoko lấy từ trong túi xách ra một cuộn băng y tế, cẩn thận nghiêm túc băng lại tay trái của mình. Kagome nhìn không được tò mò hỏi : “Tiền bối, chị bị thương ?”

Aoko gật gật đầu : “Cũng không thể xem là bị thương, chỉ là...chịu không nổi thứ mùi dã thú này.”

Kagome : “...” Nhưng chị cũng không cần phải chán ghét đến nỗi dùng vải băng lại như vậy chứ...

“À đúng rồi, nếu tạm thời không thể trở lại thế kỷ 21, tôi dự định ngày mai sẽ đi cắm trại.” Aoko quay đầu cười tủm tỉm nhìn Kagome “Chuyện đi tìm ngọc tứ hồn phải phiền hai người rồi, dù sao cũng là lỗi của em. Nơi này không khí tốt như vậy, không đi cắm trại rất lãng phí.”

Kagome ngốc nghếch nhìn nàng : “Tiền, tiền bối...”

Là ảo giác sao, vì sao nàng đột nhiên thấy tiền bối Aoko rất đen tối...

Sáng sớm hôm sau, Aoko tìm Kaede bà bà mượn một bộ cung tiễn, sau đó liền khoác túi xách của mình lên, rời đi.

Lúc này Kagome mới nhớ tới một việc, tiền bối Aoko biết dùng cung sao ?

3. Chương 3: Gặp Lại

Sau khi Aoko rời đi, nàng dự định hướng về phía Bắc.

Đây là thời đại Chiến quốc, nơi nơi đều tràn ngập cảm xúc bất an, ngoài chiến tranh, nghèo khó, thống khổ và giãy dụa, còn có một uy hiếp lớn nhất – yêu quái. Trên đường đi Aoko đã gặp nhiều yêu quái, nhưng dựa vào tiền thuật bách phát bách trúng của nàng, yêu quái bình thường vẫn không thể đến gần.

Nàng đã quen với cuộc sống tràn ngập tranh đấu, nhìn con người bất lực và giãy dụa trong đau khổ. Nàng không có khả năng cứu giúp mọi người, chỉ có thể tận lực giảm bớt thống khổ và bi thương cho họ.

Nàng đã đi ba ngày, mặc dù ở một mình trong rừng buổi tối cũng không thấy đáng sợ, bởi vì trong lòng đều là hình ảnh của người kia, bởi vì hai người họ đang ở cùng một thời đại, rồi cuộc có thể gặp lại hắc.

Nàng ngồi bên đống lửa trại, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chớp mắt một lát, ngay cả khi ngủ gương mặt kia vẫn mang theo ý cười yếu ớt.

Lại qua hai ngày, rốt cuộc nàng đã tới được rừng cây cách thôn trừ yêu sư không xa, trải qua mấy giờ đi bộ, trời đã tối đen như mực, nàng mới dừng lại trước một nơi có rất nhiều bụi gai. Nàng dùng gậy gỗ gạt những bụi gai kia sang một bên, tạo thành một lối đi nhỏ, cẩn thận đi vào.

Thì ra sau bụi gai này có một hang động.

Lúc này mặt trăng đã lên tới đỉnh, ánh trăng chiếu xuống phía dưới tạo thành những cái bóng lớn, mặt đất đầy cỏ dại, hiem hơi mới thấy có những đóa hoa màu trắng mọc lên.

Bên cạnh rừng cây có một hồ nước không nhỏ, hồ Shimizu, dưới ánh trăng nó như tỏa ra ánh sáng diệu kỳ, đẹp đến huyền ảo. Bên hồ là một cây hoa anh đào cổ thụ, thân cây rất lớn, ước chừng phải ba bốn người mới ôm hết được, cành lá sum suê, cánh hoa anh đào không ngừng bay xuống mặt hồ, rất đẹp.

Mà bụi gai này tựa như sự bảo hộ của thiên nhiên, ngăn cản người khác quấy rầy.

Vùng đất vĩnh hằng.

Khóe môi Aoko giương lên một nụ cười nhợt nhạt.

Người vì ta mà xuất hiện, ta chết đi cũng không thể hủy diệt người, người tên là vĩnh hằng, chỉ là năm trăm năm sau, người cũng không tồn tại. Cho nên mới nói, trên đời này không có thứ gì là vĩnh hằng cả. Cái gọi là vĩnh hằng, chẳng qua là để lừa gạt kẻ ngốc mà thôi.

Nàng cười nhẹ, cởi bỏ băng vải trên ngón trỏ tay trái, cắn đầu ngón tay bật máu, vẽ lên gạch tâm một đồ hình kỳ quái, quanh người dường như hiện lên một kết giới vô hình, đem toàn bộ hơi thở phong ấn lại, sau đó nàng xoay người đi tới một nơi gần đó, đem thân thể hoàn toàn giấu trong cây cối rậm rạp, ngồi xuống.

Không bao lâu sau, ánh trăng đã chiếu rọi toàn bộ vùng đất vĩnh hằng, cùng đến với ánh trăng là từng đợt bước chân trầm thấp, một giọng nói lạnh lùng vang lên : “Jaken, người chờ ở đây.”

Một giọng nói khác cung kính vang lên : “Vâng, Sesshomaru đại nhân.”

Sesshomaru...

Aoko đặt tay lên trái tim, chậm rãi ngẩng đầu.

Dưới tán cây hoa anh đào ven hồ, người kia cao ngạo đứng đó, một vài đóa hoa anh đào rơi xuống trường bào quý giá của hắn, mái tóc dài màu bạc bay bay theo gió, mơ hồ lộ ra sườn mặt tuấn mỹ vô song.

Sesshomaru.

Sesshomaru.

Sesshomaru..

Sesshomaru...

Dường như gọi càng nhiều trong đáy lòng, người kia càng có thể nghe thấy.

Người kia nhìn mặt hồ, hình như nhớ tới điều gì, khóe môi giương lên thành một hình vòng cung ôn nhu. Không phải cười, so với tươi cười còn đặc biệt hơn.

Hắn ở bên ngoài, nàng trốn ở một nơi bí mật gần đó. Hắn nhìn phong cảnh, còn nàng ngồi ở nơi đó nhìn hắn.

Ba giờ, nhoáng một cái đã qua.

Bóng người lẳng lặng đứng kia rốt cuộc cũng cử động, xoay người rời đi. Nàng nghe thấy hắn phân phó với người bên ngoài : “Tiếp theo, tới tìm thanh đao phụ thân để lại đi.”

Đợi cho đến khi xung quanh không còn tiếng động nào vang lên, nàng mới đứng dậy, cuối cùng liếc mắt nhìn phong cảnh đẹp trước mặt, sau đó không chút lưu luyến rời đi. Bên ngoài vùng đất vĩnh hằng, nàng có thể nhìn thấy bóng người kia càng lúc càng xa, khóe môi khẽ nhếch lên nhẹ nhàng.

Sesshomaru, những đau khổ mà ta mang lại cho chàng, ta không thể nào bù đắp được, nhưng từ nay về sau...Ta tuyệt đối sẽ không khiến chàng phải tổn thương thêm nữa..Sesshomaru...Chúng ta hãy đường ai nấy đi, đừng bao giờ gặp lại.

Trong rừng cây, dưới ánh trăng huyền ảo, hai bóng người đi ngược lại với nhau càng ngày càng xa, rốt cuộc không bao giờ có cùng giao điểm nữa.

...

“Trung —— “

Cung tên sắc bén cắt qua không khí, mạnh mẽ chẻ một yêu quái to như núi làm hai nửa, thanh tủy thành tro !

Tiểu yêu quái xung quanh thấy thế lập tức bỏ chạy ra bốn phía.

Chờ xung quanh im lặng, Aoko mới thu về cung tiễn khoác lên vai. Đúng lúc này, một âm thanh kỳ quái truyền đến.

“Tít tít tít !”

Miệng nàng giật giật, được rồi, cứ xem ai có thể gọi điện cho nàng trong khi nàng đang ở thời đại Chiến quốc đi “Alo.”

Giọng nói của Kagome truyền đến : “Tiền bối, chị có khỏe không ?”

Aoko gật gật đầu “Ừ, khá tốt, có việc gì không ?”

“Chúng em không tốt !! Tiền bối cứu mạng...”

Aoko nhíu mày : “Hai người đang ở đâu ? Xảy ra chuyện gì ?”

Bên kia truyền đến tiếng vang rất lớn, vô cùng ồn ào, Kagome thét chói tai, nói năng lộn xộn : “A Inuyasha, người cẩn thận một chút, có độc ! Tiền bối, sẽ chết người đó. Có yêu quái, yêu quái kia là anh trai của Inuyasha, tay của anh trai hẳn có độc, có thể hòa tan người khác, a a a cứu mạng...”

Aoko vội vàng hỏi : “Hai người đang ở đâu, yêu quái gì, anh trai là sao ?”

“Em không biết, nơi này hình như là biên cảnh hay phần mộ của yêu quái nào đó, cứu với...”

“Chờ một chút, em nói rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, này...Kagome !”

Tút tut tut...

Điện thoại mất kết nối.

Aoko nhíu mày nhìn màn hình tối đen, thế giới kia, phần mộ yêu quái, có lẽ nào...

Nàng không hề do dự, lập tức đi về hướng Tây. Không bao lâu sau, đi tới một miệng núi lửa, sau đó đi vào trong một hang động, ở cuối hang động có một cánh cửa lớn bằng đá, trước cửa là tượng đá của hai vị thần thú giữ cửa.

Nàng vừa bước đến, tượng đá phía bên trái đột nhiên mở miệng : “Người đã nghĩ kỹ chưa ?”

Không đợi nàng trả lời, tượng đá bên phải đã hỏi : “Hay là chưa nghĩ kỹ ?”

Aoko gật đầu, bình tĩnh trả lời : “Ta phải đi qua.”

“Như vậy, sẽ để người đi qua.”

Vừa nói xong, tượng đá bắt đầu cử động, đi về phía nàng : “Cánh cửa này, chỉ có người chết mới có thể đi qua. Người đã nghĩ kỹ, vậy hãy để chúng ta tự tay biến người thành người chết !”

Aoko bỗng nhiên mỉm cười : “Người chết ? Các người nghĩ rằng, ta không phải là người chết ?”

Hai tượng đá thần thú đứng im tại chỗ, trầm lặng nhìn nàng một lúc, sau đó đột nhiên lui về chỗ cũ : “Người có thể đi qua, con người vô sinh bất tử.”

Đúng vậy, con người vô sinh bất tử.

Từ rất lâu trước kia, nàng đã không còn nhớ rõ bản thân thuộc về thế giới nào nữa.

Cửa đá thật lớn mở ra, ánh sáng chói mắt làm người ta không mở mắt ra được. Nàng chậm rãi đến gần phía sau cánh cửa, không vui cũng không buồn.

Khi Aoko đi vào phần mộ yêu quái, liếc mắt liền thấy di cốt của Inu no Taisho ở phía trên, Inuyasha đang chiến đấu với một khuyến yêu. Inuyasha cầm một thanh đao rất lớn, vung đao rất uy phong, mà khuyến yêu kia không ngừng gào rống, không hề nhân nhượng.

Sau khi nhìn thấy dáng vẻ của yêu quái kia, nàng lập tức ngẩn ra.

Sess...shomaru...

Cho nên khi nhìn thấy Inuyasha bỏ đao về phía khuyến yêu, nàng theo bản năng bắn ra một mũi tên thanh tủy, tiêu trừ yêu lực trên thanh đao, Sesshomaru nhân cơ hội đó bức lui Inuyasha !

Inuyasha chật vật né tránh, đứng ở một bên gân cổ la với Kagome : “Này, cô làm cái gì vậy hả ?! Cô bắn tên chính xác một chút được không ?”

Kagome vội vàng thanh minh : “Tôi không có bắn tên !”

“Mũi tên thanh tủy không phải chỉ có cô mới có thể bắn ra sao ?!”

“Anh cũng biết rõ tôi còn chưa thành thạo bắn ra được cái mũi tên thanh tủy gì đó !”

“Thế là quỷ bắn à ?!”

Hai người này còn có tâm tình cãi nhau...

Aoko thấy ánh mắt đỏ như máu của Sesshomaru hướng về phía này, lập tức tránh sang một bên.

Không thể, bất luận thế nào cũng không thể gặp lại hắn !

Nàng cắn răng nắm chặt tay, Sesshomaru, nói ta nhẫn tâm cũng được, nói ta vô tình cũng tốt, tóm lại đời này chúng ta đừng bao giờ gặp lại nữa.

Mà bên kia, Sesshomaru đã tiếp tục chiến đấu với Inuyasha, tiếng vang thật lớn quanh quẩn bên tai nàng, nàng rút vào một góc bịt chặt lỗ tai, không bao giờ muốn nghe thứ âm thanh này nữa.

Sess...shomaru...

Ánh sáng như mũi nhọn từ bầu trời phóng tới, Aoko bật dậy nhìn qua, nháy mắt sững sờ.

Chỉ thấy khuyến yêu kia bị yêu đao của Inuyasha chém tới !

Nàng trở mắt nhìn cánh tay của Sesshomaru bị chặt đứt, ngay cả khí lực cầm cung cũng biến mất.

Cho đến khi Sesshomaru biến thành một luồng sáng rồi biến mất, nàng mới lấy lại tinh thần, lập tức lao ra ngoài cầm cung chỉ thẳng vào Inuyasha, tức giận nhìn hắn : “Tại sao lại tổn thương Sesshomaru, hắn là anh trai của người !”

Kagome nhìn thấy Aoko đột nhiên xuất hiện, còn chưa kịp kinh hãi đã biến thành kinh hách : “Tiền bối, chị đang làm gì vậy ?!”

Inuyasha đem Kagome kéo ra đằng sau lưng, hung tợn nói : “Cô và tên Sesshomaru kia là cùng một bọn ?”

Kagome kinh ngạc nhìn nàng : “Tiền bối, chị làm sao vậy ? Mới vài ngày không gặp tại sao chị lại...Quen biết với yêu quái, còn là anh trai của Inuyasha...”

Trong đầu Aoko chỉ còn lại cánh tay nhiễm máu của Sesshomaru, nàng nhìn chăm chăm vào cánh tay trên mặt đất cách đó không xa, đột nhiên cảm thấy rất khó thở. Cảnh vật trước mặt dần dần tối đen, nàng rút cuộc không chống đỡ nổi, tất cả ý thức bị bóng tối bao phủ.

Sesshomaru...

“Tiền bối !!”

4. Chương 4: Gặp Lại 2

Bóng tối bao trùm, ánh trăng huyền ảo.

Dưới tán cây hoa anh đào cổ thụ, nàng ôm lồng ngực thấm đẫm máu tươi dựa vào thân cây. Hoa anh đào không ngừng rụng xuống, rơi trên tóc nàng, trên y phục dính đầy máu tươi của nàng.

Giống như một buổi thịnh yến hoa lệ mà thảm đạm.

Nam nhân mặc áo choàng màu bạc quỳ trước mặt nàng, khuôn mặt lạnh lùng không hề thay đổi, nắm trong tay một trái tim đang chảy máu đầm đìa. Máu đỏ lạnh như băng chảy xuống giữa những ngón tay hắn, hắn dường như không phát hiện, chỉ lẳng lặng nhìn người trước mặt, không rõ cảm xúc.

Người này, không phải, yêu quái này, vẫn luôn lạnh lùng như thế.

Nàng cười rộ lên, máu đỏ từ khóe miệng lại trào ra.

Nàng nghe thấy giọng nói của chính mình, rõ ràng mà hoài niệm : “Sesshomaru...”

Ta, vẫn yêu chàng...

Đêm hôm đó, nàng bị sắc máu nhuộm đỏ, cả đời này khó quên.

Mặc dù đã là chuyện xưa của ba trăm năm trước, mặc dù có thể hắn đã quên.

Aoko chậm rãi mở mắt ra, mờ mịt nhìn nóc nhà. Khi tầm mắt dần dần rõ ràng, nàng nghe thấy giọng nói vui mừng của Kagome : “Tĩnh rồi, tiền bối tĩnh rồi ! Chị cảm thấy thế nào, có khó chịu không ?”

Aoko quay đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu, nhưng không nói một lời.

Kagome an tĩnh lại, muốn mở miệng nhưng không biết phải nói từ đâu.

Giọng nói của Inuyasha hờn giận truyền đến : “Này cô, nếu cô ta đã tĩnh lại thì khẳng định là không chết được, còn dài dòng cái gì !”

Trán Kagome nổi gân xanh : “Inuyasha, ngồi xuống !”

Một tiếng hét thảm, gian phòng trở cuộc yên tĩnh.

Kagome nhìn sang Aoko, ngưỡng ngưỡng nở nụ cười : “Tiền bối, mấy ngày nay chị đã đi những đâu vậy, ừ...Em sao ?” Thấy Aoko không nói lời nào, nàng vội nói sang chuyện khác : “Đúng rồi tiền bối, em và Inuyasha mấy ngày trước có gặp một yêu quái tốc rất lợi hại, sau đó...sau đó hai người bọn em phát hiện nhảy xuống giếng ăn xương có thể trở về hiện đại, tiền bối, chúng ta có thể về nhà rồi !”

Thấy Aoko vẫn trầm mặc, Kagome nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Inuyasha buồn bực ghé vào, một tay chống đầu, giọng nói không kiên nhẫn vang lên :

“Này cô, có việc thì trực tiếp hỏi cô ta, lòng vòng quanh co như vậy làm gì.”

“Inuyasha...” Không đợi Kagome mở miệng, giọng nói trống rỗng của Aoko đã truyền đến : “Inuyasha, tại sao ngươi lại muốn giết Sesshomaru...Hắn là anh trai của ngươi.”

Gương mặt Inuyasha lập tức đen lại, hắn ngồi xếp bằng xuống, nhìn về mặt Aoko, bỗng nhiên lạnh lùng nói : “Ta không có anh trai như vậy, nếu không giết hắn, ta và Kagome sẽ chết.”

“...Tất cả đều như vậy, cho dù là con người hay yêu quái, không làm tổn thương người khác thì không thể sống được...Ha ha...” Aoko cười khổ, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, nâng tay lên che đi : “Tỷ tỷ như vậy, Sesshomaru như thế, ngay cả ngươi cũng vậy...Còn ta, cũng thế...”

Sesshomaru, Sesshomaru...

Kagome thấy nàng khóc, nhất thời tay chân luống cuống. Kagome cũng đã từng nghe những người khác nói về Aoko, không phải khen ngợi nữa vơi, mà thật sự nàng hâm mộ và bội phục Aoko từ đáy lòng. Tuổi còn trẻ, cái gì nàng cũng làm được, nấu ăn, judo, taekwondo, hoa đạo, kiếm đạo, trà đạo, tất cả đều giỏi, thậm chí còn quản lý cả xí nghiệp của gia tộc Shiina.

Trong ấn tượng của nàng, Aoko là một người kiên cường và bình tĩnh, vĩnh viễn đứng ngoài thế giới của người thường, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, nói cũng không nhiều, giống như không thuộc về thế giới này, cực ít người có thể kết giao với nàng. Nàng nghĩ rằng Aoko không phải là một người yếu ớt, nàng không có nước mắt.

May là Aoko chỉ yên lặng khóc một hồi, rốt cuộc cũng kìm nén cảm xúc. Inuyasha bị không khí nặng nề trong phòng làm cho khó chịu, lầu bầu một tiếng, khoát tay cầm Thiết toái nha đứng dậy đi ra ngoài.

Kaede bà bà ở bên cạnh thấy vậy bèn đánh vỡ tình huống xấu hổ hỏi : “Tuy nói mọi việc đều thuận lợi, nhưng vì sao Kagome có thể rút ra Thiết toái nha ?”

Myoga vẫn đi theo xen mồm nói : “Theo ta thấy, nguyên nhân chính là vì Kagome là con người cho nên mới có thể rút được Thiết toái nha. Vốn dĩ Thiết toái nha là do cha của Inuyasha đại nhân vì bảo vệ mẫu thân hấn mà tạo ra. Bởi vậy nếu người không có trái tim lương thiện động tới đao, chắc chắn sẽ không thể sử dụng được.”

Thấy Kagome dường như trầm tư, Myoga tiếp tục : “Đại nhân Sesshomaru không có lòng lương thiện với con người, cho nên hấn không thể sử dụng được Thiết toái nha.”

Aoko nghe vậy, trầm mặc xoa người.

Sesshomaru, ta biết tất cả đều là lỗi của ta, bởi vì ta mà chàng mới mất đi tâm từ bi với con người. Sesshomaru, rốt cuộc ta đã làm tổn thương chàng đến đâu, ta không thể nào biết được...

Kagome vội vàng đánh gãy Myoga : “Ông Myoga đừng nói nữa, tiền bối rất mệt rồi.”

Myoga thức thời ngậm miệng lại, uống trà.

Kagome nhìn Aoko, thật cẩn thận mở miệng hỏi : “Tiền bối, chị có muốn về nhà xem thử không ? Nếu chị tạm thời không muốn đi, em có thể báo cho người nhà chị vẫn ổn, đã nhiều ngày như vậy rồi, cha mẹ chị nhất định rất sốt ruột.”

Aoko cười khổ một tiếng, giọng điệu bình thản : “Tôi không có người nhà, cho nên cũng sẽ không có người lo lắng cho tôi.”

Kagome nhất thời nghẹn lời, nàng quen biết với Aoko cũng khá lâu, chỉ là từ trước đến giờ Aoko rất trầm lặng, cũng chưa bao giờ mời nàng vào nhà. Nàng chỉ biết gia cảnh

Aoko không tồi, cũng nghe người khác nói Shiina là một gia tộc khổng lồ. Không ngờ sự thật lại là như vậy, thì ra cái gọi là gia thế hiển hách chính là di sản...

“Thật xin lỗi, tiền bối...Em không biết...”

Aoko lắc đầu.

Kagome do dự nửa ngày, rồi rầm không ngừng rốt cuộc mới quyết tâm nói : “Tiền bối, em có thể hỏi chị một điều được không, vì sao chị...không có nhịp tim...”

Gian phòng nhất thời yên tĩnh, không một tiếng động vang lên.

...

Bởi vì thân thể Aoko không khỏe, nàng chỉ có thể nằm trong phòng dưỡng sức, mà ngọc tứ hồn thì vẫn phải tìm, cho nên Kagome và Inuyasha chỉ nghỉ ngơi một ngày rồi lại lên đường.

Aoko vẫn chưa hồi phục tinh thần, ngẫu nhiên đi ra ngoài tản bộ rồi không bao lâu sau lại trở lại tiếp tục nằm ngủ.

Kaede bà bà vẫn chăm sóc việc ăn uống mỗi ngày của nàng, nhưng không biết làm thế nào để nói chuyện với nàng.

Bà nhìn ra được cô gái này tuy bên ngoài rất kiên cường, nhưng thực tế nội tâm yếu ớt, vốn không thể chịu nổi một va chạm mạnh. Bà đã nghe Kagome nói chuyện xảy ra ngày đó, từ lần đầu tiên gặp mặt bà đã biết cô gái nhỏ này không đơn giản, nhưng cũng không thể nào mở miệng hỏi.

Không đến vài ngày sau, hai người kia đã trở lại, còn thu phục được một tiểu hồ yêu tên là Shippou. Kagome nói phải về nhà một chuyến, cố ý tới hỏi ý kiến Aoko. Aoko nằm ở trên giường lắc đầu, ý bảo mình còn phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa.

Chờ Kagome trở về, bọn họ lại cùng nhau bước lên hành trình tìm kiếm ngọc tứ hồn. Thân thể Aoko đã sớm khỏe lại, nhưng nàng không muốn tiếp tục hành trình phía trước, cũng không muốn quay về năm trăm năm sau, thậm chí không biết mình có thể trở về hay không.

Chờ mọi người đi hết, Aoko mới một mình đi tới giếng ăn xương trong rừng cây, cúi đầu nhìn đáy giếng đen sì, sau một lúc lâu, đột nhiên nhấc chân nhảy vào !

Chỉ thấy đáy giếng phát ra một ánh sáng chói mắt, lát sau tất cả đều khôi phục như cũ.

Khi Aoko từ miệng giếng bước ra, bên ngoài đã là buổi chiều.

Nàng từ đền thần nhà Kagome đi ra, trên đường đi bắt một chuyến xe vào vùng ngoại thành. Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước một biệt thự xa hoa, nàng thanh toán tiền xe rồi bước qua cổng lớn. Cửa vừa mở ra đã thấy có một người đàn ông trung niên mặc áo vest đen bước tới, cung kính cúi đầu : “Hoan nghênh Đại tiểu thư về nhà.”

Aoko gật đầu, vừa vào phòng khách vừa nói với quản gia : “Chuẩn bị cho tôi mấy thứ đồ dùng hàng ngày, tôi có việc phải rời đi một thời gian, lúc này chuyện kinh doanh của gia tộc còn cần quản gia tiếp tục quản lý.”

Quản gia cung kính gật đầu : “Vâng, Đại tiểu thư.”

“Còn nữa, thay tôi làm một vài thủ tục ở trường học.” Aoko dừng một chút “Tôi không biết bản thân còn có thể trở về hay không, nếu tôi không thể trở về...quản gia hãy tự quyết đi.”

Quản gia lắc đầu : “Xin Đại tiểu thư đừng nói như vậy, tuy rằng tôi không biết Đại tiểu thư đang làm gì, nhưng gia tộc Shiina vĩnh viễn là nhà của cô, tôi sẽ vẫn cung kính chờ cô trở về.”

...

Kaede bà bà mãi cho đến ngày hôm sau mới nhìn thấy Aoko trở về, ánh mắt cô gái này rõ ràng không giống trước kia, tuy vẫn còn bị thương nhưng đã được một sự kiên định bao trùm lên.

Nàng cười : “Kaede bà bà, cho ta ở thêm một đêm nữa, ngày mai ta sẽ rời đi.”

Kaede bà bà cũng không hỏi nhiều.

Aoko lại một lần nữa đi tới thế giới kia, tìm được cánh tay của Sesshomaru, làm một thuật pháp nho nhỏ, phong ấn cánh tay tại đó.

Ban đêm, nàng nghỉ ngơi trong một thị trấn nho nhỏ. Phong trần mệt mỏi lâu như vậy, vốn tưởng rằng buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt, ai ngờ lúc nửa đêm lại bị bừng tỉnh, có hơi thở của ngọc tứ hồn !

Khi Aoko đuổi tới, đã thấy Inuyasha đang đánh nhau với Sesshomaru, mà thanh đao của Inuyasha đã bị Sesshomaru đoạt đi.

Cánh tay của Sesshomaru...có hơi thở của ngọc tứ hồn.

Nàng không dám tùy tiện ra ngoài, chỉ có thể ẩn tàng hơi thở rồi trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy Sesshomaru một đao trăm trăm yêu, tàn sát yêu quái, thậm chí còn muốn giết Inuyasha !

Mũi tên thanh tẩy nhanh như chớp bắn về phía Thiết toái nha đang yêu hóa, “tinh” một tiếng Thiết toái nha bị bắn ngược về đằng sau, trở về dáng vẻ cũ. Đám người đồng loạt nhìn về phía mũi tên phóng tới,

đã thấy Aoko rút mũi tên thứ hai chỉ về phía Sesshomaru, bình thản nói : “Từ bỏ Thiết toái nha đi, lui ra đằng sau.”

Sesshomaru trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn người đột nhiên xuất hiện .

Shiina Aoko từng nghĩ qua vô số lần hoàn cảnh mà hai người sẽ gặp lại, hoặc là vô tình, hoặc là hờ hững, tuyệt không nghĩ tới lại phải đối mặt với nhau thế này.

Aoko chậm rãi đi tới trước mặt Kagome và một vị hòa thượng lạ mặt, thấy Kagome ngốc nghếch nhìn mình, nhú mày quát : “Mau đi nâng Inuyasha dậy, nhanh chóng rời khỏi đây !”

Kagome vội vàng gật đầu, lập tức cùng vị hòa thượng kia nâng Inuyasha dậy, cầm lấy Thiết toái nha đang nằm lẩn lóc trên đất, vội vàng vàng chạy đi. Kagome biết giữa Aoko và Sesshomaru nhất định là có một bí mật không muốn người khác biết được, Sesshomaru hẳn là sẽ không làm khó nàng, cho nên vội vàng đưa Inuyasha đi trị thương.

Mà Sesshomaru từ đầu tới cuối cũng không ngăn cản.

Jaken ngây ngốc nhìn Aoko, lúc này mới phản ứng lại kêu lên : “Aoko đại nhân !”

“Phục” một tiếng, quỳ rạp xuống đất !

Sesshomaru bước đến phía trước, lại bị Aoko run rẩy chặn lại : “Đừng tới đây , Sesshomaru, không được lại gần.”

Sesshomaru thật sự dừng bước, giọng nói lạnh nhạt trước sau như một của hắn mang theo chút ôn hòa và không đành lòng: “Ba trăm năm, chúng ta thật sự vất vả mới có thể gặp lại...Aoko, nàng vì muốn giết ta mới trở về sao ?”

“Không phải...” Tay cầm cung của Aoko run lên “Ta không muốn...”

Sesshomaru lộ ra một nụ cười lạnh nhạt : “Không phải ?”

“Ta không phải Aoko của ngươi. Sesshomaru, chuyện giữa chúng ta đã hết...Lần này ta trở về chỉ là vì ngọc tứ hồn, không hơn.”

“Mặc dù nàng ẩn tàng hơi thở, nhưng mũi tên thanh tẩy của nàng vẫn còn, nàng chính là nàng, ta không tin lời của nàng.” Sesshomaru nâng tay gạt cung tiễn trong tay nàng ra, bắt lấy cổ tay nàng “Không tin.”

“Không tin thì thế nào.” Aoko cười nhạt, chỉ vào ngực “Sesshomaru, chàng đã tận mắt nhìn thấy ta chết đi, chàng quên rồi sao ?”

Sesshomaru cũng cười, nhưng nụ cười của hắn trong trẻo mà lạnh lùng, kéo người kia vào trong lòng : “Mặc kệ trước kia ra sao, nếu nàng đã trở về, từ nay về sau ta không cho phép nàng rời đi. Aoko, nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta.”

Bên tai vang lên tiếng gió, gáy nàng đau xót, cả người mất đi tri giác.

5. Chương 5: Qua Lại

Aoko và Sesshomaru, từ rất lâu trước đó đã quen biết, lâu đến nỗi nàng đã quên mình rung động với hắn lúc nào. Khi đó Sesshomaru vẫn còn là một thiếu niên, tuy rằng lạnh lùng nhưng không lãnh khốc như bây giờ, hắn cao ngạo như mây bay, mọi việc đều làm theo ý mình.

Shiina Aoko khi đó còn gọi là Aoko, cùng mẫu thân và tỷ tỷ là nữ pháp sư Midoriko sống tại một thôn xóm. Phụ thân Aoko từ khi nàng chưa sinh ra đã bị yêu quái hại chết. Tỷ tỷ mới mười hai tuổi đã mặc lên áo giáp và kế thừa y bát của phụ thân, đảm nhiệm công việc trừ yêu, thường xuyên ra ngoài.

Pháp sư Midoriko giết chết vô số yêu quái, khiến cho đám yêu quái vô cùng hoảng sợ, cũng kéo theo lòng thù hận sâu đậm của chúng.

Một yêu quái nhện thừa dịp Midoriko vắng nhà bèn lẻn vào trong thôn trừ yêu sư, nó lặng lẽ hạ lời nguyền lên Aoko, rằng từ khi sinh ra tay trái của nàng đã ẩn giấu một viên ngọc, viên ngọc này sẽ chậm rãi hút hết sinh mệnh của nàng, tạo nên một vùng đất có tên là vĩnh hằng.

Ngày Aoko sinh ra, vùng đất vĩnh hằng xinh đẹp tuyệt trần lặng lẽ xuất hiện trong rừng cây sau thôn trừ yêu sư.

Mẫu thân vô cùng đau khổ, nhưng không hề trách tỷ tỷ, không muốn nàng bởi vì việc này mà áy náy.

Ông trời vẫn rất chiều cố Aoko, từ khi sinh ra tay trái của nàng đã mang theo linh lực cường đại.

Năm sáu tuổi Aoko đổ bệnh nặng, càng ngày càng yếu. Tỷ tỷ đã mời rất nhiều đại phu, nhưng tất cả đều bỏ cuộc. Chỉ có mẫu thân mới hiểu, nguyên nhân của Aoko đã buông xuống.

Chính vào lúc này, yêu quái nhện kia lại xuất hiện, nó nói có thể cứu vớt tính mạng Aoko, nhưng có một điều kiện.

Lấy mạng đến đổi.

Mẫu thân đồng ý.

Ngày Aoko khỏi bệnh, cũng là ngày mẫu thân suy nhược mà chết.

Aoko cùng tỷ tỷ mai táng mẫu thân, từ đó về sau nàng trở nên trầm mặc ít nói.

Nàng cảm thấy mình là người có tội, là kẻ đã hại chết mẫu thân.

Midoriko vẫn như trước kia thường xuyên ra ngoài trừ yêu, mà Aoko lại tới vùng đất vĩnh hằng kia sống – nơi đã dùng chính sinh mệnh của nàng và mẫu thân để tạo thành.

Sau đó, nàng gặp Sesshomaru khi hắn đang đi theo phụ thân đến gặp pháp sư Midoriko.

Ánh trăng huyền ảo, cánh hoa anh đào bay đầy trời, nàng nhìn thấy bóng người cao ngạo mà cô tịch kia.

Liếc mắt một cái, đã vạn năm.

Là nàng rung động trước. Người ta nói đúng, trong tình yêu người rung động trước vĩnh viễn là kẻ thua trận.

Nếu lúc trước...

Khi Aoko mở mắt, đã là nửa đêm. Bầu trời đêm bao phủ hết thảy, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt hồ, đẹp và tĩnh lặng. Một cánh hoa anh đào nhẹ nhàng rơi xuống, dừng lại trên mu bàn tay nàng.

Vùng đất vĩnh hằng.

Nàng nằm trong lòng hắn, cảm giác ấm áp quen thuộc phía sau khiến nàng nhin không được cọ cọ, khẽ cười.

Đỉnh đầu truyền tới một giọng nói trầm thấp : “Cười gì vậy ?”

“Rất thoải mái.” Aoko trở mình trong lòng hắn, đầu tựa lên lồng ngực kiên cố của hắn, người kia vươn tay ôm lấy nàng “Trước kia cũng cảm thấy như thế, bộ y phục này của chàng đúng là may quá tốt, ta nằm như vậy rất thoải mái, thật không muốn rời đi.”

Sesshomaru sững sốt, hắn nghĩ rằng sau khi Aoko tỉnh lại nhất định sẽ phản kháng mãnh liệt, trách cứ hắn bắt lấy nàng, thậm chí...chạy trốn. Chỉ là tất cả đều không xảy ra, nàng ngoan ngoãn như vậy nằm trong lòng hắn, không phản kháng không hờn giận, thậm chí còn làm nũng.

Hắn thấp giọng nói : “Nếu không muốn, thì đừng rời đi.”

Aoko ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, kiên định chậm rãi lắc đầu : “Sesshomaru, chàng hắn đã phát hiện ra, ta không có nhịp tim. Mấy trăm năm qua đi, ta chết đi rồi chuyển thế, giữ lại được trí nhớ kiếp trước và năng lực, thậm chí là gương mặt. Tất cả những điều này chỉ có thể chứng minh một chuyện,

ta quay về nơi này là bởi vì chấp niệm. Chấp niệm của ta là ngọc tứ hồn, chờ sau khi tìm đủ những mảnh ngọc tứ hồn, chấp niệm của ta sẽ biến mất. Có thể, ta cũng sẽ tan biến theo nó...”

Sesshomaru nắm chặt tay nàng: “Ta không cho phép. Ngọc tứ hồn gì đó, không được đi tìm !”

Aoko yên lặng thở dài một tiếng : “Ta vẫn không dám gặp lại chàng, mỗi lần nhìn thấy chàng đều là trốn ở một nơi bí mật gần đó, chính là bởi vì sợ giống như lúc này. Chàng không rời khỏi ta, ta không rời khỏi chàng.”

Thật khờ, thật khờ.

Hai người ở vùng đất vĩnh hằng ước chừng năm sáu ngày, cánh tay có gắn ngọc tứ hồn đã bị Sesshomaru chán ghét ném đi, Aoko cười khổ. Trong thời gian này, Sesshomaru có đi ra ngoài một lần, trước khi đi còn hạ kết giới ngăn cản Aoko rời khỏi đó. Aoko không nói gì, chỉ im lặng đứng dưới tán cây chờ hắc trở về. Buổi đêm ngày thứ năm nàng vẫn chờ hắc ở đó, chớp mắt thiếp đi.

Khi Aoko tỉnh lại, trời đã sáng.

Nàng vẫn nằm trong lòng Sesshomaru, chỉ là chân không chạm đất mà thôi.

Sesshomaru cúi đầu nhìn nàng : “Tỉnh ?”

Aoko gật gật đầu, ngồi dậy nhìn tọa kỵ phía dưới, cười vỗ vỗ nó : “Là Ah-un sao ?”

Ah-un dường như rất vui vì cái tên này, hai cái đầu to lớn lắc không ngừng.

Sesshomaru liếc nhìn nàng một cái : “Không phải đã sớm nói qua với nàng sao, nó không có tên.”

“Cho dù là ai, đều cần có một cái tên. Chàng tên là Sesshomaru, ta tên là Aoko, còn nó gọi là Ah-un.” Aoko mỉm cười , chỉ vào Jaken đang đưa lưng về phía này ở đằng xa “Lão là Jaken. Chẳng qua kỳ lân hai đầu uy phong như vậy mà lại bị ta gọi bằng cái tên buồn cười này, thật sự là...”

Sesshomaru hừ một tiếng, so sánh hắc với một tọa kỵ, cô gái này thật là...

Aoko không hỏi Sesshomaru mấy ngày trước đi đâu, Sesshomaru cũng không chủ động nói, hai người đều hiểu nhau, không cần thiết phải nói rõ.

Từ sau khi Aoko xuất hiện, cảm xúc của Jaken vẫn rất thấp thỏm. Vùng đất vĩnh hằng là cấm địa với người bên ngoài, chỉ có Sesshomaru và Aoko mới có thể đi vào, lão lo lắng canh giữ ở bên ngoài một đêm, chờ Sesshomaru ôm Aoko đi ra, lão mới dắt Ah-un tới, chủ nhân hạ lệnh đi về hướng Bắc, lão cứ chờ như vậy cho tới bây giờ.

Sau khi Aoko kiếp trước chết đi, lão chứng kiến Sesshomaru sa sút tinh thần, còn lão thì nhịn không được khóc rống lên. Bây giờ Aoko đột nhiên trở lại, lại chưa từng liếc mắt nhìn lão, chính vào lúc lão cảm thấy tủi thân, đột nhiên nghe thấy Aoko gọi tên mình, rốt cuộc không cầm lòng được khóc lớn : “Aoko đại nhân, ngài không chết, thật sự quá tốt rồi ! Ô oa oa oa oa...”

Aoko nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn về phía Sesshomaru.

Sesshomaru cười mà như không cười, nghiêm túc gọi một tiếng : “Jaken !”

Jaken khóc thút thít trả lời : “Vâng, Sesshomaru đại nhân !”

“Câm miệng.”

Jaken lập tức đình chỉ, ủy khuất nhìn hai người.

Aoko bất đắc dĩ quay vào trong lòng Sesshomaru, lười biếng hỏi : “Đi đâu vậy ?”

Sesshomaru siết nhẹ tay : “Núi Phú Sĩ ở phía Bắc, thân thể trước kia của nàng ở đó.

Im lặng một thời gian dài, Aoko đột nhiên nhìn về phía hắc : “Sesshomaru, từ sau khi trở về thế giới này, ta đã đi qua rất nhiều nơi, bởi vì nghe được nhiều lời đồn về chàng. Sesshomaru, chàng có thể nói cho ta biết, tại sao chàng lại bắt đầu chán ghét con người ?”

Sesshomaru siết chặt tay nàng, nhưng không trả lời.

Aoko cũng không thức giục hân : “Là bởi vì ta sao ?”

Lúc này Sesshomaru mới lắc đầu : “Không phải.”

“Ta không tin.” Aoko nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve yêu văn đỏ tươi trên mặt Sesshomaru, đáy mắt hiện lên sự mất mát : “ Là bởi vì năm đó ta đã phản bội chàng đúng không ? Vì thế ngay cả huynh đệ cùng cha khác mẹ chàng cũng chán ghét, Sesshomaru, là lỗi của ta đúng không...”

Sesshomaru nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, từ từ mở miệng : “Không phải lỗi của nàng, ta cũng không chán ghét con người. Ta chỉ là...oán hận con người yếu ớt. Năm đó nàng chính là bởi vì bị cướp mất trái tim mà chết đi. Con người rất yếu ớt, dễ dàng bị yêu quái nguyên rửa, bị cắn nuốt, bị giết chết. Ta chán ghét con người yếu ớt, chỉ cần chạm nhẹ một chút, cũng có thể chết đi.”

Aoko bật cười : “Cho dù là con người hay yêu quái, không có trái tim thì không thể sống được. Sesshomaru..là chàng đối với ta quá cố chấp.” Nói đến đây, giọng nói của nàng chậm rãi trở nên ưu thương “Sesshomaru, từ đầu tới cuối chuyện giữa chúng ta chỉ là bi kịch, mà bi kịch này đã chấm dứt, bắt đầu từ ba trăm năm trước, ngày ta chết đi.”

Sesshomaru mạnh mẽ nắm chặt cổ tay nàng, buộc nàng phải quay lại nhìn mình, lạnh lùng nói ra từng chữ : “Aoko, bắt đầu từ giờ khắc này, ta không cho phép nàng nhắc tới chuyện nàng chết đi, ta cũng sẽ không cho phép nàng rời khỏi ta ! Aoko, từ khoảnh khắc ba trăm năm trước ta và nàng quen nhau chuyện này đã định rồi, nàng là người của Sesshomaru ta !”

Aoko bị đau, nhưng cũng không rên một tiếng, cắn răng chịu đựng đau đớn ở cổ tay, nâng bàn tay phải lên ôm lấy cánh tay hân, thì thầm : “Sesshomaru, ta yêu chàng...”

Kỳ lân hai đầu uy phong lướt đi trên bầu trời.

Trong gió truyền đến một mùi máu tươi, nhàn nhạt mà quen thuộc.

Sesshomaru bắt giắc nhíu mày, lẩm bẩm : “Mùi máu và dã thú...có điều mùi máu này...”

Aoko thấy thế, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Sesshomaru lắc đầu : “Không có gì, hình như ta đã từng ngửi thấy mùi máu này. Đi thôi, không cần phải xen vào.”

Aoko ngẩn ra, vỗ vỗ đầu kỳ lân : “Ah-un, xuống dưới.”

Kỳ lân hai đầu rống một tiếng, thay đổi hướng đi, hạ cánh an toàn xuống một bãi cỏ.

Sesshomaru ôm Aoko nhảy xuống, để nàng chạm chân xuống đất, sau đó kéo tay nàng đi về phía rừng cây đen tối. Đi không được bao lâu, đám người đã nhìn thấy một cô bé mặc kimono màu đỏ nằm dưới đất cách đó không xa.

Aoko tránh khỏi tay Sesshomaru, vội vàng chạy tới, dò xét hơi thở của cô bé này, thương tiếc thở dài : “Cô bé còn nhỏ như vậy, những vết thương trên người này, xem ra là bị dã thú giết chết, thật tàn nhẫn...”

Nàng không thấy được quần quanh người đứa bé kia có vài vị sứ giả đến từ thế giới khác.

Jaken đi tới : “Mất máu mà chết, xem ra là bị sói hoang cắn. Sesshomaru đại nhân, ngài quen con nhóc này sao ?”

Aoko cũng nhìn qua.

Sesshomaru chậm rãi trả lời : “Lúc trước sau khi bị Inuyasha chặt đứt cánh tay, ta từng dưỡng thương ở trong này, đứa bé này...đã từng giúp ta.”

Aoko yên lặng thở dài một tiếng, ngẩng đầu thấy ánh mắt Sesshomaru lơ đãng liếc qua chuỗi kiếm bên hông, phát hiện tay hân cũng đang đặt lên đó, nhin không được thì thào ra tiếng : “Thiên sinh nha...”

Thanh kiếm này, Aoko từng nhìn qua. Lúc trước khi Inu no Taisho đến thăm Midoriko tỷ tỷ, lão đã tự tay ban thanh kiếm này cho Sesshomaru, còn nói một câu rằng “ Thiên sinh nha là thanh kiếm không thể chém giết”, nói cách khác nó không thể giết cả người lẫn yêu quái.

Sesshomaru nhú mảy, chậm rãi rút Thiên sinh nha ra, thấp giọng nói : “Thiên sinh nha thức tỉnh...”

Jaken gào to : “Cái gì, sao Thiên sinh nha lại thức tỉnh vào lúc này ?”

Aoko ngẩn ra, nàng rất hiểu Sesshomaru, hấn cao ngạo, lạnh lùng, đối với sinh mệnh chưa từng coi trọng, lúc trước vì muốn hấn thay đổi nàng đã mất rất nhiều tâm tư, chỉ là tất cả những thứ này đều trở về điểm khởi đầu sau sự phản bội và cái chết của nàng, thậm chí còn trầm trọng hơn trước.

Thiên sinh nha là thanh kiếm hồi sinh người chết, nếu Thiên sinh nha thức tỉnh, đại biểu cho Sesshomaru đang muốn cứu người này.

Aoko quay sang hỏi Jaken : “Sao lại thế này ?”

Jaken chần chừ nhìn Sesshomaru, lúc này mới trả lời : “Mấy ngày trước thừa dịp Aoko đại nhân ngủ say, tiểu nhân và Sesshomaru đại nhân đã tới tìm Toutousai nhờ lão tạo ra một thanh đao lợi hại hơn so với Thiết toái nha, chỉ là lão Toutousai kia lại chạy đi tìm tên bán yêu Inuyasha, làm hại Sesshomaru đại nhân suýt nữa bị Phong Chi Thương đánh trúng, là Thiên sinh nha vào thời khắc mấu chốt đã cứu Sesshomaru đại nhân. Hơn nữa...”

Jaken than thở một lúc mới ủy khuất nói : “Sesshomaru đại nhân còn lấy tiểu nhân ra thử đao, mặc dù tiểu nhân không có chết nhưng mà trong lòng rất tổn thương...”

Lúc này Sesshomaru giơ Thiên sinh nha lên rồi lại hạ xuống, lẩm bẩm : “Thì ra là vậy, thấy được rồi, đây là sứ giả của thế giới kia sao ? Phải thử chút mới được, sức mạnh của Thiên sinh nha.”

Aoko đứng lên, lùi sang một bên.

Jaken túa mồ hôi lạnh ra như tắm.

Trường kiếm đột nhiên chém ra, dường như có thứ gì đó vô hình vừa bị chém giết.

6. Chương 6: Thay Thế

Shiina Aoko vẫn nghĩ rằng, có thể khiến cho Sesshomaru có những cảm xúc khác chỉ có nàng. Vì vậy con người vừa cổ chấp vừa lạnh lùng này mới khiến người khác không muốn tới gần. Cho đến khi cô bé tên “Rin” kia thức tỉnh trong lòng hấn, ánh mắt hấn hiện lên sự kinh ngạc, nàng mới biết mình đã sai rồi.

Không phải người khác không muốn tới gần, mà là Sesshomaru không dễ dàng chấp nhận. Có lẽ lúc trước hấn và nàng quen nhau, cũng không phải là một chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là lòng tham của nàng rất lớn, nghĩ rằng điều này vốn chỉ thuộc về mình.

Nhưng người chết thì không được phép mong muốn, bởi vì dù sao cũng không chiếm được, từ một khắc sinh mệnh của nàng kết thúc kia, bọn họ đã thật sự chấm dứt.

Vĩnh viễn chấm dứt.

Cho dù là ai, cũng có thể bị thay thế.

Nàng đột nhiên cười rộ lên, nước mắt không chịu khống chế trào ra, muốn ngừng cũng không được.

Bên tai là giọng nói huyền ảo của Jaken : “Không ngờ Sesshomaru lại cứu một con người, tuy rằng làm tiểu nhân giật mình, nhưng mà...nhưng mà quả nhiên là lấy tiểu nhân ra thử đao, Sesshomaru đại nhân, Jaken rất tổn thương...tổn thương quá đi mất...”

Aoko lui về phía sau nửa bước, muốn xoay người né ra, chân lại không nghe lời đứng im chỗ cũ.

Sesshomaru đã buông Rin ra, xoay người thấy Aoko khác thường, cau mày hỏi : “Làm sao vậy ?”

Aoko lấy lại tinh thần, cố gắng ngừng nước mắt, cười lắc đầu : “Không có gì.”

“Khó coi chết đi được.” Sesshomaru đi đến trước mặt nàng, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, khẽ nhú mảy “Không được khóc, ở cùng với ta, nàng chỉ có thể cười.”

Aoko gật đầu, nở một cười so với khóc còn khó coi hơn : “Được.”

Sesshomaru càng phiền muộn : “Không muốn cười thì đừng cười, như vậy càng khó nhìn ! Nàng rốt cuộc làm sao vậy, nói cho ta biết !”

Aoko lắc đầu, nhào vào trong lòng hắn : “Không sao cả, Sesshomaru, ta không sao.”

Cho nên làm ơn đừng hỏi nữa, ta sẽ tạm thời ở lại bên cạnh chàng. Bởi vì ta cũng tham lam sự ấm áp của chàng, khiến ta ngày càng muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

“Đi thôi.”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài bìa rừng, đi được hai bước, Aoko đột nhiên dừng lại nhìn về cô bé ở phía sau, vươn tay với nó, mỉm cười nói : “Cùng đi thôi.”

Cô bé sửng sốt, lập tức gật mạnh đầu “Dạ !”

Sesshomaru liếc nhìn cô bé, vừa đi vừa nói : “Tại sao lại dẫn nó theo ?”

Aoko nắm bàn tay mềm mềm trắng trắng, cười nói : “Đứa bé này xem ra là một cô nhi, nó đáng yêu như vậy nuôi nó cũng tốt. Huống chi nó cũng là ân nhân cứu mạng của chàng, chúng ta phải báo ân.”

Sesshomaru cắt lời : “Sesshomaru ta không cần bất kì kẻ nào tới cứu.”

Aoko không nói gì.

Cô bé ngồi trên kỳ lân hai đầu, mắt cười vui vẻ, vỗ vỗ lên đầu kỳ lân : “Ah-un, ah-un !”

Aoko sửng sốt, mỉm cười hỏi : “Người tên là gì ?”

Cô bé vui vẻ nhìn nàng : “Rin, Rin tên là Rin !”

Aoko gật đầu : “Ta tên là Aoko, hắn là Sesshomaru, bên cạnh người là Jaken.”

Cô bé cái hiểu cái không gật gật đầu, vui vẻ chỉ vào từng người : “Aoko đại nhân, Sesshomaru đại nhân, Jaken đại nhân !”

Jaken cắn nhằn : “Con nhóc lớn mật, Aoko đại nhân và Sesshomaru đại nhân là người có thể gọi sao ?”

Rin vẫn cười, chỉ vào Jaken : “Jaken đại nhân !”

Aoko dựa vào trong lòng Sesshomaru, im lặng nhìn một màn này : “Rin không sợ yêu quái sao ?”

Rin lắc đầu : “Con người không tốt, Sesshomaru đại nhân và Jaken đại nhân tốt lắm.”

Cô bé đơn thuần lại thiện lương, về sau xin hãy thay ta bảo vệ hắn, nguyện cho người cả đời bình an.

...

Giữa trưa ngày hôm sau, bọn họ đã tới chân núi Phú Sĩ.

Rin và Jaken bị để lại dưới chân núi, kỳ lân hai đầu phụ trách an toàn của bọn họ, Sesshomaru ôm lấy Aoko, phi lên đỉnh núi, vào một sơn động quanh năm tuyết đọng.

Trong sơn động rất lạnh, Aoko chỉ mặc y phục hằng ngày mùa hạ, lập tức run lấy bầy. Sesshomaru nhú mảy, một tay kéo người kia vào trong lòng, lấy áo choàng của mình bao lại không một kẽ hở. Aoko tựa vào trong lòng hắn, cơ hồ co lại thành một đoàn.

Sơn động rất ẩm ướt, nơi nơi đều là băng tuyết.

Không bao lâu sau, hai người đã đi tới chỗ sâu nhất trong sơn động, Sesshomaru cúi đầu nhìn nàng một cái, Aoko lộ đầu nhìn qua, chỉ liếc mắt một cái đã gây đại.

Chỗ vách tường của sơn động có một chiếc quan tài bằng băng. Trong quan tài bằng băng có một bóng dáng quen thuộc, mặc một bộ kimono màu xanh da trời, trước ngực chảy máu đầm đìa, vẻ mặt yên tĩnh, dường như chỉ lẳng lặng ngủ.

Aoko nhận ra đó là kiếp trước của mình, khi nàng chết đi.

Ngực nàng dường như lại bắt đầu đau đớn, cả người lạnh như băng, tất cả những điều này chỉ nói lên một điều, nàng đã thực sự chết rồi.

Sesshomaru đi qua mở quan tài băng ra, thi thể mất đi lực lượng duy trì cân bằng lập tức rơi xuống, được hắt đỡ vào trong ngực, Sesshomaru quay đầu nhìn nàng. Aoko đi qua, nàng vừa mới đưa tay chạm vào thi thể lạnh lẽo, nó đã tựa như nước đá nháy mắt biến thành một đám sương mù, không thấy đầu nữa.

Thứ duy nhất chứng minh nàng đã từng tồn tại trên đời cứ như vậy biến mất...Aoko không nhận được rơi lệ, có cảm giác đứng không vững.

Sesshomaru bất đắc dĩ kéo người kia vào trong lòng : “Gần đây sao nàng lại thích khóc như vậy ?”

Aoko rầu rĩ lắc đầu.

Buổi đêm dần đến, Sesshomaru mang theo Aoko trở lại dưới chân núi. Lúc đó Rin và Jaken đang ở trong rừng nường cá, đột nhiên thấy Sesshomaru trở về liền hoảng sợ, sau đó lại vui mừng hô lên “Sesshomaru đại nhân, Aoko đại nhân.”

Sesshomaru chỉ gật đầu, sau đó ôm Aoko đến gần đồng lửa, sưởi ấm cho nàng, lại sợ làm ấm quá chậm, hắt đàn tỳ dùng yêu lực của mình.

Một lúc sau, thân thể Aoko đã khôi phục lại bình thường, sau đó nằm trong lòng hắt nặng nề ngủ.

Lúc nửa đêm, Rin vì buồn đi tiểu mà tỉnh lại, đứng lên chạy vào trong rừng cây, khi cô bé trở về lại thấy Aoko đang nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Sesshomaru, đứng dậy đi vào sâu trong rừng cây.

Nàng tò mò theo sát, lại thấy Aoko quay đầu nhìn mình, thấp giọng kêu lên : “Aoko đại nhân.”

Aoko gật đầu : “Rin, ta phải rời khỏi đây, ngươi nhớ rõ thay ta chăm sóc Sesshomaru, thay ta quan tâm hắt. Nói cho Sesshomaru, đừng cố gắng cướp đoạt Thiết toái nha nữa, không phải vì hắt vĩnh viễn không sử dụng được nó mà là đừng tiếp tục khó xử Inuyasha, dù sao đó cũng là em trai duy nhất của hắt.”

Còn nữa, thay ta yêu hắt.

Rin khó hiểu nghiêng đầu : “Aoko đại nhân phải đi đâu sao ? Rin cùng đi với ngài.”

Aoko nở nụ cười : “Không cần đâu, Rin chỉ cần đi theo bên cạnh hắt là được rồi, Rin, hẹn gặp lại.”

...

Núi lửa, xung quanh đều là nham thạch nóng chảy phun trào đỏ tươi. Trên núi có một bộ hài cốt yêu quái, răng nanh dữ tợn giương ra, bên ngoài có vài yêu quái ba mắt nhìn trừng trừng từ phía.

Trong lò rèn làm bằng hài cốt yêu quái, Toutousai đang nấu một nồi canh, mà ở bên cạnh lão không ngờ lại là người vừa lặng lẽ rời khỏi Sesshomaru – Shiina Aoko.

Myoga đứng ở trên vai Toutousai, híp mắt ngửi mùi thơm tỏa ra từ nồi canh .

Toutousai liếc mắt nhìn Aoko, hiếm khi thở dài : “Aoko tiểu thư, cô và Sessomaru lại làm gì vậy ? Cô thật vất vả mới có thể trở về, thật vất vả mới gặp lại hắt, vì sao lại rời khỏi, còn chạy đến chỗ của lão già ta tổ khổ nữa, ta cũng không giúp được cô.”

Aoko lắc đầu : “Toutousai, ông không hiểu.”

Toutousai thở dài, múc một bát canh đưa cho nàng, sau khi nàng nhận lấy, lúc này mới quay đầu nói với Myoga : “Ngươi lại tới đây làm gì, mỗi lần tới đều không phải chuyện tốt.”

Myoga nhìn nhìn Aoko, tò mò hỏi : “Nàng là ai vậy ? Có quan hệ gì với Sesshomaru đại nhân ?”

Toutousai trắng mắt liếc nhìn Myoga : “Theo lão gia lâu như vậy, ngươi còn không biết Aoko tiểu thư là ai ?”

Myoga giật mình : “Nàng chính là cô gái năm đó Sesshomaru đại nhân yêu say đắm, Aoko tiểu thư ?”

Toutousai gật đầu.

“Năm đó lão hủ một mực lo lắng đến chuyện của đại nhân Inuyasha, chưa gặp được Aoko tiểu thư, thì ra chính là vị này.” Myoga quay đầu thở dài với Aoko : “Aoko tiểu thư, xin chào, lão hủ là người hầu trung thành của lão gia, Myoga”.

Aoko buông bát xuống, cười khổ một tiếng : “Không cần khách khí như vậy, gọi ta là Aoko được rồi.”

Myoga lúc này mới nói với Toutousai : “Ta cảm thấy mùi của đại nhân Inuyasha có chút kỳ quái, mau đem Mo-mo của lão cho ta mượn, ta phải đuổi theo nhìn qua mới được.”

Toutousai phát tay : “Đi đi, đi đi !”

Myoga rời khỏi sơn động, cười Mo-mo rời đi.

Toutousai tự múc canh uống, nhìn thấy dáng vẻ nửa sống nửa chết của Aoko, nhin không được nói : “Aoko tiểu thư, không có chuyện gì là không thể giải quyết được, đừng nhìn vẻ mặt đại nhân Sesshomaru giống như bất cần, thực tế ba trăm năm trước sau khi cô chết đi hân suýt nữa đã hỏng mất. Nếu hai người vẫn yêu nhau như cũ, vậy nên ở cùng một chỗ, sao lại nháo ra nhiều chuyện như vậy làm gì.”

“Khoảng cách giữa sống và chết là không thể thay đổi.” Aoko hít vào một hơi thật sâu để bản thân bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt đau khổ lại không thể nào che dấu được “Ta đã chết, mặc dù là mang theo chấp niệm chuyển thế, ta vẫn là một con người không nên sống trên đời, giúp ta chống đỡ sống tới lúc này là chấp niệm, chấp niệm với tỷ tỷ và ngọc tứ hồn. Chờ đến ngày ngọc tứ hồn bị thanh tẩy hoàn toàn, đó chính là ngày ta sẽ biến mất. Toutousai, ta sao có thể để hân lại nhìn thấy ta chết đi một lần nữa. Rất tàn nhẫn, như vậy thật sự rất tàn nhẫn...”

“Ta cố gắng kiềm chế bản thân, không nghĩ tới hân nữa, không đi tìm hân nữa, chỉ là ta lại bắt gặp hân đang chiến đấu với Inuyasha trong phần mộ của Inu no Taisho, ta nhìn thấy cánh tay hân bị chém đứt, nhưng không thể làm gì để ngăn cản ! Ta không dám...không dám tưởng tượng người kiêu ngạo như hân sau khi mất đi cánh tay sẽ ra sao, ta sợ hãi, sợ hãi nỗi nhớ và đau lòng khắc cốt này sẽ đem ta buộc chặt bên người hân.”

“Ta biết ta rất ích kỷ, so với rời xa ta càng muốn ở bên cạnh hân, nhưng cuối cùng không được mấy ngày, ta đã phải dùng rất nhiều nhẫn nại mới có thể khống chế mình không được phép trở về bên hân ông có biết không ! Ta đã yêu hân quá sâu, ta không thể để hân lại trở mặt nhìn ta chết đi, để hân một lần nữa đau đớn.”

Nói đến đây, dường như đã khóc thành tiếng.

Trên thế giới này bất kì kẻ nào cũng có thể bị thay thế, thời gian là liều thuốc tốt nhất.

Xin người hãy thay ta chữa khỏi cho hân, cầu người.

7. Chương 7: Yêu Kiếm

Bỏ ba mắt Mo-mo đã trở lại, mang theo Inuyasha, chính xác hơn mang theo Inuyasha và Thiết toái nha.

Tiếng khóc khàn khàn khó nghe của Toutousai lập tức vang xa ba dặm, hung hăng chỉ trích Inuyasha đang ngồi quệt miệng ở một bên : “Ô a a a, người, người là đồ ngu sao ?! Tại sao lại biến Thiết toái nha đáng yêu của ta thành thế này ?”

Inuyasha mất kiên nhẫn nói : “Dài dòng muốn chết, có sức khóc thì mau sửa nó cho ta đi !”

Toutousai tròng mắt : “Tiểu tử thôi, người nói nghe dễ thế !”

Inuyasha kinh ngạc : “Chẳng lẽ không phải ?”

Toutousai hừ một tiếng, cầm lấy thanh đao : “Lấy tay nghề của Toutousai ta, ba ngày ba đêm là có thể sửa xong, nhưng cần phải có nguyên liệu đặc biệt. “ Nói xong lén cầm lấy cái kim, âm hiểm nói : “Inuyasha, hé miệng ra nào.”

Inuyasha không hiểu chuyện gì, lập tức mở miệng thật lớn.

“A ——“ Tiếng kêu thê lương cắt qua sơn cốc yên tĩnh, chim bay tán loạn.

Khi Aoko bước vào, chỉ thấy Inuyasha đang che miệng tròng mắt nhìn Toutousai, còn mặt Toutousai thì sưng vù, bất đắc dĩ đưa thảo dược cho hắn.

Inuyasha thấy nàng liền kinh ngạc : “Tiền bối của Kagome, sao cô lại ở đây ?”

Aoko không để ý tới, chỉ nói : “Thảo dược kia là để giảm đau, ngậm ở miệng là được. Đừng có đánh Toutousai nữa, thảo dược này chính là lão nhờ ta đi tìm.”

Toutousai lúi từ trên cao xuống một cái túi : “Răng nanh là tài liệu quan trọng nhất mà !”

Inuyasha hừ một tiếng, cầm thảo dược ngậm vào miệng, cũng không quay đầu lại : “Hừ, ba ngày sau nhớ sửa cho xong !”

Toutousai gật đầu: “Ừ, cứ giao cho ta !”

Aoko nghi hoặc hỏi : “Toutousai, ba ngày thật sự có thể sửa xong sao ?”

Toutousai bắt đầu chuẩn bị dụng cụ : “Đương nhiên có thể sửa xong, Toutousai ta là ai !”

Aoko gật đầu, lăm lăm : “Chỉ hy vọng như thế đi, dù sao cũng là một thanh đao Inu no Taisho rất yêu thích, cứ gãy nát như vậy rất đáng tiếc. Nói mới nhớ, Thiết toái nha sao lại gãy đôi thế này ?”

Toutousai cũng không quay đầu lại : “Hình như là bị một yêu quái cắn, nghe nói tên là ngộ tâm quỷ, bán yêu tách từ thân thể một yêu quái tên Naraku.”

Aoko suy nghĩ một chút, bán yêu...Đám người Kagome rốt cuộc đã gặp những chuyện gì, xem ra nàng đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện, cần phải trở về một chuyến mới được.

Toutousai thở dài : “Thiết toái nha phải được sửa thật nhanh mới được, nếu không sẽ rắc rối lớn.”

Aoko sững sờ.

Toutousai tiếp tục nói : “Lúc trước khi Thiết toái nha được đúc ra, chủ yếu vì hai mục đích, một là vì bảo vệ Inuyasha không bị yêu quái tấn công, hai là để phong ấn dòng máu yêu quái trong người hắn. Thiết toái nha một khi bị phá vỡ tương đương với cái chết, nhưng bản năng muốn sống sẽ đánh thức dòng máu yêu quái trong người hắn. Inuyasha chỉ là một bán yêu, hắn không có khả năng kiểm soát được nguồn yêu lực đó. Đến lúc ấy, hắn sẽ hoàn toàn biến thành một yêu quái điên loạn.”

Aoko kinh ngạc : “Như vậy quá nghiêm trọng.”

Toutousai gật đầu : “Cho nên nhất định phải sửa thật nhanh.”

Toutousai làm suốt ba ngày ba đêm, rốt cuộc vào đêm thứ ba đã mang ra Thiết toái nha được sửa xong. Lão leo lên Mo-mo bay đi, Aoko cũng cùng đi ngồi ở phía sau. Trên đường đi nàng nhin không được hỏi : “Thật sự sửa xong rồi sao ?”

Toutousai bắt đắc dĩ : “Tất nhiên không thể hoàn mỹ như lúc đầu.”

Từ xa hai người đã thấy được dấu hiệu chiến đấu, nhìn kỹ quả nhiên là Inuyasha đang chiến đấu với một yêu quái cầm trong tay thanh kiếm đây tà khí.

Lúc này Inuyasha đang ở hình dạng con người, thật sự quá lỗ mãng, mất đi yêu lực rồi mà còn khinh suất như vậy.

Aoko bắt đầu thúc giục Toutousai : “Nhanh ngăn Inuyasha lại, cứ như vậy hẳn chết chắc.”

Toutousai thả dãi ra lệnh cho bò ba mắt Mo-mo “chặn ngang” cuộc chiến, mạnh mẽ tách hai tên này ra. Trong mắt đám người Kagome, khi Inuyasha đang chiến đấu với Kaijinbo, đột nhiên có một đạo sấm sét từ bầu trời giáng xuống, một con bò ba mắt xuất hiện trước mắt mọi người, ngồi trên lưng nó là hai người — Toutousai và Aoko.

“Toutousai ? Thiết toái nha đã sửa xong chưa ?”

“Aoko tiền bối !”

Aoko gật đầu với Kagome cách đó không xa, nhảy xuống đất, nhìn thấy Inuyasha đang kêu gào đòi Thiết toái nha ở một bên : “Toutousai, lão chậm quá, mau mang lại đây !”

Myoga không biết từ đâu nhảy tới : “Không được Inuyasha đại nhân, hình dáng con người mất đi yêu lực không thể làm cho Thiết toái nha biến hóa đâu.”

Bên kia Toutousai đang cùng Kaijinbo “ôn chuyện”, mọi người ngạc nhiên, Aoko đành đem quan hệ thầy trò giữa hai người nói ấy người.

Kagome kinh ngạc : “Sao tiền bối lại biết rõ như vậy ? Còn nữa, khoảng thời gian này tiền bối đã đi những đâu ? Ngay cả điện thoại cũng không nhận, dọa em sợ gần chết.”

Aoko lấy từ trong túi ra chiếc di động tối đen : “Hết pin, giờ chỉ để bày thôi.”

Inuyasha lại phóng tới chỗ Kaijinbo, Kagome lo lắng hỏi : “Thiết toái nha sau khi sửa xong, có phải sẽ mạnh hơn trước kia không ?”

Toutousai không trả lời, chỉ nghi ngờ nhìn về phía thanh kiếm trong tay Kaijinbo :

“Chuyện gì đã xảy ra với thanh kiếm kia...yêu khí thật lớn.”

“Thanh kiếm kia được tạo ra từ răng của yêu quái đã cắn vỡ Thiết toái nha !”

Toutousai giật mình a một tiếng, quay đầu nhìn qua. Chẳng phải sẽ thua sao ?

Quả nhiên không bao lâu sau, Inuyasha đã bị Kaijinbo dùng kiếm đánh bắn sang một bên.

Kagome khẩn trương cực kỳ, lại nghe Aoko bình tĩnh nói : “Không cần lo lắng cho Inuyasha, thanh kiếm tà khí kia tuy rằng lợi hại, nhưng Thiết toái nha đã qua lần rèn luyện thứ hai nhất định còn tốt hơn. Hơn nữa trời đã bắt đầu sáng, yêu lực của Inuyasha cũng sắp khôi phục rồi, Kaijinbo tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Quay về việc chính, tôi có chuyện muốn hỏi em, Kagome...”

Aoko yên lặng nhìn nàng : “Hơi thở của ngọc tứ hồn trên người em vì sao lại yếu đi ?”

Lúc này bên ngoài cực kỳ hỗn loạn , sau khi Inuyasha khôi phục yêu lực khó khăn lắm mới sử dụng được Thiết toái nha. Bản thân Kaijinbo cũng chỉ là một thợ rèn, không phải là một yêu quái có đủ sức mạnh để chiến đấu thật sự, cơ thể của hắn đã không chịu nổi yêu khí của thanh kiếm và bị nó phá tan. Gieo gió gặt bão.

Không tìm thấy cách giải quyết vấn đề của Thiết toái nha, Inuyasha tức giận nổi trận lôi đình, lại lôi Toutousai ra hành hung.

Thanh kiếm tà khí kia cắm xuống đất, nhưng yêu khí vẫn tiếp tục bức xạ, ai cũng không dám đến gần, cũng không biết làm cách nào để áp chế cỗ yêu khí này. Cuối cùng Inuyasha đặt móng ngồi xuống đất không chịu đứng lên, nói cái gì mà phải chờ người đã yêu cầu đúc thanh kiếm này chạy tới đây.

Kagome bắt đầu dĩ, lại bị Aoko giữ chặt, yêu cầu trả lời vấn đề vừa rồi, Kagome kinh ngạc : “Tiền bối ? Sao chị lại biết chuyện về ngọc tứ hồn ?”

“Tôi làm sao mà biết không phải là việc em cần quan tâm, mau nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.”

Từ nhỏ Shiina Aoko đã có một khí chất đặc biệt, làm cho người ta bất giác sinh ra lòng tôn kính với nàng, Kagome cũng vậy. Kagome gật gù đầu, đem mọi chuyện nói ra với nàng.

Từ mối hận cũ và hiểu lầm giữa Inuyasha và Kikyou, đến chuyện Kikyou bất ngờ sống lại, lúc sau còn muốn giết Inuyasha, rồi Naraku là tên đã tạo ra tất cả oán hận, cuối cùng là gặp phải Sango cũng bị Naraku hãm hại và pháp sư Miroku.

Nói đến đây, giọng nói Kagome càng ngày càng trầm : “Thật xin lỗi tiền bối, ngọc tứ hồn vất vả lắm mới tìm được một nửa, lại bị Kikyou lấy đi, còn giao cho Naraku.”

Aoko trầm tư suy nghĩ.

Kagome nói xong mới cảm thấy không đúng. Nàng giải thích với tiền bối làm gì đây, vừa muốn mở miệng hỏi chuyện tiền bối vì sao biết ngọc tứ hồn bị cướp mất, lại bị Aoko đánh gãy.

“Tôi biết em có rất nhiều chuyện muốn hỏi tôi, bây giờ không phải là lúc, chờ trở về thôn tôi sẽ đem mọi việc nói cho em.”

Kagome vội vàng đứng lên, quay đầu hét với Inuyasha : “Này, Inuyasha, trở về thôi !”

Inuyasha quệt miệng : “Không về, ta phải đợi !”

Kagome không nói gì, xin giúp đỡ nhìn về phía Aoko.

Từ sau khi rời khỏi Sesshomaru, mỗi lần Aoko nhìn thấy người ngoài luôn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, chỉ thản nhiên gật đầu : “Tôi sẽ cố gắng.”

Kagome, Sango và Miroku nhìn nhau : “Cố gắng cái gì ?”

Aoko đi đến trước thanh kiếm dính đầy tà khí, cởi bỏ băng vải quấn quanh tay trái, đưa tay về phía trước, sau đó nhắm mắt lại lẩm bẩm một chú ngữ, lòng bàn tay phát ra ánh sáng tím nhạt.

“Tiền bối đang làm gì vậy ?”

Toutousai vẫn bị bỏ quên ở một bên lạnh nhạt mở miệng : “Từ khi Aoko tiểu thư sinh ra, tay trái đã mang linh lực cường đại, hơn nữa sau khi nàng ta học được nhiều thuật pháp, năng lực ở tay trái được khai phá đầy đủ, đã sở hữu một nguồn năng lượng rất lớn. Bây giờ nàng ta đang xóa đi trí nhớ của thanh kiếm kia.”

Kagome ngạc nhiên : “Sao ông lại biết, ông và tiền bối quen biết nhau sao ?”

Aoko thu tay về, vài giọt mồ hôi chảy xuống trán, nhanh chóng làm vài đồ hình trên gạch tam, xoay người nói với Kagome đang chạy tới : “Kagome, từ giờ trở đi em hãy nhớ kỹ, lát nữa cho dù là ai tới đây, hỏi em thế nào cũng không được nói cho hắn biết em đã gặp tôi, cũng không được nói cho hắn biết tôi ở đâu.”

Kagome nghi hoặc : “Tiền bối đang nói gì vậy ? Em hoàn toàn không hiểu.”

“Không cần nghe hiểu, chỉ cần nhớ kỹ, tôi ở thôn phía trước chờ em.” Aoko đem vải băng lại tay trái, nói với Toutousai : “Toutousai, ta đi đây.”

Toutousai gật gù đầu.

Chờ bóng dáng Aoko vừa biến mất, Toutousai lập tức than thở : “Xong rồi xong rồi, ta hình như đoán được là ai.”

Sự thật chứng minh, Toutousai đoán đúng rồi.

Người cầm theo trường kiếm yêu khí phát ra bốn phương đến đúng là Sesshomaru !

Sesshomaru cười kỳ lân hai đầu, nháy mắt xuất hiện trước mặt đám người Inuyasha và Toutousai, giống như thần giáng !

Sesshomaru nhíu mày, bình tĩnh hỏi : “Aoko ở đâu ?”

Mấy người sửng sốt.

“Ta hỏi lại lần nữa, Aoko ở đâu ?”

Inuyasha quát : “Người đến là vì thanh kiếm này ?”

“Kiếm là của ta, người cũng là của ta.” Sesshomaru đi qua, không chút do dự nhổ thanh kiếm ra, mắt lạnh quét về phía Toutousai đang núp sau mọi người “Nàng ở đâu ?”

Toutousai giả bộ hồ đồ : “Ai cơ ? Aoko tiểu thư không phải đã qua đời nhiều năm rồi sao ? Hơn nữa, muốn biết Aoko tiểu thư ở đâu, người nghĩ một cái là biết mà.”

“Nàng am hiểu nhất là che dấu hơi thở, người không biết sao !” Sesshomaru siết chặt tay cầm kiếm “Trên người người, còn có con bò thối của người đều lây dính mùi của nàng, Toutousai, người muốn chọc giận ta ?!”

Kagome ngạc nhiên : “Ai ?! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, Sesshomaru thật sự quen biết tiền bối Aoko !!! Ta hoàn toàn không hiểu !”

Inuyasha gơ chân : “Sesshomaru, người đừng có phát điên ở đây, ai nói cho người chứ !”

“Các người đúng là đã gặp nàng !” Mắt Sesshomaru nheo lại, tia sáng sắc lạnh lộ ra

“Không nói cũng được, rút đao ra Inuyasha ! Giết tên bán yêu người xong ta sẽ tự mình đi tìm nàng !”

Nói chậm làm nhanh, chỉ thấy bóng trắng nhoáng lên một cái, Sesshomaru đã cầm lấy thanh kiếm mới “Nanh quỷ” giao chiến với Thiết toái nha của Inuyasha ! Đao kiếm va chạm, phát ra những tia lửa sáng chói, Inuyasha cầm Thiết toái nha nặng trĩu rất nhanh bị Sesshomaru áp chế, mạnh mẽ ném sang một bên, Inuyasha cố gắng giương đao, muốn vọt lên, lại bị Sesshomaru dùng kiếm ép xuống !

Sau đó, Inuyasha yêu hóa!

Sesshomaru nheo mắt, không chút do dự cầm kiếm chém tới, lại bị Toutousai phun ra biển lửa ngăn cản, nhân cơ hội đó chạy trốn mất dạng !

Sesshomaru trầm mặc nhìn vùng đất trống trải phía trước, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng.

8. Chương 8: Trở Về

Khi đám người Kagome và Inuyasha trở lại thôn, Aoko đang ngồi cùng Kaede bà bà ở trong phòng chờ bọn họ. Mấy người bị thương kia cũng trở về, nghe nói là đụng phải phân thân của Naraku.

Inuyasha vừa nhìn thấy nàng, cũng bất chấp lễ độ mà xông tới : “Tiền bối của Kagome, rốt cuộc cô đắc tội như thế nào với Sesshomaru mà khiến hắn đuổi theo cô ? Còn nữa, cô làm sao mà quen được lão già Toutousai, thoát nhìn còn thân thiết như vậy, cô đắc tội Sesshomaru cũng đừng làm liên lụy đến chúng tôi...”

Kagome vội vàng cười làm lành : “Đại nãi Inuyasha không được sạch sẽ cho lắm, tiền bối đừng để trong lòng.”

Sango và Miroku cũng nhanh chóng nói giúp, tiểu hồ ly Shippou và Kirara ở bên cạnh khanh khách cười đùa không ngừng, không bị không khí bên này ảnh hưởng chút nào.

Aoko cầm lấy ly trà nóng đưa qua, Kagome vội xua tay : “Tiền bối, em không khát.”

Aoko thản nhiên nhìn qua : “Không phải cho em uống, là tôi đang định nhờ em rót thêm ít nước, tôi có hơi khát.”

Kagome: “...”

Uống nước xong xuôi, Inuyasha cũng tỉnh táo lại, mọi người trông mong nhìn vào Aoko. Kaede bà bà cũng yên lặng ngồi một bên chờ đợi.

Aoko vuốt ve ly trà thô ráp trong tay, chậm rãi mở miệng : “Chuyện này, nếu muốn nói từ lúc bắt đầu, phải nhắc tới ngọc tứ hồn.”

Kagome kinh ngạc : “Lại là ngọc tứ hồn ?”

Aoko nhìn về phía Sango : “Cô đang mặc y phục của thôn trừ yêu sư, đúng không ?”

Sango sửng sốt, gật gật đầu: “Vâng.”

“Như vậy cô nhất định là đã từng nghe qua truyền thuyết về ngọc tứ hồn.”

Sango gật đầu.

“Người sáng tạo ra ngọc tứ hồn, pháp sư Midoriko, là tỷ tỷ của ta.”

“Cái gì ?”

Aoko nhìn mọi người sửng sốt, khoe môi khê tạo thành một hình vòng cung : “Đây đã là chuyện của ba trăm năm trước, lúc đó yêu quái so với bây giờ nhiều gấp mấy lần, phụ thân ta là một võ sĩ và cũng là một trừ yêu sư lợi hại, sau khi ông chết tỷ tỷ kế thừa sự nghiệp của ông, trở thành một pháp sư. Từ khi sinh ra ta đã bị yêu quái nguyên rửa, mẫu thân vì giải trừ lời nguyên mà bị yêu quái hại chết. Midoriko tỷ tỷ cũng không biết chuyện ta bị nguyên rửa, vẫn như trước tổ chức trừ yêu sư đi giết hại yêu quái.”

“Lúc ấy Midoriko tỷ tỷ quen biết với rất nhiều yêu quái thống lĩnh, trong đó có thủ lĩnh khuyến tộc Inu no Taishou, chính là phụ thân của Sesshomaru và Inuyasha. Lúc Inu no Taishou dẫn theo Sesshomaru tới gặp Midoriko tỷ tỷ, ta với hắn đã quen biết, sau đó yêu nhau...”

“Yêu...yêu ?” Kagome trừng lớn mắt, ngay cả Inuyasha cũng không tin được “Cái tên, cái tên Sesshomaru kia !”

Aoko gật gật đầu, cười khở một tiếng : “Rất kinh ngạc phải không, người lạnh lùng như hắn cũng biết yêu. Khi đó Sesshomaru cũng không lạnh lùng vô tình như bây giờ, dịu dàng của hắn, nụ cười của hắn, ta đều nhìn qua...Chỉ là, ta đã tự tay phá hủy tất cả.”

Kagome miễn cảm phát hiện giọng nói Aoko hiện lên sự chua xót và khổ sở, nhin không được nhỏ giọng nói : “Tiền bối...nếu chị không muốn nói thì thôi vậy.”

Aoko lắc đầu : “Chỉ là tỷ tỷ lại nói cho ta biết, ta từng đính hôn với vương tử của một tòa thành Kaguya điện hạ, ta không thể ở cùng Sesshomaru. Nhưng tỷ tỷ vẫn nghĩ cho ta, tự mình đi tìm Kaguya điện hạ giải trừ hôn ước, sau đó Kaguya đã tới thôn trừ yêu sư, cự tuyệt giải trừ hôn ước, còn muốn lập tức dẫn ta đi, ta không đồng ý. Lúc sau Kaguya bị ta thuyết phục, từ bỏ hôn ước. Chỉ là, chỉ là...”

Hai tay đặt trên đùi của nàng run lên nhẹ, Kagome lập tức cảm thấy sau chuyện này nhất định là có biến cố lớn xảy ra, vội vã cầm lấy tay nàng : “Tiền bối, tiền bối đừng nói nữa, chúng ta không nghe nữa, không nghe nữa là được !”

“Ta muốn nói hết một lần.” Aoko cắn cắn môi “Sau khi Kaguya rời đi, thôn trừ yêu sư đột nhiên bị một bầy yêu quái che kín chân trời tập kích, tỷ tỷ vì bảo vệ ta, đem bầy yêu quái này dụ vào trong một sơn động, thiết hạ kết giới, không thể vào cũng không thể ra ! Cuối cùng tỷ tỷ kiệt sức mà chết, đem linh hồn của chính mình và yêu quái tạo thành ngọc tứ hồn, trước khi lâm chung giao lại nó cho ta.”

“Sau đó Sesshomaru trở về...Chỉ là ta không thể đối mặt với hắn, đối mặt với một yêu quái là hắn, huống chi sau này ta phải gánh vác vận mệnh bảo vệ ngọc tứ hồn, ta không thể liên lụy hắn, ta đem bản lĩnh tỷ tỷ dạy cho ta, dùng nó toàn lực đả thương hắn, đuổi hắn đi...”

Một đám người trầm mặc.

Kagome lo lắng nhìn Aoko tuy rằng bình tĩnh mà kỳ thực là đang đau khổ, thấp giọng an ủi : “Tiền bối, thật xin lỗi, em không biết...”

Không biết chuyện cũ của chị lại bi thảm đến vậy.

Kagome biết, Aoko kể lại nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, vốn chỉ là đại khái mọi việc, mà cụ thể thì càng đau đớn, càng tê tâm liệt phế hơn. Nàng cũng không dám mở miệng hỏi thêm.

Ngay lúc mọi người đang trầm tư, giọng nói trầm tĩnh của Aoko lại vang lên : “Ta mang theo ngọc tứ hồn hành tẩu trong thời đại loạn lạc đó, Kaguya vài lần phái người tới đón ta, vẫn bị ta cự tuyệt. Đám yêu quái

bị ngọc tứ hồn hấp dẫn không ngừng xông tới cướp đoạt, ta dùng tay trái mang theo linh lực cường đại sáng tạo ra mũi tên thanh tẩy, đuổi hết chúng đi. Sau đó, ta gặp Kikyou.”

Inuyasha lập tức trờn lớn mắt : “Chuyện này sao lại liên quan đến Kikyou !”

“Người không muốn biết...ngọc tứ hồn của Kikyou từ đâu mà có sao ?”

Sango sững sốt : “Chẳng lẽ không phải do tiền bối trong thôn trừ yêu sư chúng ta tìm được, sau đó giao cho pháp sư Kikyou thanh tẩy sao ?”

“Chỉ cần ta còn tồn tại một ngày, ngọc tứ hồn không thể rơi vào trong tay bất luận là kẻ nào, trừ phi là ta tự nguyện.”

Inuyasha nhìn nàng : “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Aoko bình tĩnh nhìn mấy người : “Ta bảo vệ ngọc tứ hồn hơn hai trăm năm, lại gặp Kaguya diện hạ tới cướp ngọc tứ hồn. Một con người không thể nào sống hơn hai trăm năm, ta là bởi vì ngọc tứ hồn, còn Kaguya...là bị yêu quái nhện từng nguyên rửa ta đoạt xác.”

“Lúc sau ta gặp một pháp sư tên là Kikyou, phát hiện mệnh cách của nàng và ngọc tứ hồn rất thích hợp, liền hỏi nàng có nguyện ý bảo vệ nó thay ta hay không. Nàng không trả lời, ta liền rút nó ột yêu quái định xông tới cướp đoạt, nói cho nàng, nếu nàng và ngọc tứ hồn thật sự có duyên, ngọc tứ hồn nhất định sẽ bay tới tay nàng, đến lúc đó nàng không thể từ chối. Kikyou đồng ý.”

Inuyasha lạnh lùng nhìn về phía Aoko : “Là người giao ngọc tứ hồn cho Kikyou, là người làm hại ta và nàng bị yêu quái tính kế, biến thành như bây giờ !”

Aoko lạnh lùng quét mắt nhìn Inuyasha : “Lúc trước ta đã cảnh cáo nàng, bảo vệ ngọc tứ hồn phải toàn tâm toàn ý, không được sinh ra ý muốn chiếm giữ, nếu nàng không động tâm với người, sẽ không xảy ra chuyện gì. Còn nữa, người đừng quên, bởi vì thứ gì mà các người mới gặp nhau.”

Inuyasha sững sốt, không nói được gì.

Kagome suy nghĩ nửa ngày, mới khiếp sợ hỏi : “Không đúng, tiền bối, vậy chị...chị...”

“Chết thế nào ?” Khóe môi Aoko giương lên tạo thành một nụ cười lạnh lùng, nhẹ nhàng nói “Ta không làm gì được yêu quái nhện kia, nhưng tay trái của ta có được sức mạnh thanh tẩy yêu quái, cho nên đã cùng yêu quái đồng quy vu tận. Ta đem nó thanh tẩy, để Kaguya được giải thoát, nhưng yêu quái kia không chịu chết dễ dàng, nó vùng vẫy kịch liệt, dùng chút sức lực cuối cùng giết ta. Sau đó, ta chuyển thể tới thời đại năm trăm năm sau...”

Inuyasha nhìn Aoko một cái, siết chặt tay, quay đầu đi ra ngoài. Kagome vội vàng giải thích với Aoko, sau đó cũng đuổi theo.

Miroku và Sango nhìn nhau, Sango chần chừ mở miệng : “Nghe nói...Kirara là bạn đồng hành với tỷ tỷ cô...Cô, có muốn nhận lại nó không ?”

“Bây giờ nó gọi là Kirara à, trước đây ta gọi nó là Obu.” Aoko vuốt ve Kirara đang rúc vào lòng nàng, thấy Kirara thoải mái mà rầm rì “Sớm hay muộn ta cũng phải rời đi, nó vẫn nên ở cùng với các người thì tốt hơn..Huống chi...nó dường như không nhớ ra ta. Năm đó sau khi ta rời khỏi thôn trừ yêu sư, đã vứt bỏ nó một mình ở đó, trong lòng nó có lẽ vẫn còn ghi nhớ.”

Sango lắc đầu: “Kirara sẽ không ghi hận.”

Dường như là hưởng ứng lời nói của Sango, Kirara nhu thuận kêu lên một tiếng.

Aoko sững sốt, ừ một tiếng.

Sango và pháp sư Miroku đứng dậy rời đi, để bọn họ lại với nhau.

“Obu..”Aoko ôm chặt thân thể nho nhỏ của Kirara vào lòng, nước mắt cuối cùng cũng trào ra : “Tỷ tỷ, tỷ tỷ thật xin lỗi...”

Khi Kagome trở về, Aoko đã khôi phục vẻ mặt bình thường, đang vuốt ve bộ lông mềm mượt của Kirara, ngẩng đầu nhìn nàng : “A, Kagome, tôi phải về nhà một chuyến.”

Kagome kinh ngạc : “Tiền bối, em cũng phải về một chuyến, thật trùng hợp, chúng ta cùng đi thôi. Nói mới nhớ, tiền bối có thể trở về thông qua cái giếng kia ?”

Aoko gật gật đầu.

Hai người đi tới bên cạnh giếng ăn xương, Aoko đột nhiên hỏi : “Em không cần nói với hắc một tiếng sao ?”

Kagome ý thức được “hắc” là chỉ Inuyasha, mặt lập tức đỏ hồng : “Tiền bối, em đã từ biệt mọi người rồi.” Hơn nữa, tên Inuyasha gốc ghêch kia...

Hai người đồng thời nhảy vào giếng, nhìn thấy dòng thời gian cuộn cuộn như nước lũ chảy quanh người, giọng nói của Aoko như có như không bay tới tai Kagome : “Đừng sa vào đó.”

Chờ nàng nhìn sang, Aoko đã không nói gì nữa.

Sau khi rời khỏi giếng, Kagome mỉm cười mời : “Tiền bối, chị có muốn đến nhà em ăn cơm không, mẹ em làm món ăn rất ngon.”

Aoko vỗ vỗ tro bụi trên người, sững sốt một lúc lâu, bị sự chân thành trong ánh mắt

Kagome làm cảm động, gật gật đầu.

Kagome đẩy cửa ra, vui vẻ nói với người nhà : “Mọi người, con đã về !”

Mẹ Kagome vui vẻ ra đón : “Hoan nghênh con trở về, a, đây là...”

Kagome chạy tới kéo Aoko đến giới thiệu : “Đây là tiền bối trong trường của con, Shiina Aoko, là khách con mời đến nhà.”

Mẹ Kagome vui vẻ nói : “Hoan nghênh hoan nghênh, Aoko-chan, buổi tối hôm nay cô sẽ làm thật nhiều món ngon cho cháu.”

Aoko có chút câu nệ, lễ phép cúi đầu : “Cám ơn cô ạ.”

Kagome lôi kéo Aoko đi : “Tiền bối, chúng ta đi tắm đi.”

Người nhà Kagome rất nhiệt tình, ngay cả em trai Souta mới chín tuổi của nàng cũng rất biết chiều cố vị khách là Aoko. Đây là lần đầu tiên Aoko được cảm nhận sự ấm áp của người nhà, đột nhiên có chút xúc động.

Ăn qua cơm chiều, Kagome đi vào trong phòng ngủ một lúc, sau đó liền kéo Aoko chạy về thời đại Chiến quốc.

Aoko xoa xoa thái dương, rất muốn nói cho Kagome biết mình còn chưa về nhà, nhưng đầu óc còn mơ mơ màng màng cứ như vậy bị Kagome kéo đi...Lại xuyên qua.

Chờ khi ra khỏi miệng giếng, Kagome mới phản ứng lại, vội vàng không ngừng giải thích với nàng.

Bầu trời lấp lánh vô số ánh sao, ngay cả khi nhìn bằng kính thiên văn cũng không đẹp bằng, đẹp dễ mà chói mắt.

Kagome kéo Aoko tò mò chạy tới một nơi, nhìn về phía sâu trong rừng cây, ánh mắt nhất thời trũng lớn. Aoko kinh ngạc nhìn qua, ánh mắt lập tức trong trẻo mà lạnh lùng. Nàng nâng tay che mắt Kagome lại, thản nhiên nói : “Không muốn nhìn thì đừng nhìn.”

Dưới bóng cây cổ thụ, tử hồn mờ nhạt vờn quanh, Inuyasha và Kikyou đang ôm nhau, thâm tình mà uyển chuyển.

9. Chương 9: Chấp Niệm

Mãi cho đến khi Kikyou một mình rời đi, balo trên tay Kagome mới rơi xuống đất.

Inuyasha bị tiếng động làm bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn qua, rồi sau đó trầm mặc.

Aoko lạnh lùng nhìn hẳn : “Không muốn giải thích gì với Kagome sao ?”

Inuyasha im lặng : “Không có gì...phải giải thích.”

Kagome lắc đầu, một câu cũng không nói, gần như chạy trốn khỏi đó.

Aoko lạnh nhạt xoay người, Sesshomaru sao lại có loại em trai như thế này, thật không quả quyết...

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, phát hiện trời đã bắt đầu sáng, nàng bắt đầu trở về trong phòng Kaede bà bà, lại thấy Kagome đang cầm được phẩm và vài thứ linh tinh chia cho Sango và pháp sư Miroku, hai người này kỳ lạ nhìn Kagome : “Kagome, cô làm sao vậy ?”

Kagome lắc đầu, chia xong mọi thứ, nàng mới đứng dậy kéo tay Aoko : “Cứ như vậy đi, ta đi trước.” Nói xong có chút xin lỗi nhìn Aoko : “Thật xin lỗi tiền bối, mơ mơ màng màng kéo chị tới đây, giờ chúng ta về đi.”

Aoko lắc đầu, ý bảo nàng không cần giải thích.

Sau khi ra khỏi dòng thời gian, Kagome vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đáy giếng, rốt cuộc không nhìn được rơi lệ, ghen ngào không biết làm sao.

Aoko thở dài, xoa đầu nàng : “Kagome, đừng khóc.”

Kagome nhào vào lòng nàng, khóc lớn lên : “Tiền bối...có phải em rất ngốc không, em không nên thích Inuyasha, em biết rõ người Inuyasha thích là Kikyou, nhưng không thể kiềm chế được. Ngay từ đầu người hẳn thích chỉ có Kikyou, em vẫn biết rõ, chỉ là, thật đau, trái tim, thật đau quá...”

Sau khi Kagome khóc lớn một hồi, lau khô nước mắt, bình tĩnh về nhà. Aoko cố ý nói ẹ Kagome một tiếng, tâm trạng Kagome không được tốt, mong bà chú ý một chút.

Aoko mệt mỏi về nhà, quần gia đã chờ nàng ở phòng khách.

Mặt Aoko hiện rõ sự mệt mỏi : “Tôi đi nghỉ một chút, buổi tối không cần gọi tôi.”

Quần gia gật gật đầu, muốn nói lại thôi.

Aoko nhìn lão : “Còn chuyện gì sao ?”

Quần gia gật đầu : “Có một vị khách từ Trung Quốc tới, nói là bạn cũ của lão gia và phu nhân. Anh ta có chuyện quan trọng muốn gặp tiểu thư, bởi vì đợi đã lâu mà không thấy tiểu thư trở về, cho nên chỉ để lại danh thiếp rồi ra về, nói sẽ còn đến sau. Đại tiểu thư có muốn gọi điện mời khách tới không ?”

Aoko ngáp một cái, cầm lấy danh thiếp : “Không cần, bây giờ tôi mệt chết đi được, vài ngày nữa tôi sẽ gọi sau.”

Quần gia cúi đầu : “Vâng thưa Đại tiểu thư.”

Một lần nghỉ ngơi này của Aoko, chính là bốn đến năm ngày, trong đó có ba ngày là để ngủ, từ sau khi trở về từ thời đại Chiến quốc, không biết vì sao đầu nàng luôn đau nhói, cho nên vị khách đến Trung Quốc kia cũng bị nàng ném ra sau đầu.

Quần gia thấy nàng không để ý đến chuyện này, hơn nữa tinh thần không được tốt, cũng ngượng ngùng không nhắc nhở. Làm quần gia của gia tộc Shiina, phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân mới là chức trách quan trọng nhất.

Một lần khi Aoko đến nhà Kagome, thấy cô bé yếu ớt kia đang nằm trong lòng mẹ khóc lớn, nàng lại lặng yên rời đi.

Cho nên mới nói, đừng sa vào quá sâu, nếu không muốn dứt ra sẽ rất khó.

Nhưng nàng có tư cách gì để nói người khác, không phải chính nàng cũng như vậy sao ?

Sau khi nghỉ ngơi thật tốt, nàng đến gặp Kagome, mới phát hiện Kagome đã đi tới thời đại Chiến quốc. Mẹ Kagome rất nhiệt tình đón tiếp nàng, còn cười cảm ơn nàng đã quan tâm Kagome. Mẹ Kagome nói Kagome đã tốt hơn nhiều rồi, cho nên mới trở về thế giới kia, bảo nàng không cần lo lắng nữa.

Aoko trầm mặc, sau khi nói hai câu lễ phép liền rời đi, trở về nhà.

Mà lúc này ở thời đại Chiến quốc, Kagome đang cùng Inuyasha, Sango và Miroku chạm trán với một nhóm đạo tặc, mà thủ lĩnh của nhóm đạo tặc này lại là một yêu quái !

Inuyasha không thể vận dụng linh hoạt Thiết toái nha nặng trĩu, đành phải tay không ra trận, chọc thủng thân thể của yêu quái, sau đó lập tức xé nát !

Kagome trở mắt nhìn lại không ngăn cản được, trong lòng vô cùng sợ hãi : “Hắn đang cười...sau khi giết người, vậy mà lại còn cười...”

Tình huống hết sức nghiêm trọng, chỉ mảnh treo chuông, người có thể ngăn cản được Inuyasha chỉ có Sesshomaru !

Mấy người kinh ngạc nhìn thấy Sesshomaru đột nhiên xuất hiện, lại thấy Sesshomaru lạnh lùng cười : “Đến đây đi Inuyasha, để ta xem sau khi người biến thân, sức mạnh của người lớn thế nào.”

Hai mắt Inuyasha đỏ đậm dường như mất hết bình tĩnh, đón lấy kiếm áp của Nanh quỷ trong tay Sesshomaru, nhảy vọt lên cao !

Sesshomaru lạnh lùng đứng tại chỗ, không tránh không né, thẳng đến khi Inuyasha đánh tới trước mặt mới xoay người, Inuyasha gắt gao đuổi theo, động tác không chút đình trệ !

Sesshomaru dễ dàng né tránh, nháy mắt đầy lòng hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng híp mắt lại, đợi Inuyasha giơ lên móng vuốt, thân kiếm bỗng phát ra điện quang thật mạnh !

Inuyasha rống lên một tiếng, ngã phịch xuống mặt đất, ngất đi.

Kagome nhìn thấy Sesshomaru cầm kiếm bước tới gần, kinh hoàng chạy tới bên người Inuyasha, hét với Sesshomaru : “Không được lại gần !”

Sesshomaru nhìn thấy bọn họ, ánh mắt vẫn yên lặng như cũ, dường như không hề bận tâm, thản nhiên nói : “Nếu người muốn ngăn cản hắn, phải dùng Thiết toái nha để ngăn hắn biến thân, nếu không một khi hắn khôi phục ý thức, sẽ lại bắt đầu trở thành một yêu quái điên loạn. Một ngày nào đó ta sẽ giết hắn, nhưng lúc này hắn ngay cả bản thân mình là ai cũng không biết, không có giá trị để giết.”

Dứt lời, xoay người bước đi.

Kagome sững người nhìn bóng dáng hắn, nhện không được hô lên: “Chờ đã ! Sesshomaru, người, không muốn biết chuyện của Aoko tiền bối sao...”

Sesshomaru quả nhiên dừng bước chân, xoay người : “Người biết Aoko ? Lúc trước nàng đúng là đang mặc kiểu y phục kỳ quái giống người, tạm thời tin tưởng, nàng ở đâu.”

Kagome biết lúc này không nên phản đối, nhưng khóe miệng vẫn run rẩy, cái gì gọi là y phục kỳ quái, ở thế kỷ 21 y phục của hắn mới kỳ quái ! Bây giờ Sesshomaru thoát nhìn so với lúc trước bình tĩnh hơn, nàng mới dám nói như vậy.

Kagome khụ một tiếng : “Sesshomaru người cũng biết tiền bối đã chuyển thế đến thời đại kia của ta phải không, bây giờ nàng tên là Shiina Aoko, là tiền bối của ta, lúc này nàng hẳn là...ở nhà.”

“Nhà ?”

Kagome gật đầu : “Ở nhà...năm trăm năm sau.”

Ánh mắt Sesshomaru càng trầm : “Người trở về nói với nàng, ta cho nàng một cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn trở về bên cạnh ta, nếu không ta sẽ chặt đứt tất cả cánh chim của nàng, cho dù phải buộc nàng bên người cũng được. Sesshomaru ta là người như thế nào nàng rất hiểu, đừng ép ta làm vậy.”

Mọi người đều bị khẩu khí lạnh băng của hắn dọa tới mức liên tục nuốt nước miếng.

Mãi cho đến khi Sesshomaru rời đi, mấy người mới bình tĩnh lại.

Kỳ thật Sesshomaru rất tức giận, từ sau khi tỉnh lại không nhìn thấy Aoko đâu hắn đã phát điên rồi. Hắn không ngờ được, mấy ngày nay Aoko thuận theo là vì muốn thuận lợi trốn đi, thừa dịp yêu lực của hắn sụt giảm ngủ say, chỉ nói cho Rin có mấy câu như vậy rồi cứ thế lặng yên biến mất !

Aoko, nàng quá ngây thơ rồi. Từ lúc ban đầu gặp nhau , chúng ta đã định phải vĩnh viễn ở bên nhau, mặc dù nàng chết đi hay chuyển thế, nàng cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi ta ! Nàng đừng ép ta, ta thật sự sẽ...vì muốn nàng ở lại mà chặt đứt đường lui của nàng.

...

“Cho nên...mọi chuyện là như thế ạ.”

Kagome khấn trương nhìn Aoko đang ngồi im lặng ở ghế sofa đối diện, có chút bất an.

Lúc này nàng thực sự rất khẩn trương, sau khi nghe xong mấy lời của Sesshomaru ở thời đại Chiến quốc, mấy người mang theo Inuyasha người đầy vết thương về thôn của Kaede bà bà, bị một vài chuyện trì hoãn, mới vội vàng nhảy vào giếng ăn xương trở lại hiện đại. Từ trên sổ liên lạc tìm được địa chỉ của Aoko, ăn sáng xong rồi lập tức chạy tới đây.

Nhưng nàng không ngờ rằng, nhà của Aoko tiền bối lại to như cái tòa thành !

Ở bên ngoài bồn chồn nửa ngày cũng không dám ấn chuông cửa, may là vị quản gia tốt bụng kia chủ động đến hỏi nàng có chuyện gì, nàng mới vội vàng nói là mình tới tìm tiền bối.

Quản gia bưng tỉnh, vội vàng lễ phép nói thì ra là hậu bối của Đại tiểu thư, xin mời theo ông.

Kagome khấn trương đi phía sau, nhìn thấy ven đường toàn là cây cảnh quý giá, hòn non bộ sừng sững, suối phun nước chạm khắc tinh tế, hoa viên rạng ngời. Nơi này là Nhật Bản sao, thật sự là Nhật Bản sao ?

Ô oa oa —— nhà tiền bối rốt cuộc có bao nhiêu tiền đây ?

Trước đây đúng là nàng đã nghe qua tập đoàn tài chính Shiina vô cùng khổng lồ, nhưng không nghĩ tới lại lợi hại như vậy !!

Tiền bối ở trường cũng chỉ mặc đồng phục, cho dù gặp mặt cũng chỉ mặc quần áo hàng ngày rất bình thường, không có những thứ hàng hiệu xa xỉ. Trong nhà có tiền như vậy cũng không dùng đến, tiền bối thật sự rất khiêm tốn.

Lần thứ năm Kagome cầm tách hồng trà cao cấp kia lên uống, muốn hóa giải khẩn trương trong lòng. Quản gia thấy cái tách trống không, lập tức rót tới một tách mới.

Kagome : “...” Ô ô ô, đừng rót thêm nữa, tôi sẽ không ngừng uống mất.

“Tiền, tiền bối...”

Aoko lấy lại tinh thần: “Chuyện gì ?”

Kagome : “Tiền bối định làm gì, có muốn đi gặp Sesshomaru không ?”

Aoko không đáp mà hỏi lại : “Em cảm thấy thế nào ?

Kagome sửng sốt : “Em không rõ ý của tiền bối, Sesshomaru...là người yêu của tiền bối.”

Aoko khoát tay, ý bảo quản gia đi ra ngoài.

“Ba trăm năm trước phải, bây giờ, không phải.” Aoko gục đầu xuống, mặt chôn giữa hai đầu gối, không rõ nét mặt “Kagome, có phải tôi chưa nói cho em hay không, vì sao tỷ tỷ tôi lại sáng tạo ra ngọc tứ hồn.”

Kagome giật mình : “Vâng, nhưng...” Có liên quan gì đến Sesshomaru.

“Tất cả yêu quái trên thế giới này đều giả hoạt và vô sỉ, nguyên rửa mà yêu quái nhện kia hạ lên người tôi sau cái chết của mẹ vẫn chưa biến mất, nó còn tồn tại. Tỷ tỷ dùng linh lực của nàng và linh hồn của bảy yêu quái sáng tạo ra ngọc tứ hồn, là vì muốn áp chế lực nguyên rửa trên người tôi.”

“Lúc tỷ tỷ chết đi tôi mới hiểu được, thì ra nàng vẫn biết chuyện tôi bị nguyên rửa, nàng cảm thấy tất cả những việc này đều là lỗi của nàng, cho nên cho dù dùng hết sinh mệnh cũng phải bù lại cho tôi. Tôi ngốc nhưng tỷ tỷ còn ngốc hơn, mỗi lần nhớ tới đều rất đau khổ.”

“Ngọc tứ hồn vì tôi mà tồn tại, bị kích tạo ra ngọc tứ hồn cũng là bị kích của tôi và tỷ tỷ, tôi phải làm cho nó hoàn toàn biến mất trong thế giới này, cho nên trước khi lâm chung tôi đã cầu nguyện, nếu thật sự có kiếp sau, hãy để tôi phá hủy ngọc tứ hồn, để tỷ tỷ có thể yên.”

Ánh mắt Aoko sâu kín nhìn Kagome : “Cho nên như em thấy, chuyện tôi có thể giữ lại trí nhớ kiếp trước trở về đó, chính là bởi vì chấp niệm của tôi với ngọc tứ hồn, chờ khi ngọc tứ hồn biến mất, tôi cũng sẽ biến mất, không hơn.”

Sau khi Kagome trầm mặc một lúc, đột nhiên nói : “Tiền bối tại sao không thừa nhận phần chấp niệm này cũng bao gồm tình yêu với Sesshomaru !”

Lời vừa nói ra, Aoko đã ngậy ngẩn cả người.

Kagome đứng lý hợp tình nhìn nàng : “Tiền bối vẫn nói đến chấp niệm, tự cho là đúng nghĩ rằng tất cả nhân quả đều liên quan đến chấp niệm về ngọc tứ hồn. Lúc trước tiền bối yên tâm giao ngọc tứ hồn cho Kikyô, là bởi vì cảm thấy Kikyô có thể xử lý chuyện này thật tốt, như vậy chấp niệm của tiền bối với ngọc tứ hồn đã biến mất !”

“Nhưng tiền bối vẫn mang theo trí nhớ chuyển thế, vì sao không chịu thừa nhận chấp niệm lớn nhất là tình yêu với Sesshomaru, tiền bối là người thông minh như vậy, vì sao lúc này lại tự lừa mình dối người ?”

“Tiền bối...xin đừng trốn tránh...”

Aoko im lặng một lúc lâu, cười khổ một tiếng : “Em so với tôi còn thấu hiểu hơn, Kagome. Chỉ là...tôi có kiên trì của bản thân, tôi sẽ không đi gặp hắn.”

Kagome nhất thời không biết nói gì.

Chính vào lúc này, quản gia gõ cửa tiến vào, nói với Aoko : “Đại tiểu thư, vị khách đến từ Trung Quốc kia lại tới nữa, nói muốn gặp cô.”

Aoko gật gật đầu : “Để anh ta vào đi, phiền ông đi chuẩn bị một phần trà bánh.”

Quản gia gật đầu: “Vâng, Đại tiểu thư.”

Kagome xấu hổ nói : “Tiền bối, nếu không em về trước.”

Aoko lắc đầu, ảm đạm cười : “Trước lúc em tới tôi đã để bọn họ chuẩn bị cơm chưa, vẫn muốn cảm ơn lần trước mẹ em đã chiêu đãi thôi, hôm nay em ở lại nếm thử cơm trưa đi, có thể tới phòng bếp nói cho bọn họ khẩu vị của em cũng được, để lần sau bọn họ chuẩn bị tốt hơn.”

Không bao lâu sau, quản gia mang theo vị khách kia đến đây.

Người đến là một anh chàng tóc đen, gương mặt nhã nhặn, đeo kính gọng vàng, mặc một bộ vest đen, thấy Aoko lập tức nói : “Shiina Aoko tiểu thư, xin chào, tôi là Vương Vũ đến từ Trung Quốc, đã quấy rầy tiểu thư rồi.”

Aoko nhú mày, lộ ra một nụ cười như có như không : “Trong phòng khách có hai người, sao anh lại biết tôi là Shiina Aoko.”

Wương Vũ gật đầu : “Bởi vì gia tộc chúng tôi và cha mẹ cô có quan hệ rất sâu, có người chuyên phụ trách đem ảnh chụp hằng năm của cô gửi đến Trung Quốc.”

Sắc mặt Aoko trầm xuống : “Xin hỏi Vương tiên sinh mấy ngày nay đến là có chuyện gì ?”

Wương Vũ gật gật đầu : “Về chuyện cha mẹ cô, cô có muốn nghe không ?”

Sắc mặt Aoko càng thêm âm trầm.

10. Chương 10: Hiểu Lầm

Vợ chồng Shiina rất nổi tiếng trong giới thượng lưu Nhật Bản.

Xuất thân của hai người cách nhau quá xa, yêu thương nhau nhiều năm nhưng không thể đến với nhau. Cha của Aoko không để ý tới sự phản đối của gia tộc, từ bỏ quyền thừa kế sau đó cùng mẹ của Aoko kết thành vợ chồng, một năm sau, bọn họ sinh ra đứa con duy nhất — Shiina Aoko.

Cơ thể mẹ của Aoko từ trước tới nay rất yếu đuối, khi bà mang thai bác sĩ đã khẳng định đây là đứa con duy nhất trong đời này của bà.

Vợ chồng Shiina vô cùng yêu thương Shiina Aoko, đem hết khả năng của mình để nàng được hạnh phúc. Nhưng vào năm Aoko được ba tuổi, hai vợ chồng đột nhiên thay đổi thái độ với nàng, từ đó không hỏi không thăm, mãi như thế cho đến năm năm sau, khi bọn họ qua đời trong một tai nạn xe cộ.

Từ sau khi Shiina được ba tuổi, rốt cuộc không còn cảm nhận được hơi ấm của gia đình, tính cách vốn hướng nội dần dần trở thành lạnh lùng, thậm chí ngay cả quần gia và vú em phụ trách chăm sóc cuộc sống của nàng cũng không thể tới gần. Nàng mang theo trí nhớ kiếp trước sinh ra, cho nên ngày nàng mở mắt có thể hiểu được mọi chuyện xảy ra quanh mình. Nàng từng nghe cha mẹ nói, đứa bé này từ khi sinh ra đã là một cái thai chết, quái vật sống mà không có trái tim.

Sau đó Shiina Aoko mới biết, cha mẹ là vì vậy mà bắt đầu chán ghét nàng.

Nếu chán ghét nàng, vì sao trước đây lại sinh ra nàng, vì sao lại nuôi nấng nàng.

Nàng còn chưa kịp hỏi ra miệng, bọn họ đã vĩnh viễn rời đi.

Bảy tuổi Aoko lên làm người thừa kế gia tộc Shiina, vị trí mà mọi người đều mơ ước. Một đứa bé trong mắt mọi người vậy mà lại dựa vào thủ đoạn lợi hại và sự hỗ trợ của quần gia một hơi diệt sạch những kẻ không phục, lạnh lẽo nắm trong tay tất cả quyền lợi, lạnh lùng nhìn đám người tham lam.

Khi đó nàng mới hiểu, thì ra đáng sợ hơn so với yêu quái, đó là lòng người.

Chìm trong đấu tranh quyền lợi, bị cô độc vây quanh, nàng dần dần quên đi nỗi hận với vợ chồng Shiina, nhưng oán khí trong lòng chỉ có tăng chứ không giảm. Cho nên người nhà Shiina đều mất nhìn mũi, mũi nhìn tim theo bản năng tránh né vấn đề nhạy cảm này, ngay cả quần gia đi theo Aoko cũng chỉ vào những dịp đặc biệt mới nhắc đến vợ chồng Shiina.

Nàng biết mình không có tư cách oán hận người khác, nhưng không thể kiềm chế được, oán niệm này đã giằng co như vậy mười mấy năm.

Vương Vũ thấy Aoko lạnh lùng nhìn mình, vội vàng nói : “Shiina tiểu thư...”

“Tôi không muốn nghe, anh không nghe thấy lời tôi nói sao ?!” Shiina Aoko nhú mày nhìn quần gia “Tiễn khách.”

Người hầu vừa đưa trà bánh tới thiếu chút nữa bị ánh mắt sắc bén của Aoko dọa sợ “Dọn đi, không cần bày nữa !”

Người hầu sợ tới mức vội vàng chạy đi.

Quần gia gật đầu : “Vương tiên sinh, mời.”

Vương Vũ đưa tay muốn cản Shiina Aoko lại : “Shiina tiểu thư, xin hãy nghe lời tôi nói !”

“Đi ra ngoài !” Aoko trừng mắt nhìn quần gia “Còn thất thần cái gì, tiễn khách !”

Kagome bị giọng nói nghiêm khắc của nàng dọa sợ, vội vàng đứng dậy, không biết làm sao đứng ở một bên : “Tiền bối...”

Quản gia vội vàng chạy đến, lễ phép nói : “Vương tiên sinh, Đại tiểu thư nhà tôi hôm nay không tiện tiếp khách, xin anh rời đi.”

Vương Vũ thở dài, lấy danh thiếp ra đặt lên bàn trà bằng đá cẩm thạch, gật gật đầu : “Hôm nay Shiina tiểu thư có vẻ không rảnh, chờ cô bình tĩnh lại, làm ơn hãy liên hệ với tôi, chuyện này rất quan trọng, xin Shiina tiểu thư hãy để trong lòng, tôi xin cáo từ.”

Chờ sau khi Vương Vũ theo quản gia rời đi, sắc mặt Aoko mới chậm rãi dịu đi, quay sang

Kagome : “Thật xin lỗi, dọa em rồi.”

Kagome lắc đầu : “Vì sao tiền bối lại không muốn nhắc tới cha mẹ mình.”

“Hai người họ không yêu tôi, thậm chí còn chán ghét tôi.” Aoko ngồi xuống, bưng tách hồng trà lên “Tôi không nói tới hai người họ, xem như là đã an ủi hai người trên trời có linh thiêng rồi.”

“Sao tiền bối có thể nói như vậy ?! Em không hiểu !” Kagome thốt ra : “ Trên thế giới này có cha mẹ nào lại không yêu con cái, tiền bối có hiểu lắm điều gì không ?”

Aoko dừng tay, dường như nhớ tới điều gì nhưng lại không muốn nghĩ quá sâu, đứng dậy nói : “Đi ăn cơm đi.”

...

Kagome lại cảm động rút nước mắt rồi, bữa cơm trưa này quả thật quá xa hoa

~~Nàng thành thật nói với quản gia vẫn luôn ở bên cạnh thêm đồ ăn : “Bác quản gia, mấy thứ này quá ngon, ô ô, cả đời Inuyasha cũng không có lộc ăn như thế này, hẳn chỉ có thể ngồi trên chiến trường gặm mìn tôm cháu mang tới thôi !”

Tuy rằng quản gia nghe không hiểu lời nàng, nhưng cũng hiểu được ý tứ của nàng, cung kính nói : “Nếu tiểu thư Higurashi thích, tôi sẽ bảo phòng bếp làm thêm mấy phần.”

Kagome liếc mòng gật đầu.

Aoko ngồi đối diện từ lúc vào bàn ăn vẫn không yên lòng, chỉ ăn một chút rồi thôi. Sau đó dưới sự thúc giục của quản gia nàng mới lấy lại tinh thần, nhưng cũng không động đũa, mà nói với Kagome đang uống nước trái cây : “Em và Inuyasha đã làm lành ?”

Kagome dừng động tác, gật gật đầu : “Vâng, mấy ngày trước đã làm lành.”

Aoko ngẩng đầu nhìn nàng : “Vì sao làm lành, vì sao phải tạm nhân nhượng để bảo toàn lợi ích toàn cục, em nên hiểu rõ...”

Kagome chậm rãi gục đầu xuống, giọng nói có chút nặng nề : “Em biết, người Inuyasha thích chính là Kikyou, cần cũng là Kikyou. Nhưng chỉ cần em tưởng tượng, không bao giờ...không bao giờ gặp lại hắn nữa, trái tim lại đau nhói. Em thích Inuyasha, không biết từ bao giờ đã thích hắn. Em chỉ muốn gặp lại hắn, muốn ở bên cạnh hắn, cùng hắn đi tìm ngọc tứ hồn, chỉ cần được như vậy, cũng đủ rồi.”

“Tiền bối em rất ngốc phải không, tiền bối có cười em không...”

“Đúng là rất ngốc, nhưng không đáng cười. Đó là chuyện thường tình của con người, tôi có thể hiểu được.”

“Tiền bối đang nói về mình và Sesshomaru à ?”

Aoko trầm giọng : “Tôi không muốn nói tới chuyện của Sesshomaru.”

Kagome không dám hỏi thêm, đành nói sang chuyện khác : “Nếu không thì em nói qua mấy chuyện đã xảy ra gần đây ở Chiến quốc cho tiền bối nghe nhé, lúc thu thập ngọc tứ hồn đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Aoko từ chối cho ý kiến.

Kagome tự biên tự diễn nói tiếp : “Naraku thật sự rất đáng chết, hắn lại dùng ngọc tứ hồn để hồi sinh Kohaku em trai của Sango, muốn hại chết chúng em ! A, Inuyasha đã có thể vận dụng thuần thục Thiết toái nha, còn chiếm được rất nhiều kỹ năng mới, lợi hại nhất là “Thiên toái nha đen” có thể phá vỡ mọi kết giới, thật sự rất uy phong..Tóm lại mấy ngày gần đây đúng là rất vất vả...”

“Quản gia.”

Giọng nói rất nhỏ của Aoko đánh gãy Kagome đang lải nhải : “Đi mời vị Vương Vũ tiên sinh kia tới đây.”

Quản gia ngậy người một lúc rồi khôi phục lại, ôn hòa nói : “Vâng, Đại tiểu thư.”

Aoko quay sang nhìn Kagome đang sững sốt : “Tôi quyết định tin tưởng em một lần, ăn xong chưa, nếu ăn xong rồi thì cùng tôi đến phòng khách.”

Kagome nuốt xuống thức ăn trong miệng, vội vàng gật đầu : “Vâng ạ, ăn xong rồi ăn xong rồi ! Nhưng mà...em đi tới đó, có phiền đến chị không...”

“Sẽ không.”

Vương Vũ đã đợi ở phòng khách được một lúc, nhưng không động tới một chút trà bánh trên bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vị trí cửa vào, dường như rất vội vàng. Vừa thấy Aoko và Kagome tiến vào, lập tức đứng lên, lễ phép chào : “Shiina tiểu thư.”

Quản gia dọn đến trà bánh mới, sau đó đứng thẳng sang một bên.

Aoko gật đầu, cùng Kagome ngồi đối diện với hắn : “Vương tiên sinh, có gì xin mời nói thẳng.”

Vương Vũ nhìn Kagome và quản gia, thấy Aoko không ngại liền nói thẳng : “Aoko tiểu thư, tôi muốn nói về chuyện cha mẹ cô và thân thể của cô.”

Aoko gật đầu, trong lòng đã bắt đầu kinh ngạc, về chuyện thân thể của nàng, từ khi sinh ra nàng so với bất kì ai cũng rõ hơn, có chuyện gì cần nói nữa. Mặc dù người ngoài không biết nàng mang theo trí nhớ kiếp trước, nhưng thân thể này còn mang theo ẩn tình gì ?

Vương Vũ hít sâu một hơi, thận trọng nói : “Shiina tiểu thư, tôi muốn xác nhận một việc, cô có phải...đã mang theo trí nhớ kiếp trước ?”

Aoko và Kagome đồng loạt sững sốt : “Vì sao...lại hỏi như vậy ?”

Vương Vũ đẩy đẩy gọng kính : “Thật không dám giấu diếm, trưởng lão của gia tộc tôi khi tiểu thư vừa mới sinh ra đã từng tới Nhật Bản, phát hiện trên người tiểu thư mang theo chấp niệm dày đặc, chấp niệm mạnh mẽ như thế chỉ có thể là mang theo trí nhớ trực tiếp chuyển thể. Hơn nữa từ khi sinh ra Shiina tiểu thư đã không giống người thường, không khóc không cười, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng, các trưởng lão càng thêm tin tưởng vào điều này.”

Aoko nhìn Vương Vũ một lúc lâu, gật đầu : “Phải, tôi có được trí nhớ kiếp trước.”

Vương Vũ nhẹ nhàng thở ra : “Vậy thì chuyện tiếp theo sẽ dễ nói rồi. Shiina tiểu thư có thể không biết, thân thể của Shiina phu nhân vốn dĩ rất yếu ớt, từ khi mang thai bác sĩ đã dặn đây là đứa con duy nhất trong đời này của bà, bởi vậy vợ chồng Shiina đối với cô vô cùng che chở, chỉ là ngay khi sắp sinh, bác sĩ lại nói tình huống đứa bé không tốt lắm, có thể khi vừa sinh ra đã là một cái thai chết, Shiina phu nhân vô cùng đau khổ.”

“Shiina tiên sinh yêu thương phu nhân, cũng muốn đứa bé này, liền phái người tới Trung Quốc mời vài vị trưởng lão trong gia tộc của tôi tới, xin bọn họ cứu sống Shiina tiểu thư. Các trưởng lão đồng ý.”

Ánh mắt Aoko lạnh tanh, không nhìn ra được cảm xúc gì. Kagome lại nắm chặt tay vào, lặng im nghe.

“Quả nhiên Shiina tiểu thư vừa sinh ra đã là một thai chết, các trưởng lão dùng chú ngữ được lưu truyền từ xa xưa của gia tộc đem linh hồn của cô phong ấn vào trong thân thể, ban cho cô một sinh mạng mới. Nhưng chú ngữ kia sau vài trăm năm lưu truyền cũng không còn đủ sức mạnh, bởi vậy đã sinh ra tác dụng phụ, Shiina tiểu thư, không có nhịp tim.”

Nói xong, không khí im lặng.

Aoko thản nhiên hỏi : “Đây là chuyện anh muốn nói ?”

Vương Vũ lắc đầu, yên lặng nhìn nàng : “Loại chuyện này là nghịch thiên sửa mệnh, trái với đạo trời, cho nên vợ chồng Shiina mới có thể vài năm sau đã qua đời trong một tai nạn xe cộ.” Nói xong thở dài một tiếng : “Tôi cũng nghe nói mấy năm nay, Shiina tiểu thư dường như vẫn luôn oán hận cha mẹ, thậm chí cũng không thường đi tảo mộ, chuyện này Shiina tiểu thư thật sự đã hiểu lắm lệnh đường. Cha mẹ cô sợ là sau khi hai người họ rời đi cô sẽ đau khổ, cho nên mới cố ý làm tổn thương cô.”

Quản gia sau khi nghe xong, thật lâu mới đột nhiên nói với Aoko : “Đại tiểu thư, chuyện này có thể cô thật sự đã hiểu lắm lão gia và phu nhân. Không đối gạt tiểu thư, tôi thường xuyên thấy lão gia và phu nhân đợi sau khi tiểu thư ngủ say, mới thật sự quý trọng nhìn tiểu thư, thậm chí là lấy lòng bằng quà, để tôi dùng danh nghĩa của mình đưa cho tiểu thư. Lão gia và phu nhân thật sự yêu thương tiểu thư, không hy vọng tiểu thư gặp tổn thương.”

Aoko không để lộ nét mặt, chỉ có bàn tay bất giác nắm chặt vào nhau, không mặn không nhạt nói : “Cảm ơn Vương tiên sinh đã nhắc nhở, anh đặc biệt đến đây giải trừ hiểu lầm giữa cha mẹ và tôi, thật sự rất cảm ơn anh.”

Vương Vũ lại lắc đầu : “Chỉ là một phần trong đó, tôi còn muốn xác nhận một chuyện khác, gần đây Shiina tiểu thư có phải cảm thấy cơ thể không khỏe ?”

Aoko nhìn qua : “Không khỏe về mặt nào ?”

“Đau đầu, rất hay buồn ngủ.”

Aoko sửng sốt, chậm rãi nói : “Phải.”

Vương Vũ nghe vậy thở dài một tiếng : “Quả nhiên...”

Kagome khẩn trương hỏi : “Tiền bối làm sao vậy ?”

“Sức mạnh của chú ngữ đang yếu dần, có thể là Shiina tiểu thư đã làm chuyện gì đó hao phí sức mạnh, các trưởng lão của gia tộc cảm nhận được, mới cố ý để tôi tới đây xác nhận.”

Kagome sửng sốt : “Yếu dần ? Là bởi vì tiền bối đã xuyên tới Chiến quốc chiến đấu với yêu quái sao ?” Vội vàng hỏi han : “Chú ngữ yếu dần thì thế nào ?”

Vương Vũ có chút ừ ừ : “Linh hồn của Shiina tiểu thư đã bị chú ngữ phong ấn trong cơ thể, nếu chú ngữ yếu dần, linh hồn sẽ rời khỏi thân thể, nhưng linh hồn liên tục bị chú ngữ áp chế, có thể sẽ...hồn phi phách tán.”

Sau khi Vương Vũ rời đi thật lâu, Aoko vẫn ngồi ở ghế sôpha im lặng nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Kagome đã uống đến tách hồng trà thứ mười, nhịn không được nói : “Tiền bối...chị có khỏe không, thật xin lỗi...lời nói của em hôm nay có hơi nặng, thật sự là quá thất lễ.”

Aoko thản nhiên gật đầu : “Kagome, em đi về trước đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

11. Chương 11: Vĩnh Biệt

Trời dần dần tối, trong phòng không bật đèn, nàng ngồi một mình trong bóng tối, không chuyển mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, gương mặt không hiện rõ cảm xúc. Quản gia đứng cách đó không xa, cũng không bật đèn, cứ cung kính đứng như vậy.

Gió đêm hơi lạnh, từ cửa sổ thổi vào trong phòng. Bóng cây ngoài phòng lay động, truyền đến từng tiếng xào xạc. Làn gió nhẹ nhàng lay động rèm cửa, chạm qua sợi tóc mềm mại của nàng, thổi vào căn phòng im lặng.

“Có phải tôi...đã tự ình là đúng..”

Quản gia sững sốt.

“Tôi vẫn nghĩ rằng, chỉ có việc bản thân mình muốn làm mới là đúng đắn, chưa bao giờ nghĩ qua cảm nhận của người khác. Cha mẹ vì bảo vệ tôi, không chịu đến gần tôi, lấy danh nghĩa yêu thương mà làm tổn thương tôi, tuy rằng tàn nhẫn nhưng rất hiệu quả...Chỉ là...thật khó chấp nhận.”

Quản gia gật gật đầu, có chút xúc động nói : “Đại tiểu thư nói rất đúng, thứ tình cảm yêu thương này nên nói ra, nếu không đối phương sao có thể hiểu được, muốn bảo vệ đối phương không nhất thiết phải dùng cách làm tổn thương họ, ở bên nhau cho đến cuối cùng, mặc dù về sau thật sự vĩnh viễn xa cách, cũng sẽ không hối hận. Phu nhân và lão gia quả thực đã không nghĩ tới điều này.”

Lúc trước nàng...không phải cũng làm như vậy với Sesshomaru sao, vì sao lại không nghĩ ra đây. Không biết đến điều này không chỉ có vợ chồng Shiina, còn có chính nàng nữa.

A... Thật khờ, thật khờ!

Sesshomaru, Sesshomaru, Sesshomaru...

Thật muốn gặp chàng, rất muốn gặp chàng.

Chàng là ánh sáng còn sót lại chiếu rọi sinh mệnh ta, là sự cứu rỗi duy nhất của ta trong bóng tối.

Sesshomaru.

Sesshomaru.

Sesshomaru...

Nước mắt nơi khóe mắt không chịu khổng chế trào ra, nàng đột nhiên đứng lên, nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, từng ngôi sao hợp lại thành khuôn mặt lạnh lùng lại ôn nhu của người nọ.

Rốt cuộc nàng vụt chạy ra ngoài, không để ý tới tiếng kêu của quản gia, rời khỏi căn phòng, ra khỏi vùng ngoại thành, hướng tới đến thần mà đi. Gió đêm thổi tới rét lạnh, nước mắt trên mặt khô đi, lưu lại những dấu vết thật rõ ràng.

Mới vừa chạy đến cửa đền thần, nàng đã gặp mẹ Kagome vừa trở về từ bên ngoài, kinh ngạc nhìn nàng : “A ? Aoko-chan sao lại khóc thế này ? Đã xảy ra chuyện gì ?”

Aoko nghẹn ngào lắc đầu : “Cô, cháu muốn mượn dùng giếng ăn xương một chút.”

Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại chạy tới từ đường, thả người nhảy xuống giếng ăn xương.

Mẹ Kagome thở dài lắc đầu : “Bọn trẻ bây giờ thật là...”

Ở thời đại Chiến quốc, sau khi ra khỏi giếng ăn xương Aoko lập tức đến vùng đất vĩnh hằng. Kiếp trước, nàng từng hẹn với Sesshomaru, vào đúng đêm trăng tròn phải gặp nhau ở vùng đất vĩnh hằng. Sau khi nàng phản bội hắn, nàng không biết hắn vẫn duy trì thói quen này, cho đến khi lần đầu trở lại Chiến quốc trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn thấy.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình thật đáng chết, dạy hắn yêu ra sao là mình, để hắn duy trì thói quen này cũng là mình, sau đó phản bội hắn, làm hắn trọng thương vẫn là mình. Nàng chết đi, để lại tất cả yêu và hận cho hắn. Giờ nàng trở lại, gây cho hắn vẫn chỉ là thất vọng và bi thương.

Aoko đứng trong vùng đất vĩnh hằng, nhìn thấy vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, cũng không còn khóc được nữa, nàng chỉ muốn chờ hắn đến đây.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, nàng quay đầu lại, bóng người cao quý nháy mắt xuất hiện trước mặt.

Sesshomaru dường như có chút kinh ngạc lại có chút vui sướng, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng trong trẻo như trước : “Aoko, cô gái đi theo Inuyasha nói cho nàng, cho nên nàng trở về rồi ?”

“Sesshomaru !” Aoko đột nhiên chạy nhanh tới, dẫm lên từng tác cỏ xanh, nhào vào lòng hắn : “Sesshomaru, không phải vì Kagome, ta thật sự nhớ chàng, rất muốn rất muốn gặp chàng.”

Khóe môi Sesshomaru giương lên rất khó phát hiện : “Ừ.”

“Sesshomaru.”

“Ừ.”

“Sesshomaru.”

“Ừ.”

Sesshomaru, may mắn, chàng vẫn ở đây.

...

Này Sesshomaru, có phải gần đây ta không nói cho chàng biết không, ta yêu chàng.

Sesshomaru ngồi dựa vào tàng cây hoa anh đào, Aoko nằm trong lòng hắn.

Sesshomaru cúi đầu nhìn nàng một cái : “Nàng làm sao vậy ?”

Aoko lắc đầu : “Không có gì.”

Sesshomaru dường như có chút hờn giận : “Nàng không vui.”

Aoko bật cười : “Khi nào thì chàng lại miễn cảm như vậy ?”

“Đối với chuyện của nàng, ta vẫn luôn miễn cảm.”

Aoko gật gật đầu : “Ừ, ta biết, chàng đối với ta tốt nhất.”

“Vậy đừng rời đi nữa, không được rời đi, Aoko.” Sesshomaru nhẹ nhàng xoay đầu nàng, để nàng nhìn thẳng vào hai mắt mình, thật sự kiên định nói : “Nàng biết tính ta, nếu nàng còn rời đi, ta thật sự sẽ làm được.”

Trong lòng Aoko đau khổ lại chưa sót, nhưng vẫn thuận theo gật gật đầu : “Ừ, không rời đi.”

Lúc này Sesshomaru mới vừa lòng buông tay ra, hai người cùng nhau nhìn mặt hồ yên lặng, từng cánh hoa anh đào rơi xuống, dừng lại trên vạt áo của hắn và nàng, trên mặt đất, mặt hồ. Hai người không ai lên tiếng.

“Sao lại mệt mỏi như vậy, chàng vừa làm gì rồi ?”

“Chỉ thu thập vài con mèo bệnh mà thôi.”

Aoko gật gật đầu, đột nhiên hỏi : “Này Sesshomaru, chàng có cảm thấy vùng đất vĩnh hằng hình như không còn sức sống như trước kia không ?”

Sesshomaru mặt nhăn mày nhíu : “Hình như là vậy, có thể thời gian trôi qua đã lâu, linh khí dần hao hết.”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Aoko có chút trống rỗng, Sesshomaru ở phía sau không phát hiện ra “Mặc dù tên là vùng đất vĩnh hằng, nhưng sớm hay muộn nó cũng sẽ biến mất. Trên thế giới này, kỳ thật không có thứ gì gọi là vĩnh hằng.”

“Có.” Sesshomaru thấp giọng nói, “Nàng là vĩnh hằng của ta.”

Aoko cười rộ lên, mắt lấp lánh nước : “Sesshomaru, lời này của chàng ta rất thích, thật dễ nghe.”

Chờ ánh trăng lên tới đỉnh, bầu không khí yên tĩnh đột nhiên bị phá vỡ, Jaken thở gấp chạy tới, thảm thiết kêu : “Sesshomaru đại nhân !”

Mắt Sesshomaru sắc như dao quét tới, Jaken lập tức im bặt, mặt đỏ lên nhìn hai người.

Aoko đỏ khóc đỏ cười : “Jaken, xảy ra chuyện gì, nói đi.”

Jaken thật cẩn thận nhìn Sesshomaru một cái, thấy hắn không giận gật gật đầu, yết hầu mới khàn khàn nói : “Sesshomaru đại nhân, Aoko đại nhân, Rin bị bắt đi rồi. Phân thân của Naraku Kagura đột nhiên xuất hiện, bắt Rin đi !”

Sesshomaru nắm tay Aoko đứng dậy, trầm tư suy nghĩ.

Chính vào này, trên bãi cỏ trống rỗng đột nhiên xuất hiện một người khoác tấm lông thú, xung quanh người đó đều là độc trùng, giọng nói khàn khàn khó nghe của hắn vang lên : “Xin hãy yên tâm, Sesshomaru đại nhân, chỉ cần ngài chấp nhận yêu cầu của tại hạ, Rin sẽ bình an vô sự trở về.”

Tuy rằng chưa từng gặp qua, nhưng Aoko lập tức đã đoán được đây là Naraku trong miệng đám người Kagome !

Giọng nói lạnh lùng của Sesshomaru truyền đến : “Naraku, lần này ngươi lại muốn làm gì, dám đặt chân đến vùng đất vĩnh hằng !”

“Cũng không phải chuyện gì đặc biệt, chỉ cần ngài giết Inuyasha là được.”

“Người si nói mộng !” Một cách bất ngờ, lần này là giọng nói lạnh như băng của Aoko

“Không nói tới việc Inuyasha là em trai của Sesshomaru, cho dù không phải, Sesshomaru cũng sẽ không nghe theo sự sắp đặt của ngươi !”

Naraku xoay người nhìn qua : “Vị này là...”

Aoko lạnh lùng nâng cằm lên : “Naraku, ngươi dám chạm vào ngọc tứ hồn, sẽ chết vô cùng thê thảm !”

“Hừ, như lời Aoko nói, không được phép đặt chân vào vùng đất vĩnh hằng !” Lời còn chưa dứt, bóng người phía sau Aoko đột nhiên lao ra, móng vuốt sắc bén nháy mắt xé tan tấm lông thú thành từng mảnh nhỏ ! Có điều rơi xuống mặt đất chỉ là một ít bùn đất và con rối có vài sợi tơ “Ngươi không xứng !”

“...” Aoko nhìn về phía hắn, có chút lo lắng, “Sesshomaru, hay là đi cứu Rin đi, nàng chỉ là một đứa trẻ, tên Naraku lại giao hoạt như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì làm người ta lo lắng.”

Sesshomaru gật gù đầu, gọi Jaken rồi xoay người đi ra ngoài.

Aoko nhìn hắn đi đến cửa, muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nhin được thốt lên : “Phải cẩn thận !”

Sesshomaru quay người lại gật gù đầu, đột nhiên nói : “Đợi ở đây chờ ta trở về, không được rời đi.”

Aoko mỉm cười, ánh mắt trong suốt lấp lánh, thuận theo nói : “Được.”

Sau khi Sesshomaru rời đi, nước mắt nàng cố nén rồi cuộc cũng trào ra.

“Muốn bảo vệ đối phương không nhất thiết phải dùng cách làm tổn thương họ, ở bên nhau cho đến cuối cùng, mặc dù về sau thật sự vĩnh viễn xa cách, cũng sẽ không hối hận.”

Tất cả những đạo lý này nàng đều hiểu, nhưng chỉ một điều nàng không thể thừa nhận, điểm quyết định.

Sesshomaru, ta chính là một người mang điềm xấu, đã hại chết nhiều người như vậy.

Đầu tiên là mẫu thân, tỷ tỷ, rồi sau đó là vợ chồng Shiina...May mắn, may mắn chàng là một đại yêu quái huyết thống thuần khiết, may mắn ta không có hại chết chàng. Ta muốn về sau chàng phải sống thật tốt, ít nhất tốt hơn ta. Không, nhất định phải sống tốt hơn ta.

Cho nên, cho nên ta phải rời khỏi chàng, đem toàn bộ sức lực rời khỏi chàng.

Coi như ta chết rồi, chàng hãy coi như ta chết rồi đi.

Thật xin lỗi, lại lừa chàng.

Từ sau khi Vương Vũ nói cho nàng biết chuyện chú ngữ, cộng thêm mấy ngày gần đây thân thể không khỏe, nàng thật sự cảm nhận được đại nạn đang buông xuống. Mặc dù có chấp niệm, sinh mệnh của nàng vẫn đang trôi đi, thậm chí có thể không chờ được đến khi ngọc tứ hồn bị tiêu diệt.

Muốn ở lại bên cạnh chàng, bởi vì biết đó là giấc mộng đẹp nhất, muốn nằm trong lòng chàng, bởi vì biết đó là ước nguyện cả đời, càng muốn ngủ say trong lòng chàng, bởi vì biết đó là vĩnh hằng.

Nhưng Sesshomaru, chúng ta không có vĩnh hằng.

Nàng rốt cuộc không nhin được ngồi xồm xuống, nước mắt như mưa.

Một lần cuối cùng, hãy để cho nàng được phóng túng đi.

Vĩnh biệt.

12. Chương 12: Trường Dao

Aoko rời khỏi vùng đất vĩnh hằng, nàng lại nuốt lời.

Nàng sẽ không trở lại bên cạnh hắn, sẽ không.

Dọc theo đường đi, nước mắt nàng vẫn rơi, cho đến khi hốc mắt đau xót, rốt cuộc không thể khóc được nữa mới thôi. Nàng đi đến trước sơn động sau thôn trừ yêu sư cách vùng đất vĩnh hằng không xa, hít một hơi thật sâu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn vào sơn động đen sì.

Tỷ tỷ, muội đến thăm tỷ.

Aoko đi vào sơn động, nhưng chỉ đi được vài bước rồi dừng lại, cả người bắt đầu run rẩy, nàng tay giơ lên phía trước mặt, không ngờ lại bị một màn chắn vô hình ngăn trở, một tiếng “đỉnh” nhỏ vang lên, kết giới màu lam nhạt như nước chậm rãi xuất hiện trước mắt.

Lòng ngực nàng lại bức bối, thật vất vả mới có thể đè ép được cảm giác này, giọng nói rất nhỏ của nàng vang lên.

“Tỷ tỷ, đã nhiều năm trôi qua như vậy, tỷ vẫn không chịu uội đi vào sao...Tỷ tỷ, muội nhớ tỷ, muội nhớ tỷ...Cầu xin tỷ, để muội đi vào đi, cầu tỷ...”

Trong không khí dường như truyền đến một tiếng thở dài, kết giới trước mắt như mặt hồ nước gợn sóng lăn tăn, sau đó nhảy mất biến mất.

Lúc này nàng mới nhấc chân đi vào, sau đó đứng ở chỗ sâu trong sơn động. Trong sơn động lạnh lẽo mà náo nhiệt, lạnh lẽo là bởi vì không có một hơi thở của người sống, náo nhiệt là bởi vì khắp nơi trên mặt đất đều chất chồng hóa thạch cao như núi.

Aoko bước lên phía trước, ngẩng đầu dùng ánh mắt đau đớn nhìn bộ xương con người duy nhất trong đám yêu quái kia. Người kia bị vô số yêu quái cắn xé, pháp sư mặc khôi giáp này đã từng là thân nhân còn sót lại duy nhất của nàng, sau đó vì kéo dài sinh mệnh của nàng, cứ như vậy mà chết đi.

Ba trăm nước, sau khi pháp sư Midoriko đem tất cả yêu quái dẫn vào sơn động, Aoko vội vã muốn trợ giúp nàng một tay, lại bị Midoriko hạ kết giới ngăn ở bên ngoài. Sau ba ngày ba đêm, kết giới tự động biến mất, sau khi Aoko đi vào sơn động lần đầu tiên nhìn thấy thảm cảnh của tỷ tỷ mình.

Ngọc tứ hồn lúc ấy trôi nổi trên không trung, nửa người bị cắn nát của tỷ tỷ cũng lơ lửng bay trong không khí. Nàng nắm chặt ngọc tứ hồn khóc đến tê tâm liệt phế, sau đó lại bị linh lực còn sót lại của Midoriko bắn ra khỏi sơn động, cả đời này không được phép bước vào lần thứ hai.

Midoriko cũng là vì đau lòng uội muội, không muốn nàng bước vào lại phải nhìn tình cảnh này mà đau lòng khổ sở, nhưng nàng không thể nói ra, trong lòng có rất nhiều áy náy.

Mà giờ phút này, Aoko như nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh trước khi chết đi của tỷ tỷ, đáy lòng lại đau đớn, thân thể không vững vàng, có cảm giác muốn ngất đi, muốn khóc nhưng hốc mắt lại khô cứng. Nàng ho khan một lúc, suýt nữa thì không ngồi dậy nổi.

Nàng ngồi xuống một tảng đá, ôm chặt hai đầu gối, vùi mặt vào trong đó, nức nở nho nhỏ.

Sơn động to như vậy nhất thời không có tiếng vang, yên tĩnh đến quỷ dị.

“Tỷ, muội đã chết, cho nên ngọc tứ hồn đã vô ích rồi. Muội rất nhanh sẽ đi cùng tỷ, vĩnh viễn cùng tỷ...”

Aoko dần bình tĩnh lại, thấp giọng nói xong một câu này, kiên định nhìn bộ xương kia, từng bước đi đến trước mặt nó, nắm lấy thanh đao bộ xương để bên hông, nhẹ giọng nói : “Tỷ tỷ, muội muốn mượn thanh

đao của phụ thân, xin hãy uội mượn một nửa sức mạnh, giúp muội hủy đi ngọc tứ hồn, chấm dứt tất cả bi kịch nó tạo thành, hết thảy trở về lúc ban đầu đi.”

Thi thể của pháp sư Midoriko phát ra ánh sáng chói mắt, Aoko cảm giác được lòng bàn tay rất ấm áp, dường như có thể nhìn được bóng dáng của tỷ tỷ vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu kia.

Một lát sau, ánh sáng dần tắt, Aoko nâng tay nắm lấy thanh đao, xoay người đi ra khỏi sơn động.

Không quay đầu lại.

...

Toutousai nhìn trường đao trong tay, lật mọi góc độ để nghiên cứu, không ngừng gật đầu : “Ừ, đúng là một thanh đao tốt, chỉ là sát khí hơi lớn, hơn nữa...” Toutousai với lên cầm lấy một cái chổi lông gà quét tới quét lui lên lưỡi đao : “Lưỡi đao hơi cùn.”

Aoko ngồi trong sơn động nhà Toutousai, ánh mắt không vui không buồn, gật đầu : “Ừ, cái chuôi đao này đã giết rất nhiều yêu quái, sát khí hơi nặng cũng là bình thường, niên đại cũng hơi lớn, đúng là có chút cùn. Cho nên ta mới nhờ thợ rèn Toutousai ông giúp ta tu bổ nó.”

Toutousai nhìn nàng : “Cô dùng ?”

Aoko vô thức gật đầu.

“Vũ khí của cô không phải là cung tiễn sao ?”

Aoko gật gật đầu, nhưng không trả lời.

Toutousai nhìn dáng vẻ nửa sống nửa chết của nàng, bắt đắc dĩ thở dài, nói thầm : “Thật là, suốt ngày cô cứ trưng vẻ mặt nửa sống nửa chết này ra nhìn ta, thật sự là giày vò người khác. Sao lại thế này, so với lần trước đến tinh thần còn kém hơn, cái gì cũng không nói, kín miệng như vậy, lão nhân ta thật sự không biết đường nào mà lần...”

Aoko mới lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

Toutousai lắc đầu : “Đao này hai ngày sau có thể sửa xong.”

“Ừ.”

Aoko nghỉ lại nơi ở của Toutousai, ngày hôm sau thời tiết không tốt lắm, trời rất âm u, trên trời từng đám mây đen xoay chuyển, nhưng không có chút dấu hiệu nào là sắp mưa.

Toutousai gãi đỉnh đầu, sắc mặt không được tốt : “Có dự cảm không tốt rồi đây.”

Aoko đi theo lão ra khỏi sơn động, cùng đứng ở bãi đất trống nhìn bầu trời, nghe được lời ấy, gật gật đầu.

Không bao lâu sau, từ phương xa bay tới một đám mây màu đen vô cùng lớn, đám mây đen này tỏa ra ánh sáng màu tím quỷ dị, trôi đi rất nhanh rồi biến mất ở đằng xa. Không bao lâu sau, bầu trời đột nhiên trong lại, đám mây đen nhanh chóng tán đi.

Toutousai trợn mắt há hốc mồm : “Tà khí thật mạnh.”

Ánh mắt Aoko trầm xuống, nắm chặt tay vào, luồng tà khí kia có hơi thở rất mạnh của ngọc tứ hồn, hẳn là yêu quái tên Naraku ...

Phương hướng vừa rồi là — không tốt ! Phía Đông Bắc.

“Toutousai, xin hãy mau chóng sửa xong thanh đao kia.”

Toutou nhìn bóng dáng thẳng thắn của nàng, gật gật đầu : “Được.”

Sau hai ngày thanh đao đã được sửa xong, Toutousai còn cố ý làm cho nàng một cái vỏ đao thích hợp.

Aoko nhận lấy đao, trịnh trọng nói cảm ơn, sau đó định khoác cung tiễn lên rồi khỏi đó.

Toutousai vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng : “Aoko tiểu thư, cô quen đại nhân Sesshomaru bao lâu rồi ?”

Aoko sững sốt một chút, lát sau mới chậm rãi nói: “Đã quên rồi.”

“Cô quên, nhưng lão hủ ta vẫn còn nhớ rõ, ba trăm năm trước hai người gặp nhau, sau khi quen biết hai năm cô cùng Sesshomaru đi gặp lão gia, chứng kiến ta rèn dao cho người. Lúc đó tính cách của Aoko tiểu thư không phải như bây giờ, ít nhất còn có nụ cười phát ra từ đáy lòng, trên mặt cũng không có...” Mặt Toutousai không chút thay đổi chỉ chỉ khuôn mặt lạnh lùng của nàng: “Vẻ mặt như vậy.”

“Lão hủ lúc ấy nghĩ rằng, điện hạ Sesshomaru cao ngạo tự đại kia rốt cuộc có thể tìm được người ở bên hân cả đời, tuy rằng ta không thích hân, nhưng vẫn vui mừng cho hân. Còn Aoko tiểu thư, đối với Sesshomaru lúc đó chưa từng có bi thương, luôn cười đến hạnh phúc.”

“Sau khi Midoriko tiểu thư chết trận, Sesshomaru điện hạ nghe nói lập tức phi tới thôn trừ yêu sư tìm cô, sau lại ôm thương tích trở về, Jaken nói là cô đã dả thương hân. Đừng nhìn vẻ mặt Jaken ngốc nghếch, từ đầu đến cuối hân vẫn luôn trung thành với Sesshomaru, nhưng lúc đó lại phá lệ không hề oán hận Aoko tiểu thư, còn thay Aoko tiểu thư giải vây, nói cô nhất định có khổ tâm gì đó. A a a, đầu óc lão hủ rất chậm hiểu, cũng lười nghĩ nhiều, nhưng Sesshomaru lại bị hân thuyết phục.”

Aoko cắn cắn môi, lại vẫn không nói được lời nào.

Toutousai lặng lẽ nhìn nàng: “”Aoko tiểu thư, từ sau năm đó cô chết đi, Sesshomaru chưa bao giờ vui vẻ, lúc này đây sau khi cô trở về lại rồi khỏi hân, hân sẽ nổi điên mà đi tìm cô. Aoko tiểu thư, lần này cô thật sự muốn rời khỏi hân sao?”

Aoko trầm mặc gật đầu: “Phải.”

“Như vậy thì cho lão hủ ta một lý do đi, thật sự không thể chấp nhận được.” Toutousai dùng đôi mắt cá chết nhìn chằm chằm Aoko: “Nếu ta có thể gặp lại Sesshomaru điện hạ, ta sẽ chuyển lời cho hân, để cho hân chết tâm.”

“Muốn lý do gì đây?” Giọng nói Aoko có chút buồn, tay cũng run nhẹ “Hay là nói...ta và hân đã không còn sống cùng một thời đại, không thể nào ở cùng một chỗ.”

“Toutousai.” Aoko đột nhiên xoay người nhìn lão “Nếu...cho ta một cơ hội làm lại, ta vẫn sẽ giống như năm đó, không chút do dự lựa chọn tổn thương hân, ta tình nguyện để hân hận ta, cũng không muốn hân mang theo đoạn tình cảm này đến nửa đời sau. Sinh mệnh của yêu quái rất dài, ta không muốn hân phải đau lòng.”

Aoko đi rồi, Toutousai nhìn thảo nguyên trống trải, thở dài một tiếng.

...

Aoko đi về phía đông bắc, dự định truy tìm ngọc tứ hồn.

Nàng không biết Sesshomaru hiện tại thế nào, cũng không muốn nghĩ đến.

Nàng sợ bản thân sẽ không thể kìm nén được mà đi gặp hân, chỉ có thể không ngừng giết yêu quái gây hại dọc đường đi, phân tán sự tưởng niệm khắc cốt kia.

Đi được hơn nửa tháng, nàng có quay về nhà một lần, chỉ vì muốn thương lượng với quản gia về chuyện kinh doanh của gia tộc. Vị thuật sĩ Trung Quốc tên Vương Vũ kia lại tới một lần nữa, trình trọng khuyên nàng hãy an tâm tĩnh dưỡng, tất nhiên vẫn bị nàng coi như gió thoảng bên tai.

Anh ta bắt đắc dĩ rồi đi, nói một ngày nào đó cô sẽ hối hận.

Aoko chỉ cười, một người đã chết, có gì để hối hận đây.

Lúc ghé qua đền thần, nghe ông nội của Kagome nói nàng bị ốm liền thuận tiện đi thăm. Kagome nói Sesshomaru đang điên cuồng tìm nàng, tính tình vô cùng nóng nảy, đã mấy lần đem Inuyasha ra trút giận, còn buộc nàng phải nói ra nơi ở của Aoko.

Kagome nói nàng không có nói cho Sesshomaru, một là bởi vì thật sự không biết, hai là bởi vì biết Aoko làm như vậy nhất định là có lý do nào đó, chỉ có thể ứng phó qua loa.

Aoko chỉ nói, có thể ứng phó được tới đâu thì làm, tốt nhất là cho tới khi tử kỳ của nàng đến gần.

Kagome bị ốm, lại còn hỏi thăm tình huống thân thể của Aoko gần đây.

Aoko không trả lời nàng, lúc rời đi còn tìm ông nội của Kagome xin một cái bùa hộ mệnh.

...

Dọc đường đi ngoại trừ yêu quái còn có vong linh, mấy hôm trước nàng có ghé qua vài thôn xóm tình cờ nghe được thôn dân đang nói tới đội bảy vong hồn gì đó.

Thật sự là thời buổi rối loạn. Chẳng qua cái tên đội bảy người này rất quen tai.

Sau ba ngày hành tẩu trong thời đại Chiến quốc, một buổi chiều nàng ở trong rừng cây nghỉ ngơi. Tựa vào trên cây muốn nhắm mắt dưỡng thần, lại nhạy cảm nghe thấy một vài âm thanh không bình thường ở xung quanh, nàng lập tức cầm lấy cung tiễn trong tay, giương cung chỉ thẳng vào chỗ sâu thẳm trong rừng cây.

Trường cung cơ hồ bị kéo căng thành hình trăng tròn, giọng nói Aoko lạnh như băng :

“Đi ra.”

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đất, một thiếu niên xinh đẹp mặc bộ kimono màu tím nhạt chậm rãi đi tới, nghi hoặc than thở : “Ài, thật là, lại lạc đường rồi.”

Bộ kimono màu tím nhạt của hắn có in rất nhiều hoa văn, vạt áo rất dài vậy mà vẫn lộ ra bắp đùi trắng nõn, tóc hất ra đằng sau có chút rối, trong tay mang theo hai thanh đao, đeo lên lưng. Hai yêu văn màu lam chạy dọc từ đôi mắt xuống gần khóe miệng.

Thiếu niên yêu dị.

Aoko ngậy ngẩn cả người, kinh ngạc thốt ra một cái tên : “Xà, Xà Cốt...”

“A ?” Thiếu niên thấy vậy vội lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt nhất thời trừng lớn, chậm rãi phát ra tia sáng kinh hãi : “Aoko tiểu thư !”

13. Chương 13: Ác Cốt

Một khắc nhìn thấy thiếu niên kia, cuối cùng Aoko cũng biết vì sao cái đội bảy người đó lại nghe quen tai như vậy.

Việc này phải nói tới thời đại Chiến quốc ba trăm năm trước, lúc ấy nàng đang có hôn ước với Kaguya điện hạ. Hắn là người thừa kế của một tòa thành lớn, anh tuấn lại rất có thực lực, không ngừng khuếch trương quân đội của mình ra bên ngoài, chỉ cần có thể được làm thủ hạ của hắn thì tiền đồ chắc chắn sẽ sáng ngời. Lúc ấy có bốn người chỉ nghe theo mệnh lệnh của hắn, trung thành và tận tâm, cơ hồ nắm giữ mạch máu của thành trì, họ được gọi là “đội bốn người.”

Danh hiệu đội bảy người này gần giống với đội bốn người năm đó, chẳng trách nàng cảm thấy quen tai.

Mà Xà Cốt trước mắt chính là một trong bốn người năm đó, phó tướng đắc lực dưới trướng Đại tướng quân. Năm đó hắn đi theo Kaguya điện hạ tới đón Aoko trở về thành, sau khi Kaguya bị cự tuyệt lại cùng hắn trở về, hắn vẫn luôn đối xử với Aoko rất tốt, một thiếu niên không có phiền não và oán hận.

Xà Cốt nhìn thấy Aoko còn sống, đương nhiên rất vui vẻ, lập tức nắm chặt lấy cánh tay nàng nói : “Ha ha ha, Aoko Aoko, không ngờ đi tới nơi này lại gặp được cô, ha ha, bị lạc đường cũng tốt.”

Cung tiễn trong tay Aoko bất giác trùng xuống, kinh ngạc đến cực điểm : “Xà Cốt, người...”

Xà Cốt vui vẻ cười, bỗng nhiên hắn sáp gần lại Aoko, nhìn chằm chằm nàng, âm trầm nói : “Ừ...Xem người đang giả mạo ai nào, không ngờ lại làm được khuôn mặt giống Aoko tiểu thư như đúc, ha ha, nếu bị ta nhìn thấu, nhất định phải xé xác người ra thành từng mảnh nhỏ, dám gọi tên ta, còn có vẻ mặt kinh hãi đáng yêu này, ừ, quả nhiên là Aoko tiểu thư.”

Lời này nếu nói với những người khác, nhất định sẽ dọa họ sợ đến mức nổi da gà, nhưng Aoko không cảm thấy đáng sợ. Dù sao đã từng ở cùng nhau một thời gian nên nàng rất hiểu hắn. Xà Cốt có thể không biến sắc nói ra những lời độc địa, nhưng hắn không phải là người tàn ác.

Vui sướng qua đi, Aoko mới nhớ ra một chuyện mình đã xem nhẹ.

Đội bốn người rất lợi hại, nhưng cũng là con người của ba trăm năm trước. Hiện giờ ba trăm năm đã qua...Aoko quay đầu nhìn lại, phát hiện cổ của hắn tỏa ra thứ ánh sáng màu tím dơ bẩn.

Ngọc tứ hồn...

Không đúng, năm mươi năm trước nàng mới giao ngọc tứ hồn cho Kikyou, con người không thể sống đến lúc này. Trên người Xà Cốt có vài hơi thở tử vong, nhất định là gần đây hắn mới sống lại nhờ vào quyền năng của ngọc tứ hồn, có thể làm được điều này...Naraku !

Lúc nàng đang tự hỏi, mặt Xà Cốt đã ghé đến : “Này Aoko, cô đang nghĩ gì vậy ?”

Aoko lặng im nhìn hắn : “Xà Cốt, người thành thật nói cho ta biết, bây giờ ngươi là ai ?”

“Còn là ai nữa, chẳng lẽ ta đã biến dạng, à, Aoko đang hỏi đến chuyện ta sống lại sao, ừ...” Xà Cốt mất hứng bĩu môi : “Aoko thật là, chẳng lẽ nhìn thấy ta cô không vui sao ?”

Aoko lắc đầu : “Người biết ta không có ý này...”

“Đủ rồi Aoko, mặc kệ là ai đi nữa, giờ khắc này đứng trước mặt cô, là ta còn sống. Hơn nữa Aoko không phải cũng còn sống sao, chẳng lẽ không vui khi chúng ta cũng còn sống ?”

Aoko im lặng : “Không thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với các ngươi sao ? Đội bốn người...Ác Cốt, Luyện Cốt, Thụy Cốt, còn có người nữa...”

“Đương nhiên có thể, cũng không phải là chuyện gì đặc biệt, hướng chi còn là Aoko hỏi ta.” Xà Cốt nghịch ngợm trừng mắt nhìn, cười hắc hắc : “Lúc trước sau khi bị Aoko cự tuyệt hôn ước, chúng ta cùng với Kaguya điện hạ trở về thành trì, chỉ là thành trì đột nhiên bị yêu quái tập kích. Kaguya điện hạ mất tích, sau đó thành trì bị thủ lĩnh khác chiếm cứ, chúng ta bắt đầu cuộc sống lưu lạc, sau đó giết chết rất nhiều người, cũng cắn nuốt cả yêu quái. Aoko, chúng ta đã không còn được xem là con người rồi, mà là quái vật. Sau đó gặp đồng bọn cùng chung chí hướng, đội bốn người trở thành đội bảy người. Có vài nhóm người nhàm chán thấy chúng ta tàn bạo, hợp nhau lại chém rớt đầu chúng ta xuống, tóm lại là đã chết rồi. Có người cho Ác Cốt đại ca vài mảnh ngọc tứ hồn, nói ra một điều kiện, sau đó hồi sinh chúng ta.”

Chuyện kinh tâm động phách bị hắn dùng giọng điệu như vậy nói cho xong, trong lòng Aoko ít nhiều có chút khó chịu.

Chỉ là...

“Xà Cốt, xin hãy đưa mảnh ngọc tứ hồn đó cho ta, ta sẽ siêu độ cho các ngươi.”

Đôi mắt thật to của Xà Cốt hiện lên một tia sáng, nhưng vẫn cười hì hì như cũ : “Aoko muốn giết ta sao ?”

Aoko cắn cắn môi, lui ra phía sau vài bước, kiên định nhìn hắn : “Xà Cốt, các ngươi còn sống như vậy là không đúng với thiên mệnh, chuyện sinh tử...không bao giờ có thể thay đổi, làm trái với thiên lý sẽ bị báo ứng rất nặng.”

Xà Cốt nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên nhếch miệng cười : “Ác Cốt đại ca nói cô có thể sẽ giết ta, ta vốn không tin, không ngờ thì ra thật sự là vậy.”

Aoko tiếp tục lui về phía sau, cung tiễn vừa buông xuống một lần nữa bị kéo căng : “Xà Cốt, nghe ta đi.”

“Ân~” Bả đao của Xà Cốt vẫn khoắc sau lưng, hai tay khoanh lại nghiêng đầu nhìn nàng

“Aoko, Ác Cốt đại ca muốn ta mang cô đến một nơi, còn nói nếu cô phản kháng nhất định phải không do dự trấn áp. Aoko, theo ta đi đi.”

“Người muốn đưa ta đi đâu ?”

“Ta cũng không rõ, hình như là có liên quan đến Naraku. Được rồi được rồi, đừng hỏi nhiều như vậy, chúng ta đi thôi ~”

“Xà Cốt...”

Aoko không chút do dự bắn ra mũi tên trong tay, lập tức nó hóa thành mũi tên thanh tẩy bay thẳng tới vị trí cổ của Xà Cốt.

“Đã lâu không thấy mũi tên thanh tẩy, không ngờ có một ngày nó lại bắn về phía ta.”

Lời còn chưa dứt, người đã nhảy lên không trung, rút ra xà đao bổ tới. Aoko nhanh chóng rút trường đao bên hông ra ! “Bành” một tiếng, tầng tầng lớp lớp xà đao bị bắn ngược trở về, Aoko nhìn về phía chuôi đao, lại phát hiện nơi đó không có ai !

Không ổn !

Cổ họng đau xót, không biết từ khi nào nàng đã bị Xà Cốt bóp lấy cổ, chậm rãi nhấc lên. Đầu óc dần dần thiếu dưỡng khí, tay vô lực buông ra, trường đao rớt xuống đất. Cảnh vật trước mặt càng ngày càng mơ hồ, bên tai chỉ còn tiếng cười không rõ nghĩa của Xà Cốt, rồi cuộc mất đi ý thức.

...

Nàng bị ánh mặt trời chiếu tỉnh, theo bản năng sờ tới hông, phát hiện đao đã được cất vào vỏ, thoáng an tâm một chút, đây là di vật duy nhất của tỷ tỷ. Nàng đang nằm trên một bãi cỏ, bị mùi cỏ cây thơm ngát bao quanh, chậm rãi bình tĩnh lại, nhớ tới tiếng cười của thiếu niên trước khi hôn mê, thì thầm thành tiếng : “Xà Cốt...”

“Ừ ? Xà Cốt à, ta đã sai hử đi làm việc rồi, nhất thời không tiện trở về. Sao vậy, tìm hử có việc gì ?”

Ánh mắt Aoko đột nhiên trừng lớn, mạnh mẽ ngồi dậy nhìn về phía người đang nói chuyện : “Ác Cốt !”

Cách đó không xa là một vách núi, bên cạnh vách núi có một người mặc y phục đen trắng ngồi ở đó, mái tóc đen dài được tết thành đuôi sam, khẽ đóng đưa theo gió.

Ngồi dậy quá nhanh khiến đầu óc choáng váng, nàng không chống đỡ được lại nằm phục xuống mặt cỏ.

Người nọ quay đầu lại nhìn nàng : “Cẩn thận một chút, mới tỉnh lại mà xúc động mạnh như vậy thân thể sẽ không chịu nổi.”

Aoko nằm bất động tại chỗ, tuy rằng vừa rồi chỉ liếc qua một cái, nàng cũng thấy được ở cổ người kia có một mảnh ngọc tứ hồn, chậm rãi nói : “Huynh cũng còn sống.”

Người nọ không mẫn không nhạt nói: “Ừ, mượn sức mạnh của mảnh ngọc kia, xem như còn sống.”

“Ác Cốt, huynh cũng biết rõ, đây không phải là sống.” Aoko ngơ ngác nhìn bầu trời xa xôi, ánh mắt có chút mơ hồ “Ta vẫn nghĩ rằng nếu là huynh , nhất định sẽ khinh thường cách sống như vậy. Ác Cốt, đưa ngọc tứ hồn cho ta đi, mấy người nên trở về nơi cần về, vĩnh viễn an tâm mới đúng.”

“Không đúng Aoko, sau khi trải qua cái chết, ta mới phát hiện bản thân càng muốn sống. Tuy rằng sống như vậy cũng không tốt, nhưng so với chết đi vẫn tốt hơn rất nhiều, cho nên lúc Naraku tới tìm ta, ta đã đáp ứng điều kiện của hử. Aoko, không phải muội cũng sống lại hay sao.”

Aoko lắc đầu : “Không giống, muội không giống vậy. Ác Cốt, trước kia huynh không phải là người như thế.”

“Con người đều sẽ thay đổi, huống chi bây giờ ta đã không được xem là người.”

“Ác Cốt.” Aoko chậm rãi ngồi dậy, lẳng lặng nhìn bóng dáng kia : “Ta muốn thu thập tất cả mảnh ngọc tứ hồn, mặc dù chúng ta từng là bằng hữu, ta cũng sẽ giết chết huynh.”

“Aoko, đừng ép ta tổn thương muội, dù sao muội cũng là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của Kaguya điện hạ.” Ác Cốt đứng lên xoay người đi đến trước mặt Aoko, nắm cầm nàng, bức nàng nhìn thẳng vào hử : “Trước kia ta cũng từng thích muội, thậm chí nghĩ rằng nếu điện hạ cô phụ muội ta sẽ vĩnh viễn thay hử chăm sóc muội, tuy rằng việc này không có khả năng xảy ra, chỉ là...tại sao muội có thể vì một yêu quái mà cự tuyệt điện hạ ! Yêu quái có gì tốt ?”

Aoko thản nhiên nhìn hân, không chút sợ hãi : “Sesshomaru tốt lắm, hân tốt thế nào muội đều biết.”

“Bây giờ ta đã biến thành quái vật không có hạnh phúc, cũng không còn thích muội nữa.”

Ánh mắt Ác Cốt lộ ra tia sáng sắc lạnh : “Aoko, lúc này ta sẽ thật sự sẽ giết muội.”

Aoko im lặng : “Vì sao lại bắt muội đến đây ?”

“Một trong những điều kiện trao đổi với tên Naraku. Muội cũng biết ta không phải đang nhớ tình xưa.”

Nói xong, Ác Cốt liền buông cầm nạng ra, trở về vị trí cũ ngồi xuống.

Lúc sau, nàng nhìn thấy Ác Cốt vì viết một phong thư khiêu chiến mà phiền muộn cả một buổi sáng, còn thường thường quay đầu lại hỏi một câu : “Rửa mặt hay rửa cổ, cái nào tốt hơn ?”

Nàng không biết nói gì...

Buổi chiều, Xà Cốt đã trở lại, nhưng hân không trở về một mình, còn có những người khác trong đội bảy người.

Aoko chú ý tới một đứa bé được bọn họ dắt tới tên là Kohaku, nó mặc trang phục thôn trừ yêu sư, phía sau lưng có một mảnh ngọc tứ hồn nhỏ đang bám vào, hân là em trai của Sango.

Ác Cốt có chút không hài lòng nói : “Người quá chậm chạp, Xà Cốt !”

Xà Cốt vô tâm vô phé cười : “Bởi vì lúc đi đón Thụy Cốt xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hắc hắc, ta gặp được Inuyasha, hân đúng là rất đáng yêu ~”

“Hừ.”

Vài người nhìn thấy Aoko ngồi bên cạnh, ngoại trừ Xà Cốt thì tất cả đều kinh ngạc.

Vẫn là Luyện Cốt lấy lại tinh thần trước, cung kính gọi một tiếng : “Aoko tiểu thư.”

Aoko chỉ gật gật đầu, trong lòng nàng vốn không thích Luyện Cốt, lúc trước cảm thấy người này quá mức âm hiểm, trong ngoài không đồng nhất. Lúc ấy hân là mưu sĩ trong thành, người như vậy đúng là hợp với vị trí này. Có điều...vì sao trên người hân có nhiều mảnh ngọc tứ hồn hơn bọn Xà Cốt ?

Sau khi mấy người báo cáo với Ác Cốt mọi chuyện, Ác Cốt mới ném cây bút cho Luyện Cốt : “Nói mới nhớ, Luyện Cốt người thông minh nhất, viết cho ta một lá thư.”

Luyện Cốt sững sốt : “Viết cái gì ?”

Ác Cốt cũng không quay đầu lại : “Cứ viết “Ta sẽ đến đòi lại món nợ năm xưa” !”

Xà Cốt hưng phấn kêu lên : “Được đi báo thù sao ?!”

Ác Cốt nhìn về thành trì phương xa : “Ừ, là tòa thành kia ! Chính là tên thành chủ kia đã chém rớt đầu chúng ta. Kohaku, phiền ngươi đưa phong thư này vào trong thành, trực tiếp đưa cho thành chủ. Ta muốn thấy chúng hoảng loạn sợ hãi đến tột cùng.”

Nói xong, quay đầu nhìn Aoko một cái : “Đương nhiên, còn cần Aoko tiểu thư cùng đi.”

14. Chương 14: Chiến Đấu

Rất nhiều năm về trước, lúc ấy tranh chấp giữa yêu quái và con người quyết liệt hơn bây giờ gấp mấy lần, pháp sư mạnh nhất thời đó là Midoriko vừa phải áp chế đám yêu quái hại người, vừa phải đàm phán với các đại thủ lĩnh yêu quái, hi vọng bọn họ tận lực quản lý tốt thủ hạ của mình, đừng tùy ý giết hại con người.

Inu no Taisho cũng nhận được thư mời.

Sesshomaru thân là thiếu chủ cũng cùng đi với phụ thân tới đó, hấn chán ghét những cuộc đàm phán như thế này, vì thế trốn tới rừng cây phía sau thôn trừ yêu sư, muốn tìm một nơi yên tĩnh chờ đàm phán kết thúc.

Sau đó, hấn tìm được vùng đất vĩnh hằng.

Trời gần chạng vạng, Sesshomaru lặng yên đứng nhìn ánh trăng trong suốt ẩn hiện từ phía Đông. Mặt đất rải đầy những cánh hoa màu trắng nhạt, bên hồ trong suốt có một cây anh đào cổ thụ, cùng với đó là một bóng người đơn bạc dựa vào tàng cây ngủ say.

Tất cả yêu và hận, bắt đầu từ nơi này.

Hấn yêu Aoko, Aoko yêu hấn.

Hai năm yêu nhau, hấn mang nàng đến lãnh địa khuyến tộc, gặp qua cha mẹ, gặp qua gia thần, chỉ kém một bước tuyên bố nàng là tất cả của mình.

Sau đó, hấn đột nhiên bị triệu về lãnh địa khuyến tộc chiến đấu với đám yêu quái xâm nhập. Sau này Sesshomaru nghĩ lại, nếu hấn có thể đoán trước lúc ấy sẽ xảy ra chuyện gì, hấn tuyệt đối sẽ không rời khỏi đó.

Đảo mất một cái, đã ba trăm năm qua đi.

Sesshomaru vẫn dọc theo hướng cũ mà đi, nói là truy tìm tung tích Naraku, không bằng nói là theo bản năng tìm kiếm Aoko. Mặc dù nàng năm lần bảy lượt lừa gạt hấn, phản bội hấn, Sesshomaru vẫn không thể từ bỏ nàng. Dù do tên Naraku đáng chết kia, không ngờ lại bắt Rin đi đúng lúc Aoko trở về, làm hại hấn không thể không phân tâm đi cứu Rin, kết quả lần thứ hai mất đi tung tích Aoko.

Trên người Naraku mang theo phần lớn ngọc tứ hồn, mà chấp nhất của Aoko đối với ngọc tứ hồn rất sâu, nếu lần theo manh mối này, có lẽ thật sự có thể tìm được.

Khi Toutousai đến tìm hấn, lão nói cho hấn biết nàng đã từng ghé qua chỗ lão, còn nói trước khi người kia rời đi đã ôm tâm lý hấn phải chết, rốt cuộc là thế nào, không ai có thể đoán trước được.

Sesshomaru cũng thật sự tức giận, nàng có thể vì người khác mà không muốn sống, lại không có can đảm sống cho chính mình.

Một đường đi tới chân núi Bạch Linh, bởi vì có kết giới thanh tẩy xung quanh, thân là yêu quái hấn không thể đi vào. Sau khi xem xét bốn phía trở về, lại phát hiện không thấy Rin đâu.

Jaken nước mắt nước mũi tèm lem giải thích, đột nhiên Rin chạy vào trong một sơn động rất sâu, có kết giới thanh tẩy ở bên ngoài, lão không thể nào đuổi theo được !

...

Aoko bị hạ mê được, nghe nói là do thành viên Vụ Cốt đã chết kia nghiên cứu ra, có thể làm cho người ta cả người vô lực. Nàng bị Xà Cốt ôm vào trong ngực cùng Ngân Cốt giả thành vũ khí một đường xóc nảy chạy vào trong thành.

Aoko tình nguyện mình chưa từng gặp họ.

Nàng bị Ác Cốt trực tiếp mang vào thành rồi đặt vào trong một căn phòng, hấn một đao chém rớt đầu thành chủ rồi bỏ lại một câu “Muội chờ ở chỗ này”, sau đó chạy vội ra ngoài.

Nàng nhìn đầu của thành chủ nằm lổn lổn dưới đất, không đành lòng nhìn tiếp, lại bị mùi máu tanh làm cho buồn nôn. Không bao lâu sau, nàng bị Xà Cốt mang ra ngoài, chỉ nghe thấy Ác Cốt oán giận nói : “Xà Cốt, ngươi làm chuyện tốt thật, ít nhất cũng phải để lại vài nữ nhân châm rượu chứ.”

Xà Cốt để Aoko dựa vào vách tường rách nát, phủ bụi trên tóc nàng, cãi lại : “Nếu không thì sao chứ Ác Cốt đại ca, bây giờ lúc uống rượu sao ? Người ta muốn nhanh được gặp Inuyasha mà.”

Chớp mũi truyền đến mùi rượu và mùi máu tanh trộn lẫn, cho dù đã rất lâu không uống nước, môi khô nứt, nàng vẫn quay đầu cự tuyệt. Thành trì vừa rồi còn phồn hoa như vậy, chỉ nháy mắt đã phá hủy không còn một mảnh, khắp nơi đều là người chết, máu chảy thành sông.

Xà Cốt cũng không miễn cưỡng, ngồi xuống bên cạnh Ác Cốt tiếp tục uống rượu.

Luyện Cốt ở bên cạnh nói : “Đừng nóng lòng Xà Cốt, mũi Inuyasha rất thính, lát nữa sẽ theo mùi máu tìm tới đây.”

Nhưng ngoài dự kiến của bọn họ chính là, người đuổi đến đầu tiên lại là thủ lĩnh lang tộc Kouga, chờ đến khi Kouga bắt phân thắng bại bị áp chế, thời điểm máu chốt Inuyasha mới xuất hiện !

“A ! Tiền bối của Kagome, sao cô lại ở đây !”

Tới sau là đám người Kagome.

Aoko vô lực nhìn bọn họ một cái, cổ hết sức gật gật đầu.

“Tiền bối !” Kagome trừng bọn họ “Các người bắt tiền bối làm gì ?!”

Nhưng không ai để ý tới nàng. Lúc sau đám người một lời không hợp, lập tức xông vào đánh nhau tít bụi. Kagome thừa dịp rối loạn lặng lẽ di chuyển đến bên người Aoko, lo lắng hỏi : “Tiền bối, chị làm sao vậy, đội bảy người này đã làm gì chị sao ? Chị khó chịu ở đâu !”

“Tôi không sao, Kagome, hãy nghe tôi nói.” Aoko nhìn nàng “Có nhìn thấy vị trí cụ thể của ngọc tứ hồn trên người họ không ?”

Kagome gật đầu.

“Dùng mũi tên thanh tẩy, bắn vào những mảnh ngọc đó ! Mũi tên ấy có năng lực thanh tẩy rất lớn, có thể làm cho vong linh bọn họ bị tinh lọc, nhanh lên !”

Kagome gật đầu, giương cung lên, mũi tên thứ nhất hướng đến chỗ Luyện Cốt. Mũi tên thanh tẩy mang theo ánh sáng như chớp, phá không mà đi ! Luyện Cốt khó khăn lắm mới né tránh được, ánh mắt sắc bén nhìn về phía này.

“Lại một lần nữa, tập trung tinh lực, nhắm bắn mục tiêu !”

Luyện Cốt cách đó không xa ánh mắt nhú lại, chỉ huy Ngân Cốt gần đó bắn đại pháo về bên này ! Trong nháy mắt, không ai phản ứng kịp, chỉ có Kirara lấy tốc độ mắt thường không nhìn thấy được bắn về phía hai người ! Căn phòng bị đại pháo bắn tan nát, ánh mắt mọi người lập tức trùng lớn.

“Kagome —— “

“Aoko —— “

Ác Cốt và Inuyasha đều phi thân về phía căn phòng bị sập, ngay lúc hai người tới gần, một vài tảng đá nhỏ và bụi đất bị hất tung lên, Kirara chật vật tùm áo hai người kéo ra.

Kagome nằm một bên không ngừng ho khan, cố gắng loại bỏ tro bụi trong cổ họng. Inuyasha chạy vội tới đỡ nàng vào trong ngực, Kagome yếu ớt : “Ta không sao, vừa rồi tiền bối che cho ta, tiền bối đâu...”

Hai người nhìn qua, chỉ thấy Ác Cốt đã ôm Aoko vào trong lòng, sốt ruột hoảng loạn nhìn nàng. Sắc mặt Aoko trắng bệch, mềm nhũn tựa vào lòng hắn, không một tiếng đáp lại.

Hắn run rẩy vươn tay ra chạm vào gáy nàng, âm thầm thở ra một hơi, may mắn, nàng còn sống, chỉ bị ngất đi.

Mọi người bên Inuyasha ngạc nhiên nhìn động tác của Ác Cốt, dường như...không chỉ đơn giản là đón lấy.

Kagome lập tức lấy lại tinh thần, nhỏ giọng nói : “Inuyasha...cứu tiền bối.”

Ác Cốt nghe vậy, giương mắt nhìn bọn họ một cái, nhanh chóng ôm Aoko lùi về trận doanh của mình. Ác Cốt nhảy lên Ngân Cốt đang cải trang thành xe, cười nói : “Inuyasha, hôm nay đừng ở đây, về sau đánh tiếp, nhớ chọn lúc không có người cản trở !”

Kagome đã khôi phục thể lực, lúc đội bảy người chạy trốn, lần thứ hai khởi động mũi tên thanh tẩy, nhưng đột nhiên bị mặt đất chấn động làm rối loạn cước bộ, bắn trượt một nhịp !

Con rối của Naraku tới ngăn cản, đội bảy người đào thoát thành công.

Sau khi tới nơi an toàn, Ác Cốt chuyển Aoko vừa khôi phục ý thức cho Xà Cốt, đánh một quyền thật mạnh vào mặt Luyện Cốt, lạnh lùng nói : “Chỉ một lần này, nếu còn dám tự tiện hành động, tổn thương Aoko, ta sẽ để người sống không bằng chết.”

Luyện Cốt có chút nghĩ mà sợ nói : “Vâng, đại ca.”

Đội ngũ lại tiếp tục hành trình, Aoko tinh ý nhận ra Luyện Cốt đang dùng ánh mắt oán độc nhìn bóng dáng Ác Cốt, nàng nhin không được yên lặng thở dài, lại không nói một câu.

Ác Cốt liếc nhìn Aoko : “Muội thế nào rồi ?”

Aoko được Xà Cốt ngồi ở hàng cuối ôm vào người, chạm rãi đầu vào trong lòng hắn : “Tốt lắm.”

Ác Cốt không tìm thấy đề tài để nói, cũng không mở miệng nữa.

Xà Cốt cúi đầu nhìn nàng : “Aoko tiểu thư, Ác Cốt đại ca đang quan tâm cô.”

Aoko lặng yên nghe, cũng không trả lời.

Xà Cốt đảo cặp mắt trắng dã : “Thật là, người này người kia đều như vậy.” Nhìn thấy vẻ mặt trầm mặc của Aoko, nhin không được cố ý vô tình đùa với nàng : “Nói mới nhớ , ta chán ghét nữ nhân như vậy, vì sao ôm Aoko lại không thấy ghê tởm ? Ha ha ha. Aoko, ta không phải là đã thích cô chứ.”

Rốt cuộc Aoko cũng liếc hắn một cái : “Xà Cốt, không buồn cười chút nào.”

“Ừ, đúng là không buồn cười, bởi vì ta vẫn luôn xem Aoko là tỷ muội tốt mà ~~”

Đi được không bao lâu, đội ngũ đột nhiên ngừng lại, xuất hiện trước mặt đội bảy người là Kohaku và một tiểu cô nương toàn thân màu trắng.

Ác Cốt không khách khí hỏi : “Kohaku, con nhóc áo trắng này là ai ?”

“Kanna.”

Aoko chú ý tới cô bé tên Kanna này, trong lòng nó đang ôm một cái gương tinh xảo.

Xà Cốt ghé mặt nhìn vào, trên mặt gương hiện lên một cảnh tượng, là Sesshomaru và Rin ! Cả người nàng khẽ run rẩy, Sesshomaru...cũng tới đây, hẳn là do lần trước Naraku đã bắt Rin đi chọc giận hắn. Trong nháy mắt nàng dường như hiểu được mục đích Naraku muốn bắt mình ! Vì thế lạnh lẽ nói với Xà Cốt : “Xà Cốt, để ta xuống đất đi, có chút khó chịu.”

Xà Cốt gật gật đầu, để nàng dựa vào một tảng đá gần đó, tiếp tục quan sát hình ảnh trên mặt gương kia, một lúc lâu sau mới a một tiếng : “Người này...”

Ác Cốt : “Người biết hắn ?”

Xà Cốt gật đầu : “Không sai, chính là người này đã giết chết Vụ Cốt.”

“Hắn là anh trai của Inuyasha, Sesshomaru.”

“A, thì ra là anh trai của Inuyasha.”

Kohaku mặt không chút thay đổi gật đầu : “Ngay cả hắn các người cũng phải hợp lực lại giết chết.”

Ác Cốt nổi giận : “Chỉ vì loại việc này mà cố ý gọi chúng ta trở về, ta còn chưa đánh xong đâu !”

Giọng nói mờ ảo của Kanna truyền đến : “Căn cứ theo điều tra của chúng ta, vị Aoko tiểu thư bên người các người chính là người yêu của Sesshomaru. Nếu dùng nàng làm con tin, đối phó với Sesshomaru sẽ rất dễ dàng. Naraku cũng nói sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện lần này của các người.”

Ác Cốt hiểu rõ : “Thì ra hắn chính là yêu quái năm đó. Được rồi, vậy thì giết chết !”

Kanna gật đầu, ánh mắt lại chuyển hướng nhìn Ngân Cốt và Luyện Cốt cách đó không xa.

Ác Cốt gật đầu, thưởng cho Luyện Cốt và Ngân Cốt mỗi người một mảnh ngọc tứ hồn vì đã suýt nữa giết được Inuyasha. Hắn vừa lòng mỉm cười, nhưng khi quay đầu nhìn về phía Aoko, phát hiện vị trí kia đã không còn ai !

Ác Cốt lập tức đảo mắt nhìn xung quanh, trên ngọn núi này chỉ có một con đường, chính là đường họ đang đi. Bọn Ngân Cốt đang thủ ở phía sau, cho nên nàng không thể dọc theo đại lộ rời đi, nàng trúng mê dược, động tác không thể nhanh nhẹn nên sẽ không chạy quá xa.

Vừa nghĩ, hắn dựa theo phương hướng tảng đá nàng nghỉ lại truy tìm, đám người còn lại cũng vội vàng theo sau. Không đi đến vài bước, đã nhìn thấy Aoko.

Bên kia không ngờ lại là một vách núi !

15. Chương 15: Đào Thoát

Aoko đứng cạnh vách núi, mờ mịt quay đầu lại nhìn hắn : “Ác Cốt, là đường chết...” Chân lại lùi về đằng sau một bước, nửa người dường như đang treo trên vách núi.

Từng luồng gió núi ào ạt thổi tới tóc và váy nàng, đơn bạc tới mức có thể lập tức bay lên trời. Rõ ràng cả người đều là bụi, ngay cả trên mặt cũng có tro bụi, vì sao vẫn xinh đẹp như vậy. Sắp chết đi, vẫn là thời khắc xinh đẹp nhất.

Ác Cốt dừng lại, trấn định gạt đầu, vươn tay về phía nàng : “Đúng vậy, cho nên trở về đi, nơi này của ta rất an toàn.”

Có thể là do ngấm thuốc mê đã lâu, cũng có thể là do tinh thần bị vây trong trạng thái khẩn trương, lúc này lại bị đẩy tới cạnh vách núi đen, thần trí Aoko hình như có chút mờ mịt.

Nàng lắc lắc đầu trừng mắt nhìn đám người xung quanh, bỗng nhiên lạnh lùng cười : “Quay về nơi đó của huynh làm gì, để huynh dùng ta uy hiếp Sesshomaru sao ! Không có khả năng, ta nói cho huynh biết không có khả năng !” Lúc nói đến người kia, đáy mắt nàng hiện lên ôn nhu nồng đậm “Tuy Sesshomaru mặt ngoài lạnh như băng, nhưng kỳ thật hắn là một người tốt, cho tới bây giờ hắn vẫn luôn nghĩ cho ta, nếu các người lấy ta uy hiếp hắn, hắn thật sự có thể ngay cả mạng cũng không cần mà tới cứu ta. Ta không thể để hắn xảy ra chuyện...”

“Aoko, trở về đi. Ta cam đoan với muội, ta sẽ không bắt muội đến uy hiếp hắn, ta khinh thường làm vậy.”

Aoko khẽ mỉm cười gạt đầu : “Ừ, ta biết, Ác Cốt huynh cho tới bây giờ cũng không phải là người như vậy.”

Xà Cốt nhỏ giọng nói thầm : “Aoko hình như không bình thường lắm, sao lại hỉ nộ vô thường như vậy ?”

Luyện Cốt gạt gạt đầu : “Hắn là do mê dược của Vụ Cốt tạo thành, có thể là do bị khống chế quá lâu.”

Sau khi Xà Cốt nghe xong, gương mặt hiện lên sự lo lắng, nhìn không được hết to với nàng : “Aoko, mau tới đây đi, cô còn lùi nữa sẽ ngã chết mất !

Aoko nghiêng đầu nhìn hắn : “Xà Cốt người gạt ta, người quên lúc này người đã dùng cách gì để bắt ta về sao, đến giờ cổ của ta vẫn còn đau.”

“Khi đó ta chỉ là sót ruột thôi !”

Ác Cốt nhanh chóng ngắt lời : “Aoko, ta sẽ thả muội đi, ta chỉ lừa Naraku, ta sao có thể giao muội cho hắn. Ta để Xà Cốt bắt muội về đây là bởi vì ta muốn gặp muội.” Nói xong hắn thử thăm dò tiến lên phía trước vài bước, lại nhìn thấy nét mặt hoảng sợ của Aoko thì lập tức thu hồi chân.

Kohaku và Kanna phía sau nghe xong những lời này, khuôn mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, giống như chuyện này không liên quan đến mình.

“Aoko... Tin tưởng ta.”

“Ừ...Huynh nói ta đều tin, nhưng ta sẽ không trở về.” Ánh mắt Aoko đã khôi phục sự trong trẻo “Này Ác Cốt, ta đã từng hỏi huynh một chuyện huynh còn nhớ rõ không ?

Huynh đã trả lời thế nào ?” Thấy Ác Cốt không nói lời nào, Aoko tiếp tục thì thầm : “Huynh không nhớ rõ cũng không sao, ta nhớ là được, ta hỏi huynh muốn làm một Đại tướng quân cần những gì ? Huynh nói, muốn làm tướng quân của một thành trì, ngoại trừ không được hứa hẹn, còn phải yêu thương thành trì, yêu thương con dân, yêu thương huynh đệ. Huynh xem, ngay cả chính huynh cũng không tin vào điều này, sao ta có thể tin vào điều huynh sẽ hứa với ta được.”

Ác Cốt rất sợ nàng sẽ thật sự nhảy xuống, vội vàng giải thích : “Khi đó ta chỉ nói đùa mà thôi !”

“Không phải nói đùa, Ác Cốt huynh tuy rằng không đứng đắn lắm, nhưng chưa bao giờ nói đùa với ta, ánh mắt lúc đó của huynh đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ. Lúc đó ta còn nghĩ, đây là một tướng quân trung tâm với đất nước đến mức nào.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, không biết nên nói gì.

Aoko lại đột nhiên mở miệng : “Ác Cốt, huynh có biết rốt cuộc huynh sống lại vì cái gì không ? Các người biết không ? Huynh không biết, Ác Cốt, trước kia chúng ta không giống nhau, bởi vì không phải là một loại người, bây giờ chúng ta cũng không giống nhau, bởi vì ta chết đi nhưng biết ý nghĩa vì sao mình sống lại, còn huynh thì không. Ta sẽ không quay về nơi đó của huynh, mặc dù ta cũng muốn...”

Ta cũng muốn trở lại bên người hấn, trở lại bên cạnh Sesshomaru.

Aoko nâng tay nắm lấy trường đao bên hông, ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, bỗng nhiên mỉm cười, thả người xuống !

“Aoko —— “

“Aoko tiểu thư —— “

Ác Cốt chạy vụt tới vách núi vươn tay xuống, nhưng chỉ nắm được làn gió núi lạnh lùng và cảm giác mái tóc nàng lướt qua tay.

Không có, nàng cứ như vậy biến mất. Sương mù dày đặc dưới vách núi đen tã ra bốn phía, chôn vùi tất cả mọi vật.

Xà Cốt ngồi sụp xuống đất : “Làm sao bây giờ...”

Ác Cốt thu tay lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trống rỗng, mờ mịt thấp giọng nói : “Thật sự là tịch mịch a, thế giới này...”

Sesshomaru, Sesshomaru ! Người có đức gì mà khiến Aoko vì người mà phải chết !.

...

Khoảnh khắc Aoko nhảy xuống vách núi đen, nàng nhanh chóng rút trường đao ra, trừng mắt nhìn khoảng cách đỉnh núi ngày càng xa, cẩn thận nghe tiếng gió bên tai.

Bỗng nhiên đáy mắt nàng hiện lên một tia sáng, đột nhiên rút đao ra cắm mạnh vào vách núi !

Trường đao bởi vì lực quán tính mà trượt dài một đoạn, rốt cuộc trước khi nàng ngã xuống mặt đất thì dừng lại. Chỗ vách núi bị lưỡi đao cắm vào đã hiện lên một lỗ hổng thật lớn.

Một tay Aoko nắm lấy thanh đao, thở phì phò từng ngụm, nhìn qua dưới chân, đại khái còn hơn mười thước nữa mới tới mặt đất.

Yên lặng thở dài, vừa rồi nàng nhảy xuống vách núi cũng không phải là lỗ mãng, từ lúc vừa chạy đến vách núi và nắm lấy trường đao bên hông sau, trong lòng nàng đã nghĩ phải đào thoát như thế nào. Nàng đánh cược, nếu trước khi nàng ngã chết có thể dùng đao ổn định thân thể, nàng sẽ thắng.

Mà bây giờ, xem như đã thắng một nửa.

Nàng bị thứ mê dược kia tra tấn đã sớm không còn chút sức lực, mới vừa rồi vì muốn ổn định thân thể đã đem hết sức ra dùng, từ độ cao này ngã xuống, đại khái...không chết cũng tàn phế. A, nếu bị tàn phế, còn không bằng chết đi, ngã thế này đầu hấn sẽ chạm đất trước. Có điều, chết như vậy chắc sẽ rất khó nhìn.

Cười khổ một tiếng, bây giờ mà còn có tâm trạng nghĩ như vậy, thật sự là...

Sống sót sống sót sống sót...

Nàng thầm nói trong lòng, cắn chặt răng, hít sâu một hơi, sau đó tận lực thả lỏng thân thể, dùng sức rút trường đao ra, tiếp tục ngã xuống ! Khi cách mặt đất bốn đến năm thước, nàng chuyển người làm động tác như vừa rồi, muốn dùng đao để cản xung lực lại, ai ngờ trước mắt đột nhiên tối đen, khí lực lập tức không đủ, cả người cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống mặt đất !

Nàng đã quên mất chứng khát ngủ này...

Tiếng xương gãy truyền đến rõ mồn một, nàng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể xụi lơ nằm cuộn mình lại, há mồm phun ra một búng máu.

Tay trái gãy rồi, xương sườn hình như cũng gãy vài cái, ngay cả hít thở cũng đau đến mức run người, có lẽ xương sườn đã đâm vào phổi.

Hình như có tiếng bước chân truyền đến, Aoko cố hết sức ngẩng đầu nhìn về phía trước, một bóng dáng mơ hồ càng ngày càng tiến gần về phía nàng, mắt nàng bị máu trên trán che mất, không thể nhìn rõ..

...

Sesshomaru đã ở quanh khu vực Bạch Linh Sơn vài ngày, kết giới thanh tẩy xung quanh quá mức cường đại, hắn không thể tiếp tục xâm nhập.

Rin và Jaken đi phía trước ngừng lại, hắn ngẩng đầu nhìn theo. Phía trước là một khe rãnh rất lớn, trên khe rãnh này có một cái cầu gỗ thoạt nhìn rất chắc chắn. Nhíu nhíu mày, chớp mũi truyền đến một hơi thở chán ghét, hắn nheo mắt, nói “Đến đây”, phi thân rút kiếm nhảy tới bên rừng cây !

Một ánh sáng kỳ dị bổ tới, bị Nanh quỷ của hắn không chút lưu tình đánh bật lại !

Hắn chậm rãi chạm đất, nhìn thấy một thiếu niên quái dị đi từ trong rừng cây ra, lạnh lùng hỏi : “Thủ hạ của Naraku ?”

Người tới chính là Xà Cốt của đội bảy người : “Biết cũng rõ đấy.”

“Giống tên dùng độc kia, ngươi có mùi của người chết.”

“Trời ? Cái mũi thật thính, không hổ là anh trai của Inuyasha—“ Xà đao nháy mắt đã bổ về phía Sesshomaru, lại bị hắn dễ dàng tránh né, đồng thời nhảy tới trước mặt Xà Cốt, một kiếm hung hăng chặt bổ, Nanh quỷ đem cả một tảng đá lớn đầy bụi đất và Xà Cốt đeo đao trên lưng quăng ra một đoạn xa !

May mắn không bị thương, Xà Cốt vỗ ngực : “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.”

Rin khẩn trương nhìn mọi chuyện, Jaken ở bên cạnh cười nhạo : “Con người ngu xuẩn, ngoan ngoãn chịu chết đi !”

Xà Cốt nheo mắt lại, xà đao chém tới chân Jaken và Rin : “Vừa nói gì ?”

Jaken vội núp sau lưng Rin, toàn thân mồ hôi lạnh.

Sesshomaru đuổi tới ngăn cản Xà Cốt, hô một tiếng : “Jaken !”

J

Jaken lập tức hiểu ý, mang theo Rin bỏ chạy lên cầu gỗ, nói với Rin đang đứng yên một chỗ : “Đi mau, đừng làm trở ngại Sesshomaru đại nhân !”

“Vâng...”

“Ồ ? Không muốn để con nhóc kia bị liên lụy sao ? Cũng biết cách chăm sóc đấy.” Khóe miệng Xà Cốt hiện lên một nụ cười châm chọc “Người thích con người như vậy sao, đầu tiên là Aoko, sau đó là con nhóc này ? Cũng đúng, giờ Aoko đã chết rồi, tìm người thay thế cũng phải.”

Ánh mắt Sesshomaru trầm xuống : “Người nói cái gì!”

“Aoko đã chết, người tìm con người khác đến thay thế nàng.”

“Người nói ai chết !”

Xà Cốt bị giọng điệu âm trầm của hắn làm hoảng sợ, nhưng vẫn làm bộ đáng chẳng hề để ý : “Ngày hôm qua, Aoko ở trước mặt chúng ta nhảy xuống vách núi, rơi tan xương nát thịt.”

Tay cầm kiếm của Sesshomaru siết chặt: “Không có khả năng...”

“Đã chết, Aoko lại chết một lần nữa, lần này là chết thật sự. Đây anh trai của Inuyasha, người có gì đáng giá để Aoko quyến luyến ?” Xà Cốt nhíu mày nhìn hắn “Không ngờ nàng vì muốn chúng ta không thể dùng nàng để uy hiếp người, tình nguyện nhảy xuống vực, hừ, Sesshomaru, chúng ta đều quý trọng nàng như vậy, dựa vào cái gì nàng phải vì người mà chết, dựa vào cái gì ! Mà người, nhân lúc nàng không ở bên cạnh, bảo vệ một đứa nhóc con người.”

Aoko phải...vì hắn.

Aoko, Aoko, Aoko...

Bên tai truyền đến tiếng hét chói tai, Sesshomaru lấy lại tinh thần quay đầu nhìn lại, không ngờ là Rin và Jaken bị Thụy Cốt tập kích, trượng đầu người đốt đứt dây thừng trên cầu, Rin rơi xuống vách núi đen !

“Này, phân tâm lúc này sẽ chết đấy !”

Sesshomaru theo phản xạ nhìn về phía khe rãnh, đem tầm lưng trống rỗng để lại cho Xà Cốt. Xà Cốt sao có thể lãng phí cơ hội tốt như vậy, huy động xà đao chém tới, lại bị hắn phẩy tay bắn trở về, dọa bản thân trào ra một thân toàn mồ hôi lạnh.

Sesshomaru đã tới được phía dưới khe rãnh, dừng ở bờ sông. Phục hồi tinh thần lại mới phát hiện bản thân đã tới nơi này, nhện không được sưng sốt, không biết từ khi nào Rin đã trở nên quan trọng như vậy...

Nước sông rửa trôi đi tất cả các mùi, hắn không thể truy tung được gì...

Trong lòng nhện không được đau đớn, Aoko...

Nàng thật sự đã chết rồi sao, ở nơi hắn không biết, vào lúc hắn không hay...

16. Chương 16: Uy Hiếp

Bên tai rất ồn ào, hình như có tiếng trẻ con đang cãi nhau, nàng vô thức nhăn mày lại.

“Này, đại tỷ tỷ sao còn chưa tỉnh vậy ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, tỷ tỷ này xinh đẹp như vậy, nhưng ngủ nhiều quá cũng không tốt a.”

“Thật là, muốn tỷ tỷ tỉnh dậy chơi với chúng ta cơ.”

“Kikyou tiểu thư, tỷ tỷ này vì sao lại bắn như vậy ?”

Khăn vải ẩm áp nhẹ nhàng lau qua cái trán, mang theo cảm giác thư thái, bên tai truyền tới một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng : “Tỷ tỷ này bị thương rất nặng, các người đừng chạm vào nàng nữa, trước tiên cứ ra ngoài chơi đi, cầm theo thảo dược lúc này đã nhạt xong phơi ra ngoài, chờ nàng tỉnh ta sẽ gọi các người vào,”

“Vâng ~”

Chung quanh an tĩnh lại, lúc này Aoko mới cố hết sức mở to mắt, đỉnh đầu truyền đến giọng nói của nữ nhân kia “ “Tỉnh.”

Không phải câu hỏi.

Aoko gật gật đầu, sau khi khước mắt nhìn thấy bóng người kia, khuôn miệng cũng hiện lên ý cười nhẹ : “Kikyou, đã lâu không gặp.”

Kikyou lạnh lùng nhìn nàng: “Đúng là đã lâu không gặp, có lẽ đã năm mươi năm rồi.”

“Ừ, không chênh lệch lắm.”

Aoko cúi đầu nhìn, thương tích trên người hình như đã được băng bó khá tốt. Bên tay là trường đao của nàng, còn có một bộ cung tiễn mới, vừa định động đây, lại đau tới mức hít một hơi lạnh.

“Muốn sống thì đừng lộn xộn.” Kikyou cảnh cáo nhìn nàng, “Xương cốt gãy nát của cô ta đã thay cô nối lại, mấy ngày nay cô cứ nằm trên giường nghỉ đi, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Ta vốn không muốn cứu cô, nhưng cũng không thể để cô cứ như vậy chết trước mặt ta, tốt xấu gì cũng là một mạng người.”

“À..” Aoko hàm hồ đáp lại, có chút châm chọc nói “Bởi vì hảo tâm này của cô, cứu sống một người không nên cứu, làm hại bản thân lưu lạc đến mức này, hừ, cô cũng tốt thật.”

Bàn tay bốc thảo dược của Kikyou dừng lại một chút mới nói : “Ta lưu lạc đến mức này, không liên quan đến việc cứu người, ta vẫn cho rằng đều là do cô năm đó đã giao ngọc tứ hồn cho ta mới tạo thành hậu quả không thể vãn hồi !”

“Cô có biết vì sao năm đó ta lại lựa chọn cô bảo vệ ngọc tứ hồn không ? Không phải kẻ nào cũng có thể không chế ngọc tứ hồn, mà người có thể không chế nó thường thường sẽ chết sớm.” Aoko nhìn xà gỗ trên đỉnh đầu, “Midoriko tỷ tỷ như thế, ta cũng như vậy, mà cô cũng sẽ giống thế. Lúc trước khi giao ngọc tứ hồn cho cô ta cũng đã nói qua, mệnh cách của cô và ngọc tứ hồn rất tương xứng, cũng đã định ngày sau của cô không được an bình, chỉ là cô vẫn đáp ứng thay ta bảo vệ nó, không phải sao ?”

Kikyou im lặng.

“Kikyou, rơi vào kết cục bây giờ, chính xác có trách nhiệm của ta, nhưng trách nhiệm lớn nhất vẫn là ở chính cô.”

Aoko nghiêng đầu nhìn Kikyou trầm mặc : “Người chết sống lại chung quy cũng không phải là người, người đã chết có lưu luyến thế gian cũng vô dụng. Không chỉ có cô không thể chết già, mà ta cũng vậy. Chúng ta đều là người bị thời đại này vứt bỏ, cũng là người bị tương lai vứt bỏ, có thể thay đổi tất cả chỉ có nàng.”

Cho dù không nói, các nàng cũng biết “nàng” này chính chỉ là Kagome.

Kikyou chậm rãi nói: “Chỉ hy vọng như thế.”

Nói xong việc này, Aoko mới nhớ tới việc muốn hỏi Kikyou : “Đây là chỗ nào ?”

“Một thôn xóm dưới chân núi Bạch Linh, mấy ngày trước ta cứu một người bệnh ở đây. Bọn trẻ nơi này rất thiện lương, chúng đã cứu người.”

Aoko gật đầu, ngẩng đầu nhìn xuyên cửa sổ thấy ngọn núi màu trắng lơ lửng phía xa xa :

“Ừ, nói mới nhớ, kết giới của Bạch Linh sơn gần đây hình như hơi mạnh...A..”

Vừa dứt lời, ngoài phòng truyền đến một khúc đồng dao nhịp nhàng.

Tịnh tức là ô

Ô tức là tịnh

Thiện tức là ác

Ác tức là thiện

Sinh tức là tử

Tử tức là sinh

...

Aoko lại bắt đầu mơ mơ màng màng, cơ thể mệt đến rã rời, gần đây chứng khát ngủ hình như ngày càng trầm trọng, đã đến gần tử kỳ rồi sao, nàng dùng một tia ý thức cuối cùng hỏi một câu :”Là cô dạy bọn nó hát ?”

“Ừ...”

Đúng là đã lâu rồi, Aoko mơ hồ nhìn thấy được cảnh tượng nàng và Kikyou lần đầu gặp nhau.

Khi đó, Kikyou hình như mới mười hai mười ba tuổi thì phải. Trong rừng cây hoa anh đào ngập trời, có hai bóng người đang giằng co với nhau.

Pháp sư gương cung lạnh lùng nhìn người đối diện :”Người là ai? Không có hơi thở của người sống, cũng không có hơi thở của yêu quái, rốt cuộc là thứ gì ?”

Cô gái mặc áo kimono màu lam cũng gương cung tiến lên : “Kikyou, muốn ta dạy cho cô mũi tên thanh tẩy không, nó có thể bảo vệ người bên cạnh cô khỏi bị yêu quái làm hại, cứu giúp mọi người, nhưng có một điều kiện cần trao đổi.”

Tiểu pháp sư sững sốt một chút : “Điều kiện gì ?”

“Thay ta...bảo vệ ngọc tứ hồn.”

Pháp sư nhìn thấy viên ngọc màu tím treo trên cổ nàng, khẽ nhủ mày : “Ngọc tứ hồn là vật mang điềm xấu, người đã có thể duy trì được trạng thái thanh tẩy của nó, vì sao còn muốn giao cho ta. Ta chắc gì đã có năng lực bảo vệ nó, hơn nữa, ta cũng không có nghĩa vụ bảo vệ nó.”

“Cho nên, ta mới muốn dạy cô mũi tên thanh tẩy. Về phần nghĩa vụ sao...”

Nàng còn chưa dứt lời, một yêu quái to lớn như núi đã từ trên trời giáng xuống, dữ tợn đánh về phía cô gái mặc kimono màu lam đang giữ ngọc tứ hồn ! Cô gái mặt không đổi sắc, gương cung tiến nhắm bắn về phía yêu quái, mũi tên như xé gió mà đi, nháy mắt đã cắt nát yêu quái kia thành từng mảnh nhỏ !

Nàng đưa tay tháo ngọc tứ hồn trên cổ xuống, ném ra bên ngoài, đám yêu quái canh giữ bốn phía lập tức ủa lên, cướp đoạt lấy viên ngọc.

Giọng nói của cô gái mặc kimono màu lam truyền tới rõ ràng : “Nếu sau này ngọc tứ hồn trở lại tay cô, cô phải thay ta tinh lọc nó, bảo vệ nó.”

“Vậy còn người.”

“Ta à... nên đi chịu chết thôi.”

Quả nhiên không bao lâu sau, nàng thật sự đã chết.

...

Sau khi Rin rơi xuống vách núi đen liền ngất đi. Chờ nó tỉnh lại, thấy mình đang ở trong lòng một nam nhân cao lớn, vội vã hoảng sợ muốn chạy trốn, lại phát hiện nam nhân này không hung ác như bọn người trước đó đã tập kích họ, thoát nhìn không phải là người xấu. Sau khi nó âm thầm đánh giá trong lòng, liền đi theo hắn đến một thôn xóm.

Nam nhân mỉm cười : “Rin, nơi này có rất nhiều cô nhi cùng tuổi với người.”

Quả nhiên khi tới thôn xóm, bọn trẻ kinh ngạc nhìn thấy nam nhân trở về : “Thụ Cốt đại phụ.”

Nam nhân gật đầu, thuận tiện giới thiệu Rin bên cạnh : “Ừ, ta đã trở về, đứa nhỏ này là Rin.”

Sau khi người trong thôn chạy tới, nhìn thấy hắn liền vội vã xua đuổi hắn đi, lại bị hắn giết chết toàn bộ.

Ngày hôm qua Kikyou đã đi ra ngoài, nói là phải tra xét tình huống của Bạch Linh sơn. Aoko vẫn nằm trong phòng, bây giờ đã có thể tự do hoạt động, vết thương cũng đã kết vảy, chỉ có điều chứng khát ngủ càng ngày càng nghiêm trọng, nàng bị âm thanh ồn ào ngoài phòng đánh thức, chớp mũi ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm.

Nàng lập tức đeo đao trên lưng, cầm lấy cung tiễn, đẩy cửa xông ra ngoài, lại phát hiện mấy đứa nhỏ sợ hãi co cụm lại một chỗ, dùng vũ khí chỉ vào chúng không ngờ lại là Thụ Cốt ! Mà bên cạnh còn có một người khác, vừa cười vừa nhìn lũ nhỏ !

“Dừng tay, Thụ Cốt !”

Aoko không chút do dự giương cung nhắm vào Thụy Cốt, cánh tay trái bị gãy vẫn còn mang theo nẹp gỗ, hiện giờ đã là cổ hết sức.

Xà Cốt kinh hãi nhìn nàng : “Aoko tiểu thư ! Cô không có chết ! A ha ha ha, thật sự là quá tốt.”

Rin cũng kinh hãi nhìn về phía nàng : “Aoko đại nhân, Sesshomaru đại nhân tìm ngài đã lâu !”

Aoko gật đầu, không lay động chút nào : “Thụy Cốt, buông vũ khí xuống. Người xem hiện tại người đang biến thành cái gì ! Người không phải đã nói người sẽ không để bản thân mất đi lý trí sao, bây giờ thì thế nào, người giết người tùy ý như vậy, vì sao trước kia còn chọn con đường bốc thuốc, hành y cứu người !”

Trên mặt Thụy Cốt lại tràn ngập trào phúng : “Ta đã không phải là Thụy Cốt trước kia, bây giờ ta chỉ là Thụy Cốt của đội bảy người, Thụy Cốt giết người không chớp mắt.”

Cánh tay trái bị gãy càng ngày càng đau, Aoko biết bản thân không kiên trì được bao lâu, cắn răng : “Xà Cốt, Thụy Cốt, để Rin và những đứa bé đó rời khỏi đây, nếu không mũi tên thanh tẩy của ta không phải để trưng bày !”

Kikyou, Kikyou mau tới đây, lấy năng lực của cô chắc chắn đã cảm giác được nơi này xảy ra chuyện, mau lên !

Chính lúc này, một tia sáng bay đến bên tai Xà Cốt, không biết nói gì đó, Xà Cốt hướng bên này hô : “Này, Sesshomaru tới đây, nên xử lý tiểu quỷ này thế nào, trước tiên cứ dẫn Sesshomaru đến kết giới, mang tiểu quỷ này và Aoko tiểu thư cùng đi.”

Rin cao hứng nói : “Sesshomaru đại nhân tới đây?”

Trong lòng Aoko trầm xuống, mục đích của bọn họ quả nhiên là Sesshomaru ! Nàng thấy Xà Cốt tiến về phía này, lập tức hét : “Đừng tới đây ! Muốn dùng ta uy hiếp hắn, các người nằm mơ !”

Rin cũng lập tức giãy giụa : “Buông ra, ta cũng không muốn Sesshomaru đại nhân phải khó xử !”

Xà Cốt hừ lạnh một tiếng, đột nhiên chém ra hàng chục xà đao, thân đao như tia chớp bắn thẳng về phía Aoko, lập tức chém đứt trường cung trong tay Aoko !

Aoko bị Xà Cốt vác trên lưng, đi theo Thụy Cốt chạy vào trong kết giới Bạch Linh sơn. Cánh tay trái bị gãy mềm oặt, đầu Aoko đập vào lưng Xà Cốt, chóp mũi bị khô giáp cứng nhắc của hắn làm cho đau đớn, xương sườn cũng hơi đau nhói, cứ như vậy mà đi thật sự sẽ chết, sẽ chết, sẽ chết...

Xà Cốt vì muốn bớt thời gian vội vàng nói một câu : “Aoko, cô không sao chứ. Không ngờ cô nhảy từ trên vách núi xuống mà chỉ bị gãy một cánh tay, rất lợi hại đấy. Thật tốt quá, cô không chết, Ác Cốt đại ca sẽ rất vui vẻ.”

Aoko đầu đầy mồ hôi lạnh, không rảnh trả lời hắn.

Bây giờ việc nàng đang suy nghĩ chính là, lúc sau nên mang theo Rin chạy trốn như thế nào để Sesshomaru không phải khó xử.

Lúc đầu óc đã bắt đầu choáng váng, Xà Cốt ngừng lại, bên tai truyền đến tiếng la non mồm của Rin : “Sesshomaru đại nhân!”

Không ngờ hắn lại đến...

Cách đó không xa trên một tảng đá lớn, Sesshomaru đứng lặng người ở đó, không hề bận tâm đến ánh mắt của bất kỳ kẻ nào. Dưới làn sương mù mỏng lung, hắn càng có thêm vẻ siêu phàm thoát tục. Trong mắt hắn chỉ có một bóng người hình như đang phát run bị Xà Cốt khiêng trên vai.

Aoko, không có chết.

Xà Cốt cất tiếng : “Tên kia rõ ràng là yêu quái sao lại không bị kết giới ảnh hưởng ? Tiếp chiêu đi !” Nói xong ném Aoko cho Thụy Cốt đang đứng bên cạnh, nắm đao lên bổ tới !

Trong nháy mắt ngẩn ngui, đã qua vài chiêu, sau khi xà đao bị Sesshomaru đẩy ra, cắm vào một bên núi đá, một lát sau, cánh tay cầm kiếm của hắn chảy ra một ít máu.

“Sesshomaru đại nhân!”

Xà Cốt cười hắc hắc : “Quả nhiên có ảnh hưởng ! Thấy người động tác liền chậm chạp như vậy. Này Aoko, ta sẽ để cô nhìn rõ nam nhân này chết trong tay ta như thế nào !”

Aoko bị Thụy Cốt giữ chặt, cánh tay trái không thể nhúc nhích, đau đến mức run rẩy cả người, không nói được một lời. Rin đã được nàng ôm vào trong ngực, lúc này nhìn thấy Sesshomaru lo lắng. Nàng cố gắng để bản thân trấn định : “Sesshomaru, Rin không xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ không giết ta, không cần cố kỵ bên này !”

Xà Cốt tầm tắc hai tiếng : “Aoko, cô quá tự tin rồi, đội bảy người vì muốn đạt được mục đích có thể trả giá bất kỳ thứ gì ! Hiểu chưa, Sesshomaru, nếu người dám lộn xộn, Aoko và con nhóc kia đều sẽ chết.”

Thụy Cốt cũng cười lạnh, móng vuốt sắc nhọn lại gần thêm hai phân.

Sesshomaru nhíu mày nhìn, lúc Xà Cốt phi đao tới, đột nhiên tiến lên, kiếm trong tay lại chém về phía ngược lại, Nhanh quỹ cảm pháp vào thân thể Thụy Cốt, móng vuốt của hắn cũng cào vào ngực Xà Cốt !

Thụy Cốt khuyu xuống mặt đất, Aoko rùng mình, ném Rin ra bên ngoài, nàng lập tức lại bị Thụy Cốt tỉnh dậy kiềm chế, lúc này cũng yên lòng. Không phải không sợ chết, không phải vì cứu được Rin, mà là bởi vì nàng cảm giác được, Kikyou đang đến đây !

Mà ở trong mắt Sesshomaru, Thụy Cốt đã then quá thành giận đem lưỡi đao trên tay cắm mạnh vào cổ Aoko ! Sesshomaru lập tức muốn bứt ra để ứng cứu, bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Xà Cốt : “Chậm rồi ! Aoko, cô quả nhiên vẫn muốn chết, cũng được thôi !”

“Aoko đại nhân!”

Sesshomaru bỗng cảm thấy đáy lòng đau nhói, lại như vậy sao, lại như vậy sao ! Trơ mắt nhìn thấy nàng chết trước mặt mình mà không thể cứu được !

Tình thế hết sức chỉ mành treo chuông, đột nhiên có một mũi tên thanh tẩy xé gió bay tới, cảm pháp vào cổ Thụy Cốt ! Aoko được Sesshomaru chạy tới ôm vào lòng, Thụy Cốt lập tức ngã phục xuống đất.

Xà Cốt vừa thấy Kikyou cách đó không xa, nhíu chặt mày, lập tức nhân cơ hội đó chạy trốn.

Kikyou gian nan bước tới, chống trường cung xuống tập tễnh đi tới bên cạnh Thụy Cốt, gật gật đầu với Aoko, ánh mắt liền phức tạp nhìn hắn.

Sesshomaru để Aoko dựa vào một tảng đá, sau đó ngồi xổm xuống nhìn nàng. Rin chạy tới bên cạnh nàng, thật cẩn thận chạm vào cánh tay mềm oặt của nàng, vừa rồi lúc đẩy Rin ra cánh tay lại gãy tiếp : “Aoko đại nhân, ngài bị thương rất nặng.”

Aoko miễn cưỡng cười một cái, lắc đầu ý bảo mình không sao, lúc này mới nhìn về phía hắn : “Sesshomaru.”

Giọng nói Sesshomaru vẫn trong trẻo lạnh lùng như cũ : “Aoko, ta hỏi nàng một lần cuối cùng, theo ta trở về.”

Một lần cuối cùng... Nàng cười khổ, chàng có biết bất luận chàng hỏi ta bao nhiêu lần, câu trả lời của ta đều giống nhau: “Không.”

Sesshomaru không giận mà cười, sau khi đứng lên toàn bộ ý cười trên mặt biến mất , lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái : “Được, được lắm! Aoko, nếu đây là suy nghĩ của nàng, ta thành toàn cho nàng. Từ nay về sau ta không bao giờ đi tìm nàng nữa, không bao giờ nhớ nàng nữa, không bao giờ... yêu nàng nữa.”

Nói xong, xoay người bước đi: “Rin.”

Rin khó xử nhìn Aoko, chạy nhanh tới cúi mình vái chào nàng : “Aoko đại nhân, hẹn gặp lại ngài.” Sau đó vội vàng vàng theo sát hắn.

Aoko nhìn bóng dáng ấy quyết tuyệt rời đi, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười. Tốt lắm. Ừ, như vậy tốt lắm, thật sự tốt lắm. Sesshomaru, chúng ta buông tay lẫn nhau, vĩnh biệt.

Về sau chàng không phải đau khổ vì ta, ta cũng không vướng bận chàng.

Tốt lắm, tốt lắm...

17. Chương 17: Tử Vong

Vết thương trên người Aoko vẫn chảy máu không ngừng, Sesshomaru vội vàng vươn tay bịt lại cũng không giải quyết được gì. Nàng nhìn hắn, nhưng ánh mắt không hề có tiêu cực, hô hấp bắt đầu có chút khó khăn, chỉ thấy thở ra mà không thấy hít vào, thậm chí dần dần suy yếu. Mắt thấy người trong lòng sắp mất đi hơi thở, cảm giác bất lực trước kia lại ập đến. Sesshomaru cảm thấy bản thân đã không thể khống chế được cảm xúc của mình, ánh mắt hắn càng ngày càng đỏ.

Kagome mới từ tin Kikyou đã chết tỉnh lại, quay đầu lại thấy dáng vẻ này của

Sesshomaru, chạy vội tới cùng Sango lấy vải băng cầm máu cho nàng, sốt ruột nói : “Sesshomaru người đừng có gấp, giao tiền bối cho ta, ta lập tức mang tiền bối quay về thế kỉ 21, nơi đó nhất định có thể chữa khỏi cho chị ấy !”

Đúng rồi, Sesshomaru ngẩng đầu lên, kiếp này Aoko đến từ năm trăm năm sau, có lẽ nơi đó thật sự có người cứu được nàng.

Rin vừa lúc cười Ah-un đuổi tới, nhìn thấy dáng vẻ của Aoko suýt nữa sợ tới mức bật khóc. Kagome đột nhiên chuyển hướng hết với Inuyasha, giọng nói mang theo chút ghen ngào : “Inuyasha, cùng ta trở về thời đại kia đi, ta không biết Sesshomaru có thể đi qua giếng ăn xương hay không, một mình ta không chiều có được tiền bối, người có thể..có thể hay không...”

Trước mắt hãy tạm buông chuyện Kikyou xuống, chờ sau khi trở về, ta sẽ đau khổ cùng với người.

I

Inuyasha phục hồi tinh thần lại, thấy thảm trạng của Aoko và ánh mắt khẩn cầu của Kagome, gật gật đầu.

Sesshomaru đã ôm Aoko nhảy lên lưng Ah-un, trước khi đi tạm thời để lại Jaken và Rin cho đồng bọn của Inuyasha. Sango vội vàng gọi Kirara về, kỳ thật không cần nàng gọi về Kirara đã gấp đến mức quay tròn hai chân. Lúc này nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức biến lớn, mang Inuyasha và Kagome cùng đi với kỳ lân hai đầu Ah-un tiến về phía thôn xóm của Kaede bà bà.

Trên đường đi, Kagome ngồi trên lưng Kirara vội vàng lấy điện thoại ra liên lạc với quản gia của gia tộc Shiina, quản gia vừa nghe nói Đại tiểu thư bị thương, lập tức bắt tay vào công việc chuẩn bị cứu giúp.

Lúc tới bên miệng giếng, Sesshomaru không chút do dự ôm Aoko nhảy xuống, Inuyasha cùng Kagome cũng theo sau. Sau đó, ánh sáng chói mắt từ dưới đất lóe lên, bốn người cùng nhau biến mất trong giếng ăn xương.

Sesshomaru...Không ngờ hắn cũng có thể xuyên qua..

Kagome nhắm mắt thấy choáng váng, làm sao mà ai cũng có thể xuyên qua như vậy chứ !

Ở bên kia, xe cứu thương của gia tộc Shiina đã chờ sẵn ở nhà Kagome. Sesshomaru trực tiếp ôm Aoko nhảy khỏi miệng giếng, Inuyasha mang theo Kagome đuổi theo sau.

Quản gia một mực chờ bên miệng giếng, thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện hai người, trong đó một người là Đại tiểu thư cả người toàn máu, vẻ mặt quản gia như lâm đại địch lập tức gọi nhân viên y tế bước vào, nhân viên y tế muốn tiến lên nhận lấy Aoko, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Sesshomaru dọa lui, quản gia cũng sửng sốt, cho đến khi Kagome ở phía sau hô lên : “Sesshomaru, mau giao tiền bối cho họ, họ có thể cứu chị ấy !”

Lúc này Sesshomaru mới thả lỏng tay, đem người vẫn ôm chặt trong ngực giao cho nhân viên y tế.

Một hồi rối loạn, Aoko được nâng lên cáng đưa vào xe cứu thương, xe lập tức khởi hành đến bệnh viện.

Những người đã từng chăm sóc qua sức khỏe của Aoko nhiều năm trước bao gồm bác sĩ và y tá riêng lập tức cũng bước vào xe, nhất thời không gian bên trong có chút chật hẹp, tất nhiên không thể mang theo cả đám người Sesshomaru. Lúc ấy mắt Sesshomaru đã ánh lên ngọn lửa, Inuyasha và Kagome phải khuyên mãi mới ngăn cản hẳn lại được, cả đám cùng ngồi trên chiếc xe phía sau đuổi theo.

Sesshomaru mặc một bộ kimono cổ xưa sang trọng, sắc mặt bình tĩnh, tư thái đĩnh đạc, hấp dẫn không ít ánh mắt người ngồi trong xe, vậy mà ánh mắt của hắn lại chỉ chú ý nhìn vào chiếc xe cứu thương đang trước. Ngược lại Kagome và Inuyasha có chút không được tự nhiên.

Quản gia cung kính rót trà ấy người, hỏi : “Xin hỏi hai vị này là...”

Lúc này Kagome mới nhớ tới còn chưa giới thiệu hai người này cho quản gia, vội vàng nói: “Người này là Inuyasha, còn người kia là anh trai của hắn, Sesshomaru...ừm...và cũng là bạn trai của Shiina tiền bối”.

Inuyasha không giống như bình thường gào to lên, chỉ lẳng lặng đáp : “Xin chào.”

Quản gia lập tức cung kính nhìn về phía Inuyasha, Sesshomaru, lát sau lại nói với Sesshomaru : “Thì ra là bạn trai của Đại tiểu thư, Sesshomaru thiếu gia, thất lễ.”

Sesshomaru thần nhiên gật gật đầu, cũng không nói nhiều, sau một lúc lâu mới hỏi Kagome: “Bạn trai là cái gì ?”

Kagome sửng sốt: “A, ý là người yêu đó.” Lúc sau nàng khẩn trương hỏi “Không...không đúng sao không?”

Sesshomaru lắc đầu: “Rất đúng.”

Inuyasha, Kagome: “...”

Không bao lâu sau bọn họ đã tới bệnh viện, nhân viên y tế nhanh chóng đặt Aoko lên xe đẩy chạy vào, trong phòng cấp cứu đã có mười mấy chuyên gia hàng đầu đang đợi, thấy người bị thương đến, lập tức bắt tay vào chuẩn bị phẫu thuật.

Sesshomaru, Inuyasha và Kagome tất nhiên phải chờ bên ngoài, quản gia cũng không ngoại lệ. Ai ngờ cửa phòng phẫu thuật vừa đóng được năm phút đã thấy mở ra, bác sĩ mặc áo xanh nhú mồm nói với quản gia : “Vết thương của Shiina tiểu thư vừa rồi được sơ cứu rất tốt, bây giờ cô ấy đã tỉnh lại, nhưng không chịu chấp nhận mổ.”

Mấy người đều giật mình: “Vì sao ?”

Bác sĩ : “Shiina tiểu thư kiên trì muốn mấy người đi vào, nói là sợ bản thân sẽ chết trên bàn mổ, yêu cầu có vài di chúc bằng miệng.”

Từ trước đến nay Sesshomaru luôn bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, lúc này cũng nổi điên lên : “Di chúc cái gì, nàng sao có thể chết được!”

Bác sĩ liền cảm thấy đầu mình hơi nhức : “Thương tích của Shiina tiểu thư rất nặng, vừa rồi chúng tôi có kiểm tra qua một lần, phát hiện có vài chỗ đã tổn thương đến nội tạng, bây giờ Shiina tiểu thư có thể tỉnh lại hoàn toàn là nhờ vào ý chí của cô ấy, cũng có thể là...hồi quang phản chiếu, cho nên...”

Quản gia cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, lúc này mới nói : “Tôi hiểu rồi, Sesshomaru thiếu gia, Inuyasha thiếu gia, Kagome tiểu thư, mời theo tôi đi vào thôi.”

Trong phòng phẫu thuật, mùi thuốc tiêu độc so với bên ngoài còn nặng hơn, mũi của Sesshomaru và Inuyasha đều rất miễn cảm, nhin không được nhú mồm.

Quản gia dẫn đầu đi đến trước bàn mổ, nhìn thấy Aoko đang cố gắng thở, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư.”

Aoko nghe thấy giọng ông, lập tức mệt mỏi nói: “Quản gia, tôi chỉ nói với ông một câu thôi, nếu tôi thật sự... không thể còn sống ra khỏi phòng phẫu thuật, người thừa kế tiếp theo của gia tộc Shiina, ông hãy tự mình chọn lựa...”

Quản gia chịu đựng khổ sở, gật gật đầu: “Vâng thưa Đại tiểu thư, xin cô yên tâm!”

“Kagome...”

Kagome lập tức đi lên phía trước, cầm tay nàng: “Tiền bối, em ở đây!”

Aoko hít mạnh hai hơi, lúc này mới hô hấp dồn dập nói: “Kagome...em nhớ kỹ, ngọc tứ hồn không đơn giản là một viên ngọc, trong đó có chứa linh hồn của tỷ tỷ tôi và phần đông yêu quái. Mặc dù tỷ tỷ đã chết nhưng vẫn còn ở trong viên ngọc này chiến đấu với đám yêu quái, oán niệm của chúng, hận ý của chúng vẫn còn tồn tại bên trong viên ngọc, chưa bao giờ biến mất, mặc dù là tỷ tỷ cũng không thể áp chế nó...Kagome, em hãy hứa với tôi...Đừng bao giờ muốn dùng ngọc tứ hồn để đạt được thứ gì, bởi vì...mất đi so với nhận được còn nhiều hơn...Kagome, em nhất định phải giúp tôi, hủy ngọc tứ hồn đi, giải phóng linh hồn nàng...”

“Tiền bối, em biết rồi !” Dù sao Kagome cũng chỉ là một cô gái, tất nhiên không chịu nổi không khí trầm trọng này, che miệng nghẹn ngào “Tiền bối, tiền bối, tiền bối....”

Inuyasha nhìn thấy sắc mặt Sesshomaru ngày càng kém, chạy nhanh đến kéo Kagome sang một bên an ủi.

Tay Aoko còn chưa rơi xuống đã được Sesshomaru bước nhanh đến nắm lấy.

Lòng bàn tay truyền đến độ ấm quen thuộc, Aoko nhẹ nhàng cười lên, nước mắt lại rơi xuống : “Sess, Sess...”

Từ trước đến nay Sesshomaru chưa bao giờ quan tâm đến chuyện sống chết, nhưng lúc này trong mắt hắn cũng toát ra vẻ bi thương nồng đậm : “Aoko.”

“Sesshomaru, ta cầu xin chàng...” Aoko nghẹn ngào nói, hô hấp càng dồn dập, “Cầu xin chàng, đừng tiếp tục yêu ta. Ta chịu không nổi, chàng quên ta đi, đời này của ta, luyện tiếu nhất chính là chàng...để lại một mình chàng đau khổ, ta chết cũng không an tâm ! Sesshomaru, ta cầu chàng...”

Ta cầu chàng !

Người Aoko co lại vì ho khan, nhóm bác sĩ đứng ngoài thấy vậy lập tức tách hai người ra, tất cả đều vây xung quanh Aoko, y tá lập tức nói “Người không phận sự xin mời ra ngoài cho.”

Cho đến khi mấy người bị kéo ra ngoài, cửa phòng phẫu thuật đóng sập lại, bên tai Sesshomaru dường như vẫn còn vọng lại giọng nói thống khổ của người kia.

Ta cầu chàng, quên ta đi, đừng yêu ta nữa ! Ta không muốn chàng khổ sở, chết cũng không an tâm...

Sesshomaru, ta cầu chàng...

Sesshomaru đứng trong hành lang bệnh viện, nhìn bên ngoài sắc trời đã bắt đầu chuyển tối, ánh mắt hắn âm trầm không biết đang nghĩ gì.

Kagome khóc rất lâu, cuối cùng ngủ thiếp đi trong lòng Inuyasha.

Sau khi mẹ Kagome biết chuyện, lập tức chạy tới bệnh viện, nghe nói phẫu thuật còn mất nhiều tiếng nữa, nhìn mọi người xung quanh đều mệt mỏi, liền làm bữa ăn khuya mang đến đây. Quản gia mở to đôi mắt phiếm hồng trung thành nói cảm ơn, trước tiên đưa chỗ thức ăn đó cho Kagome, Inuyasha và Sesshomaru, sau đó mới phân cho người làm, bản thân cũng chỉ vội vàng nuốt hai thìa canh.

Sesshomaru lại không đụng đến chút gì.

Mẹ Kagome đau lòng cho con mình, trước tiên mang Kagome về nhà, để Inuyasha ở lại với Sesshomaru.

Inuyasha ngồi xếp bằng trên ghế, thường thường ngẩng đầu nhìn Sesshomaru, không biết nên làm gì cho phải. Hắn lại nhớ tới chuyện Kikyou đã chết, cũng cảm thấy rất khổ sở.

Đại khái lại qua một giờ sau, một nhóm người nước ngoài tiến vào phòng phẫu thuật, đi đầu dĩ nhiên là vị thuật sĩ đến từ Trung Quốc Vương Vũ kia, đi theo phía sau hắn là vài vị tiền bối thoát nhìn rất lớn tuổi.

Wương Vũ nói với vài câu với quản gia, sau đó liền mang người đi vào.

Lúc này Sesshomaru mới có một chút cảm xúc.

Quản gia vội vàng giải thích với hai người : “Đây là những người khi đại tiểu thư còn bé đã giúp đỡ cô ấy, là đại thuật sĩ rất mạnh đến từ Trung Quốc, họ tới giúp đại tiểu thư.”

...

Aoko nằm mơ một giấc mộng rất dài, dường như là cả đời.

Thật lâu trước kia, Aoko phản bội Sesshomaru, mạnh mẽ tổn thương hắn, lại không biết kỳ thật vết thương trong lòng mình còn sâu hơn nhiều.

Nàng cầm theo ngọc tứ hồn tỷ tỷ để lại, ngăn chặn lực nguyên rửa trên người, bước vào hành trình tiêu diệt yêu quái của bản thân, một lần này nháy mắt đã qua hai trăm năm.

Thể xác và tinh thần nàng đã bắt đầu rệu rã, ngay cả ý chí sống cũng dần mất đi, ban ngày nàng đánh giết yêu quái, đêm đến liền tránh trong bóng tối, nhân lúc không có yêu quái đến đoạt ngọc tứ hồn, lặng lẽ một mình liếm vết thương.

Lúc đó nàng mới phát hiện thế giới không có hắn đau khổ thế nào, còn sống thì có ích gì.

Nàng bắt đầu tìm kiếm người có mệnh cách tương xứng với ngọc tứ hồn, sau đó nàng gặp được Kikyou.

Ngọc tứ hồn có chủ mới, sức mạnh còn sót lại của nó trong thân thể nàng cũng không chống đỡ lực nguyên rửa bao lâu. Nàng muốn gặp hắn, chẳng sợ hắn xua đuổi nàng, ít nhất trước khi hy vọng biến thành tuyệt vọng.

Vì thế nàng trở lại vùng đất vĩnh hằng, khi gần đến nơi thì gặp được Kaguya điện hạ đã bị yêu quái nhện nhập thân, lúc đó nàng mới biết được người mình có lỗi không chỉ có Sesshomaru, mà còn có cả vị hoàng tử điện hạ ôn nhu này nữa.

Từ khi sinh ra tay trái của Aoko đã có linh lực cường đại, có thể tinh lọc yêu quái. Nàng lừa yêu quái nhện đến gần người, dùng tay trái ngấp tràn linh lực bắt chặt lấy tay nó, muốn tinh lọc nó, chỉ là yêu quái nhện kia trước khi chết không cam lòng bị giết, dùng toàn lực đâm xuyên cánh tay qua ngực nàng, móc trái tim cực nóng của nàng lòi ra ngoài !

Kaguya bị tinh lọc, nàng cũng sắp chết.

Thân thể không có trái tim, giống như không có sức nặng, nàng cố hết sức lết vào vùng đất vĩnh hằng, nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc kia. Nàng ngồi dưới tàng cây anh đào rất lâu, lấy một tư thái tuyệt vọng chờ chết.

Quả nhiên, hắn vẫn hận nàng.

Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Sesshomaru, hận ta so với yêu ta tốt hơn nhiều, ta không đành lòng làm tình cảm chân thành của chàng, bởi vì ta biết mất đi thứ này thống khổ biết bao, đây chính là lãng phí cả đời.

Thế nhưng người kia, hắn lại đến đây, cầm theo trái tim đã bị vấy bẩn của nàng, vẻ mặt lo lắng chạy tới đây.

Thiên toàn địa chuyển, mọi thứ xung quanh tất cả đều không chân thật.

Gió nhẹ khẽ lay qua cỏ dại, cánh hoa anh đào rơi xuống mặt hồ.

Máu dung nhập bùn đất.

Tất cả vĩnh viễn đã không thể trở lại như lúc ban đầu...

Sesshomaru, cầu chàng, đừng yêu ta. Nhưng cũng xin chàng đừng ngăn cản ta yêu chàng, bởi vì...bởi vì...

Yêu chàng là chuyện của một mình ta, vì thế chàng sẽ không cần đau khổ...

“Điện tâm đồ của người bệnh đang dao động mạnh !”

“Nhịp tim giảm dần !”

“Mau chuẩn bị máy kích tim !

“Không ổn, điện tâm đồ hiện đường thẳng rồi !”

18. Chương 18: Ước Định

Hai ngày sau, Aoko tỉnh lại. Quần gia ngày đêm vẫn chờ đợi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, lập tức tuyên bố đại tiểu thư Shiina đã thoát khỏi nguy hiểm, để đám người bên ngoài kia yên tĩnh chút. Lúc trước khi đang chờ đợi, bệnh viện đã mấy lần đã phát ra thông báo nguy kịch, quần gia thiếu chút nữa đã điên rồi.

Shiina Aoko hôn mê mấy ngày, không biết đám họ hàng nội ngoại kia làm sao mà biết được tin này, vừa nghe nói di chúc do quần gia nắm giữ, đã cùng nhau ào ào xông tới canh giữ bên người quần gia, mặc dù sau đó có bị hơi thở lạnh như băng của

Sesshomaru và uy hiếp của Inuyasha dọa lui trở về, nhưng họ vẫn không từ bỏ ý định yêu cầu lập tức xác nhận người kế thừa gia tộc, tới lúc này mới chịu ngừng lại.

Sesshomaru vẫn chờ ở bên ngoài, không ăn không ngủ, sau khi nghe thấy Aoko đã thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm mới lên lút trở về thời đại Chiến quốc, không ai biết nguyên nhân, Inuyasha cũng là sau khi đem tin tức tốt này nói cho Kagome mới phát hiện.

Quần gia sau khi được bác sĩ cho phép, lập tức chuyển Aoko về nhà tĩnh dưỡng.

Kagome lập tức chạy tới nhà Aoko, Inuyasha cũng cùng đi theo sau.

Inuyasha hết nhìn đông rồi lại nhìn tây : “Kagome, nơi này so với nhà cô lớn hơn nhiều !”

Nếu không phải không có tâm trạng, Kagome nhất định sẽ không chút do dự hét một tiếng : “Ngồi xuống”.

Lúc Kagome đến, Aoko vừa mới tỉnh ngủ, ánh mặt trời từ cửa sổ lẳng lặng chiếu lên gương mặt nàng.

Kagome hơi bối rối đem món quà nhỏ giao cho nữ hầu, sau đó mới cùng Inuyasha theo người này đi vào trong phòng. Lúc đi tới cửa có gặp một người từ trong đi ra, chính là vị tiên sinh đến từ Trung Quốc Vương Vũ kia.

Nàng nhanh chóng chào hỏi : “Chào anh.”

Wương Vũ mỉm cười : “À, chào cô, tới thăm Shiina tiểu thư phải không, cô ấy đã không sao rồi, tôi vừa kiểm tra cho cô ấy xong.”

Kagome nghi hoặc : “Chẳng lẽ anh là bác sĩ ?”

Wương Vũ bật cười : “Không phải, tôi chỉ xem linh hồn của cô ấy có khỏe hay không thôi.”

Đi vào phòng, Aoko quay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Tiền bối, chị đã đỡ hơn chưa ?”

Aoko thần nhiên gật gù đầu, Kagome và Inuyasha cùng nhau ngồi xuống hai bên.

Aoko thấy tuy rằng ánh mắt Inuyasha như liếc nhìn mọi thứ xung quanh, nhưng vẫn có chút không yên lòng, còn Kagome mặc dù đang cười, nhưng ý cười lại ẩn chứa bi thương. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay trái đã bị băng chặt, chậm rãi nói : “Kikyou nàng...”

Quả nhiên, một tiếng này thành công hấp dẫn lực chú ý của hai người kia.

“Lúc trước ở Bạch Linh sơn, trước khi tách khỏi Kikyou, tôi đã dùng máu của mình làm một huyết thệ với nàng, chính là dùng bàn tay này. Tôi đã nói rồi chứ, tay trái của tôi trời sinh đã ẩn chứa linh lực mạnh mẽ.” Aoko ngẩng đầu nhìn hai người, nâng tay trái lên,

“Tôi có thể cảm giác được, Kikyou chưa chết.”

Inuyasha lập tức trừng lớn mắt : “Cô nói cái gì!”

“Tôi nói, cô ấy còn sống.” Aoko chậm rãi lặp lại một lần nữa, “Tôi cảm giác được, mặc kệ tình huống bây giờ ra sao, nhưng chắc chắn ở một nơi nào đó mọi người không biết, Kikyou vẫn còn sống. Đừng cố ý đi tìm, một ngày nào đó sẽ gặp lại thôi.”

Vẻ lo lắng trên mặt Inuyasha và Kagome biến mất toàn bộ, Kagome cười rộ lên :

“Inuyasha, thật tốt quá!”

Inuyasha gật đầu.

Khóe môi Aoko cũng khẽ nhếch : “Chúc mừng.”

Kagome và Inuyasha đều sửng sốt: “Vâng, cảm ơn tiền bối.”

“À đúng rồi tiền bối, ngày hôm đó mang chị trở về Sesshomaru có đi theo, hắn cũng có thể xuyên qua giếng ăn xương.” Kagome đã nhẹ nhõm trong lòng, bây giờ liền muốn quan tâm đến người khác. “Những lời chị nói với hắn ngày đó chị còn nhớ rõ hay không ?”

Aoko dừng một chút, lại từ chối trả lời.

Kagome nhìn nàng cố lấy dũng khí nói: “Tiền bối, chị thoát khỏi nguy hiểm hắn mới rời đi, em...em cảm thấy chị có chút tàn nhẫn. Sesshomaru vì chị mà...”

“Tàn nhẫn sao?” Aoko thấp giọng đánh gãy Kagome, “Chuyện giữa chúng tôi em không thể biết được, Kagome, tôi sắp chết, lần này sống sót đều dựa vào may mắn. Tôi không có nhiều may mắn như thế để dùng, nhưng vì ngọc tứ hồn, tôi còn phải mạo hiểm, sinh mệnh của tôi ngày càng yếu nhược. Sesshomaru, tôi không thể gánh vác. Cũng tốt, có thể quên được thì quên đi. “

“Tiền bối...”

Một lát sau Kagome và Inuyasha liền rời đi, nói là phải trở về thời đại Chiến quốc tiếp tục truy tìm ngọc tứ hồn và Kikyou.

Aoko suy nghĩ rất nhiều.

Trước khi Kagome đi vào, Vương Vũ cũng đã nói qua với nàng, hắn muốn nàng ngừng sử dụng năng lực đặc thù của mình, hiện giờ linh hồn của nàng đã rách nát lắm rồi, nếu tiếp tục như vậy sẽ chỉ khiến bản thân chết nhanh hơn. Lúc trước trong phòng cấp cứu, nàng vốn không có nhịp tim, nhưng lúc sau vậy mà lại không có cả mạch đập, những cơ năng sinh lý khác cũng hoàn toàn biến mất !

Trong nháy mắt kia, nàng thật sự đã chết, là vài vị trưởng lão của Vương gia kia hợp lại đem toàn lực giúp nàng, kéo linh hồn tàn lụi này buộc vào cơ thể. Cũng trong một khắc chết đi kia, nàng mới nhận ra bản thân có bao nhiêu ý nghĩ muốn sống.

Nàng luyến tiếc, thật sự luyến tiếc.

Lại qua vài ngày, Aoko được phép xuống giường ra ngoài.

Biệt thự của gia đình Shiina rất lớn, là do năm đó sau khi hai vợ chồng Shiina kết hôn đã xây nên, cũng là để chuẩn bị cho con gái mới sinh của họ. Kiến trúc của tòa nhà đều được thiết kế theo kiểu Anh quốc, đây là sở thích của mẹ Aoko. Đi qua đài phun nước một đoạn là đến một khu vườn kiểu Anh, trong vườn có đủ loại hoa tường vi, được kiến trúc sư thiết kế thành một mê cung.

Trước đây nàng đã từng chạy nhăm vào trong này, vợ chồng Shiina từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy, nghĩ rằng đứa bé này bối rối nhất định sẽ khóc òa lên tìm ba mẹ, sau đó hai người họ nhất định sẽ đột nhiên xuất hiện ôm lấy nó...

Nhưng tâm trí Aoko dù sao cũng không phải là một đứa bé, sau khi phát hiện mình bị lạc đường, bình tĩnh đi vài vòng rồi thoát được ra ngoài, vợ chồng Shiina nhìn thấy liền thầm than đáng tiếc.

Quần gia sợ Aoko ở trong phòng mãi sẽ buồn rầu, để nàng ngồi trên xe lăn rồi đẩy nàng đi vào vườn hoa. Không lâu sau nữ hầu tìm đến nói có việc, quần gia đành nói xin lỗi rồi lui ra. Aoko ngồi trên ghế đầu dưới bụi hoa tường vi, bị ánh nắng nhẹ nhàng làm cho thiu thiu ngủ.

Nàng tỉnh lại, là bởi vì trên gương mặt truyền đến cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, vừa mở mắt ra, nàng liền nhìn thấy Sesshomaru đang ngồi bên cạnh, dùng đầu ngón tay khẽ lướt qua mặt nàng.

Mà nàng, đang mềm nhũn tựa vào vai hắn.

Nàng có chút kinh ngạc: “Sess..shomaru...”

Sesshomaru gật đầu, giọng nói hần trầm thấp : “Tĩnh.”

Aoko ngồi dậy, sau đó xoay người nhìn hắn. Nam nhân này vĩ đại như vậy, một lòng yêu nàng nhưng lại liên tiếp bị nàng tổn thương, nàng chậm rãi hỏi : “Sesshomaru, chàng thích ta vì cái gì ?”

Sesshomaru sững sốt một chút, lúc sau mới lắc đầu nói: “Không biết, năm sau đó sau khi quen biết nàng một thời gian, chờ bản thân tĩnh lại ta mới phát hiện đã không thể rời bỏ.”

Aoko bật cười, cảm giác hốc mắt nóng lên : “Chàng a, lỡ đã nói ra vài điều cũng có thể làm cho ta cảm động. Sesshomaru, chàng thật tốt, thật sự tốt lắm..” Chỉ là ta không xứng với chàng.

“Ta đã nghe Inuyasha và Kagome nói.”

Aoko sững sốt : “Ừ ?”

“Nguyên nhân nàng không chịu ở bên ta, là bởi vì nàng sắp chết, Aoko.” Ánh mắt Sesshomaru trầm tĩnh nhìn nàng : “Lý do giống năm đó như đúc, Aoko, vì sao nàng luôn làm như vậy ?”

“Cái gì là lý do giống nhau ?”

“Nàng đã quên sao ? Cũng phải, lúc đó trước khi chết nàng nói điều gì, có lẽ đều đã quên rồi. Chẳng qua ta lại nhớ rõ, ta có thể nói cho nàng một chữ cũng không sai.”

Sesshomaru chậm rãi lên tiếng “Nàng nói, ta đừng yêu nàng nữa, bởi vì nàng tận mắt chứng kiến mẫu thân và tỷ tỷ chết trước mặt nàng, mất đi người thân rất đau khổ, nàng không muốn để ta nếm trải điều đó. Nàng cầu xin ta đừng yêu nàng, cầu xin ta rời khỏi nàng, nhưng lại muốn ta cho phép nàng yêu ta, bởi vì yêu ta là chuyện của một mình nàng.”

Aoko ngây dại, những lời này đều là suy nghĩ năm đó nàng muốn nói ra, không ngờ lại vô thức buột miệng.

“Aoko ! Nàng luôn tình nguyện làm tất cả cho ta, nhưng nàng có bao giờ nghĩ ta cần những điều đó ?” Sesshomaru nắm lấy cổ tay nàng, giọng điệu hơi dồn dập “Lần trước đã vậy, lần này lại thế, nàng sao có thể ích kỷ đến mức đó ?!”

Thì ra...thì ra cái gì hắn cũng biết, trách không được lúc hai người họ gặp lại, hắn không rút đao ra mà lại liều mạng giữ mình bên người.

Thì ra không muốn để hắn chịu đau khổ, hắn vẫn phải chịu nỗi đau đó.

Thì ra, thì ra đều là nàng tự mình là đúng.

Hốc mắt Aoko đỏ lên, nước mắt từng giọt rơi xuống mu bàn tay Sesshomaru, nháy mắt tiêu diệt sự tức giận của hắn, nghẹn ngào ra tiếng : “”Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Dường như nói càng nhiều, tổn thương sẽ càng giảm bớt.

Sesshomaru chỉ sững sốt một chút rồi mỉm cười, sau đó cúi người xuống che lại miệng của nàng, cắt đứt một loạt từ xin lỗi kia.

Chuyện giữa bọn họ ngay từ lúc bắt đầu đã không có đúng hay sai.

Nước mắt vẫn rơi không ngừng, hòa quyện vào hơi ẩm và bờ môi của hai người, vào lúc đó dường như tất cả bi thương của nàng đều được xóa sạch.

Dưới tán hoa tường vi đỏ rực, hai người họ ngồi ôm nhau lặng lẽ nhìn bầu trời.

“Này Sesshomaru, ta không thể cam đoan vĩnh viễn ở bên chàng, cho nên chúng ta hứa với nhau một điều đi.”

“ ... ”

“Nếu chờ tất cả mọi việc chấm dứt mà ta vẫn còn sống, nhưng có lẽ cũng không được vài ngày, thời gian còn lại của ta đều sẽ dành cho chàng, được không ?”

“Được.”

Sesshomaru tạm thời ở lại, nói là phải đợi nàng chuyển biến tốt rồi mới quay về thời đại Chiến quốc đuổi giết cái tên Naraku chết tiệt kia. Kỳ thật hẳn trải qua niềm vui mất mà có lại được, tuy rằng trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng ánh mắt đôi lúc lơ đãng sẽ để lộ ra vài phần ôn nhu.

Từ sau khi Sesshomaru đến đây, nữ hầu của nhà Shiina liền vô cùng vui vẻ, không ngờ Đại tiểu thư như nhà mình lại có người yêu đẹp trai như vậy, bộ áo kimono cổ xưa kia mặc lên người hẳn lại càng có vẻ phong lưu, hâm mộ quá đi

Quản gia cũng vui vẻ trong lòng, từ nhỏ Shiina Aoko đã rất cô đơn, cũng chưa bao giờ tham gia cái tiệc gặp mặt gì đó của giới thượng lưu, ở trường học cũng không tiếp xúc nhiều, ông còn lo lắng cô sẽ như thế cả đời chứ.

Lúc đó Sesshomaru đang ngồi bên giường nhìn Aoko uống thuốc, thường thường sẽ giúp nàng lau miệng. Một đám nữ hầu vây quanh cửa nhìn về hướng này, trong mắt đầy sao.

Sesshomaru sớm đã phát hiện ra, chỉ hừ lạnh một tiếng, nếu Aoko không muốn nhắc tới, hẳn cũng không nhiều chuyện.

Aoko lại bật cười.

Sesshomaru nhíu mày : “Làm sao vậy ?” Nói xong liền đứng dậy nhìn xem, lại bị Aoko ngăn lại.

“Mị lực của chàng thật ghê gớm nha, mới đến có vài ngày, nữ hầu trong nhà đều bỏ việc, tất cả đều chạy đến đây nhìn chàng.”

Sesshomaru vừa định nói chuyện, chợt nghe cửa phòng mở ra, quản gia nhíu mày nhìn một đám nữ hầu vội vàng trở lại làm việc, lúc này mới nói với Shiina Aoko : “Đại tiểu thư, nhị tiểu thư của gia tộc Shimizu đến thăm cô.”

“A ?” Aoko nghe vậy hơi kinh ngạc, lập tức nghe được bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân thật lớn, đầu đầu đến nhíu mày, đưa chén cho Sesshomaru còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, nói : “Này, một lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, chàng đều không được tức giận, không được rút đao ra, hiểu không ?”

Sesshomaru không rõ lắm lời của nàng, nhưng vẫn gật gật đầu.

Chỉ nghe thấy một tiếng “phành”, cửa phòng đã bị người ta một cước đá văng, đúng vậy, là đá văng. Một bóng người vừa nhảy vào đã rống lên : “Shiina Aoko đáng chết !! Bản tiểu thư để chị thương lượng kịch bản với Kagome, không ngờ cả hai người lại chơi trò mất tích tập thể, còn dám nghỉ học chống đối bản tiểu thư ! Nghỉ nghỉ cái rắm, còn không mau nộp kịch bản đã sửa ra đây !”

Shimizu Masaki, học sinh năm ba trung học, đang là hội phó câu lạc bộ viết kịch trung học, cũng là đại tiểu thư của tập đoàn tài chính Shimizu, đồng thời là người tài trợ chính cho câu lạc bộ. Em gái của nàng cũng là người của câu lạc bộ viết kịch, nhưng đặc biệt hơn cả là hai người này lại chính là người đã khởi xướng ra việc khôi phục trung và trung học hợp tác diễn xuất, có điều phương án vừa được chấp thuận thì Shimizu Masaki đã thu xếp hành lý theo em gái và bạn trai của em gái chạy tới Châu Âu du lịch, hôm nay mới xuất hiện.

Người ngoài cửa toàn thân bùng bùng ngọn lửa, vẻ mặt như rất muốn nói “Tránh đường, nếu không người sẽ chết !”

Sesshomaru nhíu mày.

Aoko cười mà như không cười nhìn nàng một cái, không mẫn không nhạt nói: “Vậy sao ? Thì ra là lỗi của tôi và Kagome, cũng không biết là ai vừa mới đưa ra phương án, ngay cả kế hoạch cũng chưa viết ra đã

muốn chúng tôi viết kịch bản, bản thân lại mang theo em gái và em rể chạy tới Châu Âu du lịch, hừ, tôi năm lần bảy lượt gọi điện thoại không ngờ lại dám không bắt máy, chẳng lẽ không nên bị phạt ?”

Ngọn lửa trên người Shimizu nháy mắt bị tiêu diệt, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương vô tội, nhưng lập tức lại giả hoạt đánh móc sau gáy, chỉ là tay nàng còn chưa chạm đến Aoko, đã bị một trận gió đột nhiên thổi qua làm khựng lại trước giường.

Mẹ kiếp, nhân phẩm của bản tiểu thư đạo này sao lại kém đến thế !

Aoko nhìn thoáng qua Sesshomaru dường như không có việc gì thu tay mình về, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đừng có nghĩ nữa, kịch bản sắp tới của cô nhất định là không sắp xếp được, năm nay khai giảng cứ để khối sơ trung làm đi, đợi đến lễ hội mùa hè sẽ liên kết với khối trung học, đến lúc đó chắc sẽ kịp.”

Shimizu Masaki nuốt hận : “Người ta vốn là muốn nở mày nở mặt trong lễ khai giảng, có mấy người tôi còn được thoải mái một tí, quan trọng nhất chính là lễ hội mùa hè một gấp mười lần khai giảng, chị cũng biết tôi ghét phiền toái thế nào mà!”

Aoko liếc nàng một cái: “Tự làm bậy không thể sống.”

19. Chương 19: Hồn Loạn

Shimizu Masaki đương nhiên là phát hiện ra Sesshomaru, lập tức vừa hâm mộ vừa ghen tị với Aoko, mẹ nó, người ta có thể tìm được bạn trai tốt như vậy, vì sao lão nương lại luôn thất bại trong chuyện tình cảm chứ ! Ngay cả đứa em gái chết tiệt kia của lão nương cũng có bạn trai, vì sao lão nương vẫn phải độc thân ?!

Không được Aoko đồng ý, nàng đành phải mang vẻ mặt cầu xin trở về nhà.

...

Gần đến thời điểm khai giảng năm học mới, thương tích của Aoko đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là chứng khát ngủ không cách nào giảm bớt, hơn nữa còn thường xuyên bị đau đầu. Vương Vũ có ghé thăm mấy lần, mỗi lần đều nhắc nhở nàng nghỉ ngơi cho tốt, dù sao lần này bị thương đã gây ra cho thân thể nàng tổn thương mang tính hủy diệt. Hắn sẽ lập tức cùng vài vị trưởng lão khác quay về Trung Quốc tìm biện pháp khác, cũng hứa hẹn Vương gia sẽ đem hết toàn lực bảo vệ sinh mạng của Shiina tiểu thư.

Sesshomaru vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn tất cả, cũng không biết đang nghĩ gì.

Chờ Vương Vũ đi rồi, Aoko mới quay đầu lại nhìn hắn : “Chàng xem, lúc nào ta cũng có thể đột ngột chết đi, chàng khẳng định vẫn muốn ở bên ta ?”

Sesshomaru nhướng mày : “Nàng đừng hòng đổi ý.”

Aoko lắc đầu, nhẹ giọng nói : “Không phải đổi ý, là cho chàng một cơ hội lựa chọn.”

Sesshomaru hừ một tiếng : “Sesshomaru ta còn cần người khác cho cơ hội sao.”

Người này à, trước sau vẫn cứ cao ngạo như thế, cũng phải, đây mới là hắn.

Trước lễ khai giảng, Shimizu Masaki lại cố ý tới tìm Aoko, muốn nàng lập tức đi học trở lại, cho khai giảng và lễ hội mùa hè qua đi, nàng muốn làm thế nào thì làm !

Aoko nổi gân xanh, cái người này sao có thể ngang ngạnh đến thế.

Quản gia mang đơn xin rút bảo lưu đã được hiệu trưởng phê chuẩn về cho Aoko, vì vậy mà trước khai giảng một ngày Aoko đã đi học lại. Kagome cũng về kịp lễ khai giảng, nghe nói là ở bên kia đã xảy ra chuyện gì đó, bởi vậy tâm tình nàng không tốt bị Inuyasha đặc biệt tổng về đây.

Hắn là vì chuyện của Kikyou rồi.

Chẳng qua cô bé này số cũng khổ, vừa mới trở về đã phải đi tới trường học, sau đó còn bị bắt đi làm cu li. Lễ khai giảng trùng với ngày nghỉ, Kagome còn phải đảm nhiệm chức hội phó hội viết kịch, chú trọng chính sửa việc kịch bản để công diễn, không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi, Aoko kéo Sesshomaru cùng đi xem, muốn cổ vũ cho nàng một chút.

Kỳ thật, nàng chỉ muốn có một lần hẹn hò thật đơn giản với Sesshomaru.

Trước khi xuất phát, quản gia cố ý nhắc nhở Aoko về cái gọi là “dụng cụ cất gọt hoa quả” đeo ở bên hông Sesshomaru. Aoko khuyên nửa ngày mới khiến hắn để lại Nanh quỷ và Thiên sinh nha ở nhà, còn cởi cả hung giáp trước ngực.

Bỏ đi một thân lệ khí, Sesshomaru nhìn qua cũng chẳng phải lạnh lùng bức người, dùng câu nào mới đứng nhĩ, à là ngọc thụ lâm phong. Một bộ kimono màu trắng tinh xảo, hai vạt áo in hình hoa mai sáu cánh, thật đúng là thêm vài phần mỹ hoặc, thôi, hắn vốn cũng chính là yêu quái mà.

Aoko thiếu chút nữa thấy say.

Sesshomaru nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nàng, nhin không được chau mày : “Lại khó chịu?”

Aoko lắc đầu: “Không có, là vì chàng rất đẹp.”

Từ lúc bắt đầu gặp Sesshomaru, Aoko vẫn cảm thấy hắn rất vĩ đại, làm người thừa kế của Khuyển tộc, con trai của Khuyển Đại vương Inu no Taishou, hắn luôn luôn phải là người mạnh nhất, càng trưởng thành bao nhiêu thì càng phải mạnh mẽ bấy nhiêu, nhưng hắn lại không có dã tâm, hắn chỉ lơ đãng nhìn thế nhân suốt đời bận rộn, không lần nào nhúng tay.

Ấn tượng đầu tiên của nàng về Sesshomaru, chỉ có thể dùng hai chữ để nói : lạnh lùng. Sau khi ở chung mới phát hiện, hắn lạnh lùng nhưng không lãnh tình.

...

Năm nay lễ khai giảng rất long trọng, bởi vì Shimizu Masaki đã đầu tư không ít công sức. Dọc theo hành lang lớp học là các hàng quán nhỏ, nơi nơi đều là mùi thức ăn thơm lừng. Quản gia bị lệnh cưỡng chế không thể đi cùng, Aoko và Sesshomaru khó khăn lắm mới được ở cùng nhau.

Aoko cố ý chạy tới mua một hộp takoyaki cho hắn ăn, lại bị Sesshomaru mặt nhăn mày nhíu đút tất cả vào miệng nàng. Aoko ngồi một bên vừa nhắm mắt nuốt vừa nghĩ, thì ra Sesshomaru không thích ăn đồ ăn vặt, nàng không phát hiện ra khéo môi hắn mang theo chút tươi cười sùng nịch.

Nếu Sesshomaru không thích những đồ ăn vặt này, nàng liền trực tiếp mang hắn đi tới sân khấu, ngồi xuống hàng ghế VIP câu lạc bộ đã chuẩn bị. Thành viên câu lạc bộ viết kịch đều nhận ra Aoko, thân thiện đến gần nàng chào hỏi, Aoko gật đầu coi như là đáp lại, một cô bạn gan lớn tiến lên hỏi : “Tiền bối, đây là ai vậy...?”

Aoko sửng sốt, đúng là nàng chưa nghĩ tới nên giới thiệu Sesshomaru với người khác thế nào, nhin không được quay đầu nhìn hắn một cái, lại gặp phải ánh mắt hắn đưa tới, trong lòng nàng không khỏi buông lỏng : “Anh ấy là Sesshomaru, bạn trai của tôi.”

Xung quanh lập tức vang lên tiếng hâm mộ và khen ngợi.

“Bạn trai của tiền bối thật đẹp trai !”

Hạnh phúc lặng lẽ tràn ngập trong lòng, nàng dịu dàng vươn tay cầm lấy tay Sesshomaru, Sesshomaru sửng sốt một giây, lập tức nắm chặt tay nàng.

Nghe nói kịch bản là do em gái của Shimizu viết, trước đó Aoko cũng đã nhìn qua, nhưng cũng chỉ xem qua vài đoạn. Đại khái là một câu chuyện dựng trên bối cảnh phương Tây, kể về một tình yêu bị kịch tràn ngập nước mắt.

Có điều...trên sân khấu là cái gì kia ?!!!

Vì thời gian gấp gáp mà Kagome không kịp thuộc lời thoại, vì thế nàng tự biên tự diễn ra một tuồng những lời kịch chả liên quan, làm hại mọi người phản ứng không kịp, bị kịch lập tức biến thành hài kịch, nhưng

điều kỳ quái nhất chính là, không biết làm thế nào mà Inuyasha lại lủi lên được lên sân khấu, đã thế còn trừu yêu trên đó !

Aoko đen mặt, quay đầu nhìn thoáng qua gương mặt không chút thay đổi của Sesshomaru, lại thấy khóe môi hắn hơi hiện lên ý cười, có vẻ hứng thú.

Thời điểm Phong Chi Thương bắn tới chỗ này, Aoko thật sự có chút hoảng sợ, nhưng lập tức được Sesshomaru bảo vệ chu toàn. Nàng nhìn mặt trên sân khấu bị khoét thành một lỗ thủng lớn, Inuyasha và Kagome đang đứng trong đó, xuyên qua chỗ này còn nhìn được cả vào khu vực hậu trường nơi em gái Shimizu đang đứng, vô cùng lộn xộn.

Không biết vở kịch có thành công hay không, nhưng mà phí tu sửa sân khấu thì thành công ngoài mức mong đợi rồi.

Lúc sau Aoko và Sesshomaru mới chạy đến, nàng nhìn thấy liền lập tức cười ha hả, thiếu chút nữa ho khan, ngã vào trong lòng hắn : “A, Sesshomaru, Inuyasha và Kagome thật sự là một đôi dễ hơi, chơi rất khá, không ngờ đệ đệ chàng lại có sáng ý như vậy.”

Sesshomaru nửa ôm nàng : “Hừ, tên bán yêu kia mới không phải.”

Nhưng mà đáy mắt hắn cũng không giấu nổi ý cười.

Tuy lễ khai giảng bị mấy người phá thành một đồng lộn xộn, nhưng trường học vẫn cứ tổ chức nhập học như thường. Aoko vừa trở lại đã bị một đồng công việc đánh tới tấp lên người, mới tới trường đã bị Shimizu Masaki kéo đến câu lạc bộ viết kịch, bắt đầu phần đầu vì một lễ hội mùa hè. Shimizu Masaki đã thức suốt đêm để viết kịch bản, sau khi cầm kịch bản đi ra ngoài, yêu cầu mọi người lập tức bắt đầu tập luyện, nhất định phải làm ật bằng diễn xuất của tất cả mọi người đều như nhau.

Aoko tới nhà Kagome tự mình tiễn Sesshomaru rời đi, lúc xoay người vừa kịp thấy Kagome và Inuyasha, lưng Kagome vẫn đeo một chiếc túi du lịch màu vàng.

Kagome vô cùng vui vẻ : “Tiền bối !”

Aoko gật đầu: “Phải qua bên kia?”

Kagome gật đầu, Inuyasha chạy tới bên cạnh giằng chờ.

“À đúng rồi tiền bối, có một việc em vẫn rất để ý.” Kagome nhìn Aoko ngẫm đồng ý, liền tiếp tục nói : “Lúc trước tiền bối nói với em, ngọc tứ hồn không đơn giản chỉ là một viên ngọc, oán niệm của đám yêu quái, hận ý của chúng vẫn còn tồn tại bên trong ngọc, chưa bao giờ biến mất. Đừng bao giờ dùng ngọc tứ hồn để đạt được điều gì đó, bởi vì...mất đi so với nhận được còn nhiều hơn, em muốn biết, rốt cuộc lời này có ý gì ?”

Aoko nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Kagome, yên lặng thở dài một tiếng : “Kagome, ngọc tứ hồn là điềm xấu, lúc trước tỷ tỷ tôi sáng tạo ra nó chắc cũng sẽ không ngờ, ý định ban đầu của nàng đã bị vụn vụn. Sự vật nào cũng có hai mặt, ngọc tứ hồn cũng không ngoại lệ. Trong quá trình bảo vệ ngọc tứ hồn tôi đã phát hiện ra, trong ngọc tứ hồn tồn tại ác niệm mạnh mẽ. Khi người nắm giữ nó lâm vào tuyệt cảnh, ngọc tứ hồn nhất định sẽ dụ dỗ người đó hứa hẹn điều gì, mượn dùng con người yếu đuối dễ cắn nuốt, triển khai một con đường tội ác mới.”

Kagome ngạc nhiên: “Sao có thể...”

“Có hai người ngọc tứ hồn đã chấp nhận nguyện vọng của họ, một là Midoriko tỷ tỷ, một là Kikyou. Linh hồn của tỷ tỷ vẫn còn ở bên trong viên ngọc, tôi có thể cảm giác được, còn linh hồn của Kikyou, ở trên người em. Chỉ là nhân quả tuần hoàn. Kagome, Kikyou đã không thể được tính là người còn sống, sách bút này đã giao phó cho em tất cả rồi.”

“Tiền bối...Em sẽ...bị cắn nuốt sao ?”

Aoko không trả lời, chỉ nói: “Kagome, tặng em bốn chữ, liệu việc mà làm.”

Inuyasha mất kiên nhẫn lên tiếng thúc giục : “Này đi thôi !”

Kagome khẽ mỉm cười gật gật đầu, tạm biệt với Aoko, lúc này mới xoay người rời đi.

Buổi chiều tan học, Aoko lại lập tức phải chuẩn bị tập luyện. Hai ngày trước Shimizu Masaki đã không chịu nổi mà nộp đề án lên nhà trường, hiệu trưởng rất vừa lòng nên lập tức ký phê duyệt. Vì thế việc tập luyện vô cùng khó khăn bắt đầu được triển khai.

Tổ đạo cụ phụ trách trang phục, Shimizu Masaki để tất cả diễn viên xếp thành một hàng dài, bắt đầu công cuộc tuyển chọn người tài. Lúc Aoko đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy nàng cau mày đảo quanh mấy nữ diễn viên, xem ra là đang chọn nữ chính.

Mọi người xung quanh thấy nàng bước vào, vội vàng lên tiếng hỏi thăm, ngay cả vài người còn lại cũng bị những âm thanh này hấp dẫn, sau đó Aoko có một loại dự cảm rất bất an. Quả nhiên từ tám trăm dặm đằng xa cũng có thể nghe thấy tiếng hét của Shimizu Masaki : “Shiina Aoko, chính là chị ! Cô gái nhà nghèo không sợ cường quyền !”

Shiina Aoko: “...”

Mọi người xung quanh lập tức đồng loạt vỗ tay : “Chúc mừng Shiina tiền bối !”

“Chúc mừng chúc mừng!”

Aoko thở dài một tiếng : “Biết rồi, những vai diễn khác đã chọn xong hết chưa ?”

Shimizu Masaki lại đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình, cau mày không biết nghĩ gì, thành viên câu lạc bộ vội vàng nói : “Những vai diễn khác đều chọn xong cả rồi, chỉ còn thiếu nam diễn viên chính. Shimizu tiền bối đã đùa giỡn tất cả nam thành viên trong câu lạc bộ một lần mà vẫn không có ai lọt vào mắt chị ấy cả.”

Shimizu Masaki vẫn đang suy tư : “Hồng hét hồng hét, chẳng lẽ phải tìm người ngoài ngành...”

Kịch bản là do Shimizu Masaki tự mình viết, lấy bối cảnh thời kì Chiến quốc cổ đại, kể về chuyện xưa của một cô gái gia cảnh bình thường và người thừa kế của một thành trì.

Lãng phí một buổi trưa do Shimizu Masaki và đạo diễn đều ngăn người, nhưng tốt xấu gì những diễn viên khác cũng đã chọn được, tổ đạo cụ cũng đã sắp xếp xong mọi thứ, cho nên mọi người tạm thời giải tán.

Shiina Aoko về lớp chuẩn bị một vài thứ rồi mới về nhà, khoảnh khắc nàng chạm đến mặt bàn, đầu óc đột nhiên choáng váng, ngã xuống bàn ngủ thiếp đi. Đến khi nàng tỉnh dậy, ngẩng đầu lên mới phát hiện ngoài trời đã tối. Thật là, không ngờ lại ngủ lâu như vậy, nàng vừa định đứng dậy về nhà, lại bị một chùm tia sáng chiếu qua mặt.

Aoko ngạc nhiên, lát sau mới nhớ ra chắc là người của ban kỷ luật đến tuần tra. Quả nhiên, một nam sinh cao lớn mặc đồng phục cầm đèn pin đi đến : “Này bạn, đã muộn như vậy sao còn không về nhà, trường học phải đóng cửa rồi.”

Aoko vội vàng nói : “Thật xin lỗi, tôi tìm một vài thứ ở đây.”

Nam sinh bật đèn lên, nói : “Không có gì, bạn mau tìm đồ rồi rời khỏi đây thôi.”

Đèn huỳnh quang bật lên, Aoko hí hóp mắt mới nhìn rõ nam sinh đứng bên cạnh, dáng người hần cao gầy nhưng không yếu ớt, mặc một bộ đồ đồng phục đen trắng, cánh tay đeo phù hiệu ban kỷ luật. Khuôn mặt nho nhã, lại mang theo chút kiên nghị không giống người thường.

Khoảnh khắc Aoko nhìn thấy người kia lập tức chấn động, cả người như bị sét đánh, người này, sao có thể giống hần như vậy ?

“Kougen...”

20. Chương 20: Kougen

Nam sinh kia nhìn thấy nàng cũng sửng sốt, nhưng Aoko còn đang khiếp sợ nên không phát hiện ra đáy mắt hắn có những cảm xúc phức tạp chợt lóe rồi biến mất. Hắn lập tức phản ứng lại, làm bộ như nhìn vào thể tên của mình nói : “À, Terunosuke, tôi là Kougen Terunosuke, đội trưởng đội kỹ luật.”

Aoko tự biết đã bất lịch sự nên nhanh chóng thu về vẻ kinh ngạc, nhưng nàng vẫn không ức chế nổi sự run rẩy của mình : “Kougen đội trưởng.”

Kougen Terunosuke nhìn vào thể tên của nàng, thấy nàng kém hắn một lớp : “ Em là Shiina...Aoko phải không ?”

“Vâng.”

Kougen Terunosuke nở nụ cười : “Lấy xong đồ thì mau về đi, tôi sẽ giúp em khóa cửa phòng, nếu không em đợi tôi một lát, đã muộn thể này rồi một mình em về nhà sẽ không an toàn. Tôi thân là thành viên của đội kỹ luật, không thể lơ đãng nhìn học sinh trường mình gặp nguy hiểm được.”

Aoko vẫn còn hơi hoảng hốt : “Vâng...”

Sau khi ra khỏi phòng học, Kougen Terunosuke để Aoko chờ hắn ở cửa, hắn đến những nơi khác kiểm tra một lát là hai người có thể về. Chỉ là khi hắn quay trở lại mới phát hiện, ở đó đã không còn bóng người nào. Hắn xoay người nhìn ngã tư đường tối tăm, ánh mắt có chút phức tạp, chậm rãi nâng tay lên đặt lên ngực.

Thành thật, thành thật, thành thật...

Tiếng tim đập trầm ổn có lực, một trái tim khỏe mạnh của con người còn sống.

Thế giới này rất thần kỳ phải không, Aoko.

...

Aoko một hơi chạy về nhà, trực tiếp xô cửa lớn chạy vào trong, cũng không để ý tới câu hỏi của quản gia, chạy thẳng vào phòng mình, hô hấp dồn dập nhưng trái tim không có lấy một dao động.

Không thể nào, không thể nào, không thể...Nàng tựa vào cánh cửa thở hổn hển nửa ngày, khi hô hấp dần bình ổn, nàng chậm rãi đi đến cạnh cửa sổ nhìn bóng đêm trầm tĩnh bên ngoài tự hỏi.

Người tên Kougen Terunosuke kia...giống Kaguya điện hạ năm đó như đúc !

Thế giới này sao có thể có người giống nhau như vậy, không đúng, nàng không phải cũng có được khuôn mặt giống kiếp trước như đúc sao, còn có Kagome và Kikyou, chẳng lẽ Kougen Terunosuke là chuyển thể của Kaguya điện hạ ? Nhưng lúc trước rõ ràng nàng đã tinh lọc linh hồn hắn, hắn đã thăng thiên rồi mới đúng, sẽ không phải chịu luân hồi thống khổ nữa. Có lẽ...

Có lẽ là nàng đã nghĩ nhiều rồi, chỉ đơn thuần là người giống nhau mà thôi.

Suy nghĩ dần rõ ràng, nhưng lòng nàng lại không thể bình tĩnh nổi.

Năm đó Kaguya điện hạ thực sự là một chướng ngại trong lòng Aoko, nàng từ chối hắn, tổn thương hắn, còn gián tiếp hại chết hắn. Sau khi nàng đem ngọc tứ hồn giao cho Kikyou, trên đường trở về vùng đất vĩnh hằng thì gặp được Kaguya điện hạ. Vị điện hạ từng ảm áp như nắng hạ kia giờ đã bị yêu quái phụ thân, ôn nhu nho nhã ngày xưa đã biến mất toàn bộ, chỉ còn lại dữ tợn và cuồng bạo.

Lòng nàng đau vô cùng, nàng nói với bản thân, nhất định phải giải thoát cho hắn.

Nàng siêu độ hắn, cũng kéo theo cả tính mạng mình.

Sau khi trải qua thời đại Chiến quốc, Aoko vẫn nghĩ rằng từ lúc đó Kaguya và nàng hắn là đã không còn ai nợ ai.

Một mạng đổi một mạng, nàng và Kaguya đã trả hết nợ nần rồi.

Hiểu rõ điều này, Aoko mới dần dần bình tĩnh lại. Đúng, bây giờ nàng là Shiina Aoko, có một người bạn trai là yêu quái Sesshomaru, có một cuộc sống an bình.

Chờ sau khi chuyện ngọc tứ hồn chấm dứt, nàng sẽ chỉ là một con người bình thường.

Cánh cửa đột nhiên bị gõ hai tiếng, quản gia đẩy cửa bước vào : “Đại tiểu thư, nên dùng bữa tối rồi. Cô muốn ăn trong phòng hay tới nhà ăn ?”

Aoko đi qua : “Tối nhà ăn đi, chúng ta cùng nhau dùng cơm.”

Quản gia lo lắng nhìn nàng : “Đại tiểu thư, cô không sao chứ ?”

Nàng mỉm cười : “Tôi không sao.”

Buổi chiều tan học ngày hôm sau, nàng lại bị Shimizu Masaki bắt đi làm cu li.

Nghe nói Shimizu Masaki không hài lòng với tất cả diễn viên nam trong câu lạc bộ, bởi vậy nàng cũng không tiếp tục tuyển người nữa, mà tìm một người nghe nói vô cùng đáng tin cậy ở bên ngoài.

Buổi chiều hôm nay chủ yếu là đọc kịch bản và chỉnh trang phục.

Quần áo của Aoko cũng rất đơn giản, chỉ có một bộ kimono in hoa màu xanh bình thường, bản thân nàng có thể tự mặc được. Nàng bước ra khỏi phòng thay đồ thì cánh cửa phía đối diện cũng mở ra, một người mặc trang phục diễn bước ra ngoài, cả hai đồng thời sững sốt.

—— Kougen Terunosuke.

Hắn mặc một bộ đồ thời Chiến quốc dành cho công tử nhà giàu, không, phải là nói là y phục dành cho người thừa kế của thành chủ. Loại y phục này trước kia Aoko đã nhìn thấy rất nhiều lần, bởi vì dường như đó đã trở thành dấu hiệu của Kaguya điện hạ, mỗi lần hắn tới gặp nàng đều mặc như vậy.

Nhưng người trước mắt này, đội mái tóc dài đến ngang lưng, mặc vào trang phục cổ điển, không ngờ lại giống Kaguya điện hạ trong trí nhớ của nàng không sai một ly !

Bên cạnh truyền đến giọng nói trêu chọc : “Ai nha, tôi đã nói rồi mà, tôi tuyển nam diễn viên chỉ có trên mức chuẩn thôi, các cô xem xem dáng người xuất chúng này này, ngay cả Aoko cũng ngây cả người, ha ha ha ha”

“Đúng vậy, đúng vậy, ít nhiều gì Kougen đội trưởng cũng là đại mỹ nam của trường ta.”

“Hai người họ thật đẹp đôi quá !”

“Trời sinh một đôi!”

Đương sự lúc này mới bình tĩnh lại, Aoko trừng mắt nhìn Shimizu Masaki, Shimizu Masaki lập tức ra hiệu ọi người im lặng : “Ai nha, đừng có nói bừa nữa, Aoko người ta có bạn trai rồi, nhìn các cô kia, chọc đến nổi cả Aoko và Kougen đội trưởng đều đỏ mặt, đáng ghét ~”

Mọi người : “...” Mặt người nào đỏ chứ, Kougen đội trưởng ôn nhu khéo đưa đẩy hay là Shiina tiền bối mặt lạnh như núi băng ?

Tiếp đến là chuyện đọc kịch bản, kịch bản này là do Shimizu Masaki tra xét rất nhiều tư liệu mới viết ra, lấy thời đại Chiến quốc làm bối cảnh chính của kịch thời đại (một loại kịch của Nhật Bản), tên là : tình yêu thời Chiến quốc. Shimizu Masaki cũng lười đặt tên, liền trực tiếp dùng tên thật của nam nữ diễn viên chính làm tên nhân vật, nam diễn viên Terunosuke, nữ diễn viên Aoko.

Kịch bản chủ yếu đi sâu vào cảnh người thừa kế của thành trì – điện hạ Terunosuke khi đi ra ngoài du ngoạn đã gặp được một thiếu nữ là Aoko, từ đó về sau nhất kiến chung tình, cả hai lao vào tình yêu cuồng nhiệt. Có điều thành chủ đại nhân bất mãn với xuất thân hèn mọn của Aoko, nên yêu cầu điện hạ Terunosuke lập tức trở về cưới một thiên kim tiểu thư làm chính thất. Điện hạ Terunosuke kiên quyết cự tuyệt, mang theo Aoko bỏ trốn, trên đường gặp phải ninja do thành chủ thẹn quá hóa giận phái tới ám sát, Aoko bị giết chết. Điện hạ Terunosuke vô cùng đau khổ, lặng lẽ chôn cất Aoko chu đáo, sau đó quay trở về thành kế thừa vương vị, sau khi vương vị đến tay lập tức giết chết thành chủ tiền nhiệm, một mình cô độc đến suốt đời.

Mọi người: “...”

Quá cầu huyết ! Còn là bi kịch cầu huyết nữa chứ !

Aoko: đột nhiên không muốn diễn nữa.

Kougen Terunosuke vẫn trầm mặc đột nhiên nói : “Sửa lại kết cục đi, Terunosuke nên có một cuộc sống hạnh phúc với Aoko.”

Một đám người dùng ánh mắt sâu xa nhìn về phía hắn, lời này nói thế nào nghe cũng không được tự nhiên.

Kougen Terunosuke mỉm cười nhìn Aoko : “Em không cảm thấy như vậy sao, đôi nam nữ này đã trải qua nhiều chuyện trắc trở như vậy, chẳng lẽ không nên cho họ một kết cục tốt hơn ?”

Aoko sửng sốt một giây, lát sau mới gật đầu : “Đúng vậy, tôi đồng ý với cách nói của Kougen đội trưởng. Dù sao chúng ta cũng chỉ là học sinh, làm kịch thời đại cũng chỉ nên làm ở mức độ bình thường, không cần quá bi quan như vậy. Tuy rằng bi kịch có thể khắc sâu vào trí nhớ người xem, nhưng đối với các học sinh khác và toàn thể mọi người, hài kịch hẳn là có ảnh hưởng tốt hơn bi kịch nhiều.”

Shimizu Masaki buồn rầu: “Như vậy à.”

Vì thế kịch bản được sửa lại, kết cục đổi thành như sau : Điện hạ Terunosuke bí mật giấu Aoko vào một nơi hẻo lánh, giả vờ như phụng chỉ trở lại thành kế thừa vương vị, sau đó lập tức giết chết thành chủ, đón Aoko trở lại thành rồi cưới nàng, hai người bắt đầu có một cuộc sống hạnh phúc.

Sau khi hoạt động của câu lạc bộ kết thúc, Aoko và mọi người chào tạm biệt rồi lần lượt ra về, vừa ra khỏi cửa nàng đã nhìn thấy bóng người quen thuộc đứng ở đằng xa, dường như hắn cũng cảm thấy gì đó liền quay lại.

“Sesshomaru.”

Aoko bước lại gần, hơi ngạc nhiên : “Sao chàng lại tới đây ? Cố ý tới đón ta à ?”

Sesshomaru gật đầu: “Về thôi.”

Aoko thấp giọng cười, chạy chậm tới đuổi kịp bước chân hắn, kéo tay hắn. Sesshomaru cũng tạm dừng một lát, dường như là để chờ nàng đuổi kịp.

Sesshomaru, kỳ thật hắn rất ôn nhu.

Hai người đã đi được một lúc nên không phát hiện ra, có một người sau khi bọn họ rời đi liền bước ra khỏi cửa, hắn đứng trước cánh cổng vắng lặng, lẳng lặng nhìn bóng dáng họ rời đi. Một đóa hoa anh đào rụng xuống trước mặt hắn, hắn nâng tay lên đón lấy nó, phù hiệu đỏ tươi nổi bật giữa màu áo trắng sơ mi vô cùng bắt mắt.

Aoko, Aoko...

Ta...

Sẽ không buông tay đâu...

...

Về đến nhà, nàng đã thấy quần gia đợi ở cửa, nói là Kagome gọi điện thoại tới.

Aoko để Sesshomaru chờ ở phòng khách, nàng về phòng nghe điện thoại.

“Sao vậy Kagome ?”

“Tiền bối, có phải Sesshomaru đang ở bên cạnh chị không ?”

“Ừ.”

“Chuyện là thế này...Có thể bây giờ tâm tình của hắn không được tốt lắm.”

Aoko sửng sốt : “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay, chúng em gặp được...một cô gái yêu Sesshomaru, nàng vì Sesshomaru mà muốn chém giết Inuyasha và cướp lấy Thiết toái nha, nhưng lại bị yêu quái nhân cơ hội đó chiếm lấy thân xác, sau lại bị Sesshomaru tự tay giết chết...Chuyện này...dù sao cũng không phải là do hắn cố ý, cô gái kia cũng được giải thoát. Nhưng

mà, người đó dù sao cũng đã chết.” Kagome dừng lại một lát mới nói tiếp “Tuy không rõ ràng lắm, nhưng em nhìn ra được Sesshomaru không vui.”

“Ừ...Tôi biết rồi, cảm ơn em Kagome.”

“...Không phải em lắm miệng, nhưng Sesshomaru hẳn rất cuộc làm sao vậy ?”

“Có thể là...bị cảm mà thôi..”

“Còn một chuyện nữa, tiền bối...”

“Ừ ?”

“Bây giờ người người đều muốn truy tìm mảnh cuối cùng của viên ngọc tứ hồn, nơi nơi đều là yêu quái hoành hành, thời đại Chiến quốc trở nên càng ngày càng nguy hiểm, tiền bối không có ở đây thật sự là quá tốt, tạm thời chị đừng nên về nơi này nhé.”

Aoko cúp điện thoại xoay người chuẩn bị xuống tầng, giật mình phát hiện ra không biết từ lúc nào Sesshomaru đã đứng ngay đằng sau nàng, nàng vỗ ngực : “Bị chàng dọa rồi.”

Sesshomaru không nói gì, chậm rãi ôm nàng vào trong lòng, thấp giọng nói bên tai nàng : “Aoko.”

Aoko ngoan ngoãn để hắn ôm : “Bởi vì cái chết của cô gái kia, chàng nghĩ tới tiếp theo sẽ là ta sao ?”

Sesshomaru không nói lời nào.

“Sesshomaru, chàng sợ phải không ?”

“Ừ.”

Aoko kinh ngạc, Sesshomaru chưa bao giờ là một người dễ dàng thừa nhận tình cảm của mình. Hắn quan tâm đến em trai của mình là Inuyasha nhưng lại luôn dùng phương thức cực đoan nhất để giúp hắn trưởng thành, quan tâm đến đứa nhỏ thiện lương tên Rin nhưng chưa bao giờ nói ra mà chỉ âm thầm bảo vệ.

Nàng phải làm cho hắn lo lắng đến mức nào, mới có thể khiến hắn bộc lộ rõ ràng như vậy ?

Không phải nàng chưa từng hỏi qua Vương Vũ về việc tìm cách thế nào rồi, nhưng bên kia cũng chỉ nói là đang hết sức cố gắng tìm cách, sẽ mất rất nhiều thời gian, vả lại phần trăm thành công cũng không lớn, các trưởng lão cũng đang cố hết sức nghĩ biện pháp để bù lại tổn thương về linh hồn cho nàng.

Tóm lại chính là : lành ít dữ nhiều.

21. Chương 21: Kohaku

Lúc trước sau khi xuyên qua năm trăm năm đến thời đại Chiến quốc, trong lòng Aoko kỳ thật vẫn nghĩ đến chuyện ngọc tứ hồn, thậm chí còn muốn đoạt lại nó, nhưng nghe nói ngọc tứ hồn đang ở trong tay Kagome, mà người dân làng và Kaede bà bà thậm chí cả Inuyasha đều bảo vệ Kagome rất chặt, nàng biết sẽ không dễ dàng xuống tay. Nếu không rất dễ gây ra hiểu lầm, đến lúc đó không phải một hai câu nói là có thể giải thích rõ ràng.

Aoko quyết định từ từ sẽ nghĩ cách, chỉ là nàng không ngờ được, ngọc tứ hồn lại bị Kagome dùng một mũi tên bắn nát !

Ngọc tứ hồn tỏa ra khắp nơi, bằng vào sức mạnh của một mình nàng thì không thể nào tìm hết được, mà thật ra nàng cũng chẳng cảm thấy gấp gáp.

Naraku xuất hiện thật sự là một chuyện xấu, nhưng cũng xúc tiến ọi việc phát triển, ngọc tứ hồn có thể ngưng tụ càng ngày càng nhiều.

Aoko đang đợi, nàng một mực chờ đợi một thời cơ thỏa đáng. Chờ sau khi ngọc tứ hồn hoàn toàn ngưng tụ, nàng sẽ đoạt lại nó !

Cho nên vừa rồi Kagome gọi điện tới, nói rằng một trong những mảnh ngọc cuối cùng trước khi Inuyasha vừa phát hiện ra thì đã bị Naraku cướp đi, ngọc tứ hồn sắp ngưng tụ rồi, nàng biết điều này.

Thời cơ tới rồi!

Đêm đó có một bưu kiện được gửi từ Trung Quốc tới nhà Aoko, Aoko tự mình ký nhận. Bên trong ngoài đồ vật còn có một tờ giấy : đồ vật này có thể tặng cho cô, cô cũng có thể làm việc cô muốn làm, nhưng đừng để mất nhiều hơn được.

Mất nhiều hơn được... Hừ, đối với tôi mà nói thứ này vốn đã không tồn tại.

Ngày hôm sau, Kagome vừa trở về từ thời đại Chiến quốc đã mang theo mẹ tới nhà Shiina làm khách, chủ yếu là thăm bệnh Aoko. Hai người ngồi quanh chiếc bàn gỗ màu trắng uống trà trong sân, điểm tâm mẹ Kagome làm được đầu bếp bày lên đĩa thật đẹp , dùng cùng trà bánh.

“Tiền bối, mấy ngày trước em có gặp được Kikyou, nàng không sao cả, chỉ có điều thân thể bị chướng khí của Naraku ăn mòn rất nhiều. Sau đó chúng ta tới mộ của Inu no Taisho tìm những mảnh ngọc cuối cùng, Naraku ở đó bị tiền của Kikyou bắn trọng thương, lát sau vì muốn dụ nàng ra mặt đã làm rất nhiều chuyện xấu, còn lợi dụng em trai của Sango, đến bây giờ tâm tình Sango còn rất tệ, thật sự là rất quá đáng !”

“Còn Kikyou thì sao ?”

“Kikyou nàng...linh lực đã khôi phục lại nhiều, thoát nhìn tinh thần cũng tốt lắm. Ừ, hẳn là bây giờ tốt lắm.”

Aoko vuốt ve ly trà tinh xảo: “VẬY còn em ?”

“Em ?” Kagome lập tức sững sốt, cười khổ một tiếng “ Có thể thế nào chứ, chỉ hét với hấn “ngồi xuống” nhiều hơn bình thường, tức giận với hấn, sau đó vụng trộm chạy về đây.” Nói xong bất giác cảm thấy nhức đầu “Thôi, mà cũng thật lạ, vì sao gần đây chỉ cần em không vui thì đều muốn chạy đến nơi này của tiền bối vậy !”

“Có thể là bởi vì tin tưởng.” Khóe môi Aoko giương lên “ Ở trường học tôi là tiền bối của em, khi xuyên qua thời đại Chiến quốc chỉ có hai người chúng ta, cho nên em bất giác sinh ra một chút ý lại vào tôi, đúng chứ ?”

Kagome lặng yên nhìn nàng : “Tiền bối phân tích rất đúng, cho tới bây giờ em cũng chưa nghĩ tới điều này.”

“Kỳ thật, em không cần để ý quá mức tới chuyện Kikyou.” Aoko thần nhiên nói “Dù sao nàng cũng chỉ là một người đã chết, kết cục của nàng chỉ có một, đó là trở về lòng đất, cho nên thừa dịp còn ở trên đời tùy hứng một chút. Người phải đối mặt với sự lựa chọn cuối cùng, lại chính là em – Higurashi Kagome.”

“Em ? Em không hiểu ý của tiền bối.”

Lúc đó Aoko không nói cho Kagome, nàng và Inuyasha thủy chung vẫn là người của hai thời đại khác nhau, bây giờ có thể ở bên nhau là do sự tồn tại của giếng ăn xương. Nhưng sẽ có một ngày giếng ăn xương không còn đủ năng lực để duy trì cho nàng đi tới đi lui giữa thế giới nữa.

Ở lại thời đại Chiến quốc cùng người mình yêu hay là trở về với người thân năm trăm năm sau, em sẽ chọn bên nào ?

Hỏi người khác, không bằng hãy hỏi chính em.

Sau khi Kagome trở về thời đại Chiến quốc, Aoko để quần gia tới trường xin nghỉ học tạm thời ỉnh, sau đó cũng theo sát phía sau. Khoảnh khắc nàng nhảy vào giếng ăn xương, bên tai dường như vang lên tiếng rít gào của Shimizu Masaki : Shiina Aoko, nghỉ học vào cái thời điểm mấu chốt như vậy, lão nương muốn làm thịt chị !!!

Ách, bây giờ nàng cũng không quản được nhiều như vậy, cùng lắm thì lúc trở về để nàng mắng một chút là được.

Sau khi tới thôn của Kaede bà bà, nàng cũng không ghé vào chào hỏi, mà trực tiếp đi tới vùng đất vĩnh hằng sau thôn trừ yêu sư.

Quả nhiên...

Aoko nhìn thấy cảnh tượng trong vùng đất vĩnh hằng, ánh mắt lộ rõ sự phức tạp. Trên cây hoa anh đào cổ thụ chỉ còn lại lác đác vài đóa hoa, thân cây cũng trở nên khô vàng, cỏ xanh đầy đất bây giờ đã héo rũ toàn bộ. Hồ nước trong suốt cũng cạn dần, hình như sắp sửa lộ ra đáy hồ.

Vùng đất vĩnh hằng sắp biến mất.

Thứ duy nhất chứng minh nàng đã từng tới thế giới này, nơi nàng và Sesshomaru đã quen biết rồi yêu nhau, không ngờ nó sắp biến mất. Trách không được, trách không được lần trước Sesshomaru lại nhắc nhở nàng đừng tùy tiện trở về thời đại Chiến quốc, thì ra là có ý này.

Sesshomaru cũng biết, nàng sẽ đau lòng.

Tất cả đều bắt đầu từ nơi này.

Aoko thở dài một tiếng thật sâu, vừa định rời đi lại cảm nhận được một hơi thở khác, bước chân vội vàng chạy tới một con đường – con đường thông đến thôn trừ yêu sư.

Thôn trừ yêu đã sớm biến thành một đồng trống vắng, mặt đất đều là mồ chôn người chết, một thiếu niên nhỏ nhỏ quỳ gối trước một ngôi mộ không có tên, nhìn chân hương đang thiêu đốt, không biết đang nghĩ gì. Aoko nhìn mảnh ngọc tứ hồn đang phát sáng sau lưng hắn, nàng trầm mặc.

Thiếu niên hình như cảm giác được điều gì, vội vàng cầm vũ khí xoay người lại, lập tức sửng sốt : “Aoko...tiểu thư.”

Aoko gật đầu với hắn : “Đến tưởng niệm người thân ? Trí nhớ của ngươi đã hồi phục rồi.”

Kohaku cúi đầu không nói.

“Vì sao không đến gặp tỷ tỷ ngươi ?”

Trả lời nàng vẫn là sự trầm mặc.

Aoko thở dài một tiếng : “Nếu không thì đi cùng ta một đoạn đi, phong cảnh gần thôn trừ yêu sư cũng đẹp lắm.”

Kohaku ngạc nhiên : “Aoko tiểu thư làm sao mà biết được?”

“Bởi vì trước đây ta cũng ở nơi này.” Aoko nhìn thấy vẻ mặt hắn có chút khấn trương.

“Không cần câu nệ như vậy, cứ coi ta như là một người bạn bình thường của ngươi là được. Ta đã rất lâu không quay trở lại đây, còn muốn mời ngươi dẫn đường cho ta một lát, có thể chứ ?”

“Vâng !”

Kohaku đi phía trước, Aoko đi phía sau, dọc đường hai người đều chậm rãi vừa tản bộ vừa trò chuyện. Mỗi khi đến một chỗ nào đó, Kohaku liền dừng lại ở đó nói một vài chuyện nhỏ về hắn và Sango. Mãi cho đến bờ sông, Kohaku mới để nàng nghỉ ngơi ở đây một chút, còn mình thì lại chạy vào sâu trong rừng cây.

Không bao lâu sau, thiếu niên chạy trở về, trên tay cầm một bó hoa bách hợp trắng nõn, đưa cho Aoko.

Nàng ngạc nhiên cầm lấy : “Cho ta ?”

“Vâng !” Kohaku gật đầu : “Trước kia ta cũng từng tặng tỷ tỷ một bó hoa giống vậy, hình như nàng rất thích, cho nên cũng muốn tặng Aoko tiểu thư một thứ tương tự .”

Aoko mỉm cười : “Cảm ơn ngươi Kohaku, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tặng ta hoa bách hợp.”

Kohaku thẹn thùng đỏ mặt, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Cơm trưa cũng là do Kohaku giải quyết, thiếu niên thuần thục nhảy xuống sông bắt hai con cá, nướng thật chín rồi mới đưa cho nàng ăn. Kohaku yên lặng ăn xong cá, đột nhiên thấp giọng nói : “Aoko tiểu thư, cảm

ơn người hôm nay đã cùng ta nhớ lại những chuyện trước kia. Bởi vì ta, rất nhiều đã chết, cho nên dù phải trả giá bằng tính mạng, ta cũng muốn giết bằng được Naraku. Ta không biết mình có thể làm được hay không, cũng không biết bản thân có thể tiếp tục sống hay không, cho nên ta...”

Không thể quay trở về bên cạnh tỷ tỷ, tiếp tục làm tổn thương nàng.

Một đứa bé, nó chỉ là một đứa bé mà thôi, tay Aoko bắt giắc run lên, rốt cuộc ngọc tứ hồn đã gây nên biết bao nhiêu bi kịch. Tỷ tỷ, chúng ta còn có thể chuộc tội được sao ?

“Aoko tiểu thư, chúng ta tới chỗ này thôi.”

Aoko đi xuyên qua bụi cỏ rậm rạp, tới một chỗ hoa bách hợp nở rộ khắp nơi. Ánh mặt trời ấm áp, ong bướm nhẹ nhàng bay lượn, mùi cỏ xanh thanh đậm hòa quyện cùng hương bách hợp. Nơi này đẹp không thua kém gì vùng đất vĩnh hằng.

Kohaku hít một hơi thật sâu, dùng ánh mắt lưu luyến nhìn nơi này, thì thảo nói : “Thật muốn cùng Sango tỷ tỷ ngắm nhìn nơi này.” Hắn xoay người vái chào Aoko một cái thật sâu “Hẹn gặp lại Aoko tiểu thư, nếu người gặp tỷ tỷ của ta xin hãy thay ta hỏi thăm nàng một câu.”

“Được...”

Lúc sau Kohaku đi rồi, Aoko tiếp tục ngồi ở bờ sông nhìn đàn cá chơi đùa, cho đến khi thấy được Sango chạy đến trước mặt. Nàng gật đầu với Sango, ý bảo nàng lại đây, sau đó cầm bó hoa bách hợp vẫn nằm trong lòng đặt vào tay nàng : “Kohaku, rất nhớ cô.”

Tiếng bước chân xa dần, chỉ để lại nữ trù yêu sư một mình hoài niệm.

Khi Aoko đi tới rừng cây, đã nhìn thấy Sesshomaru đang đứng cách đó không xa, trong tay hắn cầm một bó hoa bách hợp. Bộ kimono màu trắng tinh xảo, giày màu đen mã não, túm lông trắng muốt chạy dọc từ vai xuống thắt lưng, giờ phút này hắn đang tựa vào thân cây nhìn nàng. Sau khi tới thời đại Chiến quốc nàng không hề che dấu hơi thở, chính là muốn chờ Sesshomaru tìm đến. Người này cũng thật là, không tìm nàng ngay lập tức, ngược lại còn lặng yên đi theo sau nàng và Kohaku cả ngày.

Ánh mắt nàng nhu hòa nhìn người kia : “Thật ngại thơ, học người ta theo dõi.”

Sesshomaru hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi qua đẩy nhẹ bó hoa vào lòng nàng, kéo tay nàng, còn bỏ thêm một câu : “Thứ tiểu quỷ kia tặng không tính, dù sao sớm hay muộn ta cũng sẽ giết hắn !”

“Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tặng cho ta hoa bách hợp.”

Aoko đang cầm hoa bỗng bật cười, hắn để ý những lời này. Cúi đầu ngửi mùi hoa thơm nhẹ nhàng, thì ra Sesshomaru cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

“Phải phải, chẳng qua cho dù có giết người, Kohaku cũng chưa làm qua việc gì quá sai trái.”

Đi một đoạn không xa, nàng đã thấy Jaken đang dắt Ah-un chờ ở đó, bên cạnh là Rin đang vui vẻ ca hát. Jaken lập tức cung kính cúi đầu : “Sesshomaru đại nhân, Aoko đại nhân!”

Rin quay đầu lại vui vẻ nhìn bọn họ : “A, Sesshomaru đại nhân, Aoko đại nhân, hoan nghênh hai người trở về.”

Sesshomaru kéo Aoko đi về phía trước : “Đi thôi.”

22. Chương 22: Hy Vọng

Lúc trời trở tối, vì không thể đi tiếp nên mấy người họ đành phải cắm trại trong rừng cây.

Rin và Jaken sung sướng ngồi nướng cá, Sesshomaru không biết đã đi đâu. Aoko ngồi một bên rút từ trong túi áo ra một cái bùa hộ mệnh hồng nhạt, lặng lẽ cắn ngón tay trái chảy máu, nặn ra ba giọt nhỏ vào bùa hộ mệnh, sau đó khâu lại.

Lúc này mới vừa lòng nở nụ cười.

Rin tò mò nhìn sang : “Aoko đại nhân đang làm gì vậy ?”

“Bùa hộ mệnh.” Aoko nhét kim chỉ vào túi áo, ý bảo Rin ngồi xuống, sau đó gài bùa hộ mệnh vào đai lưng bên hông nàng, hình như rất vừa lòng.

Rin ngạc nhiên : “Cho Rin sao ?”

Aoko gật đầu : “Rin cần thứ này nên phải giữ thật cẩn thận nhé, chẳng may gặp được yêu quái hay nguy hiểm nó sẽ bảo vệ Rin khỏi bị thương.”

“Cám ơn Aoko đại nhân!” Rin nhào vào trong lòng nàng, “Rin rất thích.”

“Gọi tỷ tỷ đi.” Aoko ôn nhu sờ đầu nàng, “Người thân của Rin không phải đã qua đời trong chiến tranh rồi sao, vậy gọi ta là tỷ tỷ đi.”

“Vâng, Aoko tỷ tỷ.”

Jaken ngơ ngác nhìn một màn này, lầu bầu : “Rin trở thành muội muội của Aoko đại nhân, Aoko đại nhân sau này sẽ trở thành vợ của Sesshomaru đại nhân, vậy Rin tự nhiên cũng biến thành em gái của ngài. A a a, địa vị của con nhóc Rin này so với lão tiền bối ta còn cao hơn a a a ...”

Rin và Jaken ăn xong cá rồi đành tựa vào gốc cây gần đó ngủ thiếp đi, Aoko lấy từ trong balo ra một tấm chăn đắp cho hai người. Nhìn thấy hai người thoải mái trở mình, lúc này nàng mới đứng dậy đi đến bờ sông, đã thấy Sesshomaru đứng ở đó.

Aoko đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, trầm lặng nhìn dòng sông, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, Aoko đành phá vỡ sự im lặng, lên tiếng trước : “Vì sao...không nói cho ta biết chuyện vùng đất vĩnh hằng.”

Ngữ khí của Sesshomaru rất bình thản : “Không có gì cả, dù sao cũng không phải chuyện tốt.”

“Sesshomaru...Nơi kia..là vùng đất vĩnh hằng của chúng ta, là nơi bắt đầu tất cả, đã dùng chính sinh mệnh của ta và mẫu thân tạo thành.” Aoko cố gắng duy trì sự bình tĩnh của mình, nhưng giọng nói vẫn có chút run rẩy “Nhiều năm như vậy...vẫn có tình cảm.”

“Ôm ấp tình cảm với một nơi sắp bị hủy diệt, sẽ chỉ làm cho nàng càng thêm yếu đuối.”

Aoko cười khổ : “Ta cũng sắp bị hủy diệt, Sesshomaru, chàng đối với ta còn có tình cảm không ?”

Sesshomaru nhíu mày: “Chuyện này không giống nhau.”

“Giống nhau, tất cả đều giống nhau.” Aoko đột nhiên đứng lên “Tâm trạng ta không được tốt lắm, chàng không cần đi theo ta.”

Đi một vòng lớn trong khu rừng tối tăm, Aoko cũng hiểu bản thân vừa rồi thật sự có chút thất thường. Bóng ma ám ảnh trong lòng nàng vẫn chưa thể xóa tan đi được, trước kia thời điểm nàng rời xa Sesshomaru, nàng có thể bình tĩnh mà phán đoán ra mọi chuyện. Nhưng từ sau khi đồng ý ở cạnh Sesshomaru, ở chung càng lâu thì lại càng không muốn rời xa, cho nên chỉ một việc nhỏ cũng có thể làm cho nàng rất bất an.

Quả nhiên, bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tỉnh táo lại, nàng dọc theo con đường vừa rồi trở về, chờ khi nàng tìm về mới phát hiện không còn ai ở đó, lửa trại cũng đã tắt, Rin và Jaken cũng không thấy đâu, cung tiễn và trường đao nàng để trên mặt đất cũng biến mất. Sao lại thế này ? Chẳng lẽ ra ngoài dạo chơi ? Không thể nào.

Đã xảy ra chuyện.

Nàng chỉ có thể dọc theo con đường nhỏ này mà tìm kiếm, một lần tìm này chính là một đêm. Lúc gặp được Sesshomaru đã là buổi sáng ngày hôm sau, trên thảo nguyên ngoài bìa rừng, hắn ở cùng với Rin. Sau khi Rin giải thích nàng mới biết, tối hôm qua khi Aoko rời đi Rin đã bị yêu quái dụ dỗ bắt đi, là Sesshomaru tìm được nàng.

Jaken nghiêng ngả lão đảo chạy tới, bị Sesshomaru tiến đến ném lên kỳ lân hai đầu.

Sesshomaru quay đầu nhìn nàng, sau khi do dự một lúc lâu Aoko mới thấp giọng nói : “Thật xin lỗi, chuyện tối hôm qua...Ta biết chàng kỳ thật chỉ muốn tốt cho ta, không muốn để ta nghĩ nhiều, thật xin lỗi.”

Gương mặt lạnh lùng của Sesshomaru nháy mắt xuất hiện vẻ nhu hoà : “Ừ.”

“A, Aoko tỷ tỷ và Sesshomaru đại nhân lại làm hòa rồi.” Rin cười rộ lên vui vẻ, quay đầu nhìn thấy cái gì “a” một tiếng, đột nhiên chạy đến ngồi xổm trước một bia mộ nhỏ không tên : “Sesshomaru đại nhân, nếu có một ngày Rin phải chết, đại nhân có thể đừng quên Rin không ?”

Aoko và Sesshomaru nghe vậy đều sửng sốt, Aoko nhìn về phía Sesshomaru, muốn biết hắn sẽ trả lời thế nào, người nọ cũng ngẩng đầu lên, nhưng chỉ phun ra bốn chữ : “Lời nói ngu xuẩn”.

Aoko bất đắc dĩ, cái người này thật là.

Mục đích của Sesshomaru là đến tìm Naraku, giết tên hỗn đản này đi. Aoko cũng muốn tìm được Naraku, đoạt lại ngọc tứ hồn, nhưng đi theo Sesshomaru đã mấy ngày rồi, nàng vẫn không thu hoạch được gì. Chứng khát ngủ của nàng thường thường lại phát tác, mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Sesshomaru, nàng chỉ biết, thời gian còn lại của mình thật sự không nhiều lắm.

Nàng sờ vào túi áo, âm thầm cắn răng.

Nhất định phải, nhất định phải...

Bên tai truyền đến tiếng hét, nàng quay đầu nhìn lại : “Sao vậy Rin ?”

Rin chỉ vào người đang trôi lơ lửng trên dòng sông : “Là Kagura, nhưng đáng vẻ hơi kỳ lạ thì phải.”

Jaken hỏi Sesshomaru : “Làm sao bây giờ, Sesshomaru đại nhân ?”

Sesshomaru lạnh nhạt quay đầu, nhắc chân bước đi: “Mặc kệ nàng, đi thôi.”

Aoko nhìn kỹ, bĩu môi, có gì kỳ lạ đâu, chỉ là nửa thân trên không mặc áo thôi mà.

Sesshomaru không cho cứu là đúng, Rin, người không cần đi cứu cái nữ nhân cõi trần kỳ quái kia, cái thân thể nhỏ gầy của người khẳng định là không cứu được nàng ta đâu, đấy ta đã bảo mà, Jaken người cũng vô giúp vui nữa !

Chỉ là không ai nghe lời nàng.

Cuối cùng vẫn là Sesshomaru tóm mấy người họ lên bờ.

Aoko lấy khăn mặt cho Rin lau mái tóc ướt sũng, ngồi bên cạnh cúi đầu quan sát Kagura. Jaken nói qua một lần về Kagura. Phía sau lưng nữ nhân này có một dấu vết hình con nhện rất lớn, ở giữa lưng bị đâm một lỗ lớn, hình như không có hô hấp.

Jaken cảm thán : “Người này sao lại đến nông nổi này ? Hình như không còn thở nữa.”

Aoko rùng mình, nhìn miệng vết thương của Kagura đang dùng tốc độ mắt thường nhìn thấy chậm rãi lành lại cho đến khi hoàn toàn khôi phục. Ngón tay vừa động, cả người đã hoàn toàn sống lại, nàng ngồi dậy. Hình như cảm giác được xung quanh có người, nàng quay đầu lại nhìn mấy người: “Là các người...”

Rin: “Là Sesshomaru đại nhân đã cứu người.”

Kagura nhú mày nhìn về phía Sesshomaru : “À, thì người cũng có một mặt cảm tính.”

Sesshomaru vẫn ngồi trên tảng đá cách đó không xa đưa lưng về phía này, không nói một lời.

“Hắn không phải cảm tính, cứu người chỉ là tiện tay mà thôi.” Aoko không tiếng động lấy từ trong túi ra một tấm khăn ném lên người Kagura, che khuất đi nửa thân trên trần trụi của nàng, sau đó đi đến bên cạnh Sesshomaru, hai tay ôm chặt đầu hắn, nhỏ giọng nói : “Không được nhìn.”

Sesshomaru mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nàng, trong ánh mắt chỉ để lộ ra hai chữ : nhàm chán. Aoko cảm thấy thật thất bại, ở cùng với cái người này, hắn quan tâm nàng, đau lòng nàng, nhưng cũng làm cho nàng cảm thấy tính tình con gái của mình dần dần không có đất dụng võ.

Sesshomaru đứng dậy kéo nàng: “Đi thôi.”

Giọng nói của Kagura truyền đến : “Chờ đã, các người không muốn hỏi ta đã xảy ra chuyện gì sao ?”

“Ta không có hứng thú với chuyện của người.”

“Cho dù ta nói đã tìm thấy trái tim của Naraku cũng như vậy sao ?”

Bước chân của Sesshomaru lập tức dừng lại, xoay người nhìn về phía Kagura. Aoko cũng kinh ngạc nhìn về phía nàng. Người này, không phải là thủ hạ của Naraku sao ? Chẳng lẽ...phản bội ?

“Sesshomaru, người hắn là đã chú ý đến điều đó. Mặc kệ cho thân thể của Naraku có bị đánh nát bao nhiêu lần, hắn đều không thể chết, đó là bởi vì trái tim của hắn ở nơi khác. Muốn giết chết Naraku mà không phá hủy trái tim này thì tất cả cũng chỉ là vô dụng mà thôi.”

Jaken kêu to : “Sesshomaru đại nhân, xin ngài cẩn thận một chút, đây có thể là bẫy !”

“Tin hay không tùy người.” Kagura hừ lạnh một tiếng, lấy ra một thứ gì đó ném cho Jaken “Chẳng qua có được thứ này các người cũng chẳng tổn thất điều gì. Đây là kết tinh yêu khí, là yêu khí mà Naraku đã ẩn tàng rồi luyện ra, dùng nó có thể phát hiện ra vị trí trái tim của Naraku.”

“Nếu lời người vừa mới nói là sự thật, thì chuyện người muốn lấy trái tim đã bị Naraku biết được.” Sesshomaru không để ý đến nét mặt sợ hãi của nàng, tiếp tục nói “Nói như vậy, tất cả hành động của người đến bây giờ đều uống phí.”

“Nếu đúng là vậy thì người sẽ làm gì, Sesshomaru ?”

Sesshomaru hừ lạnh: “Kagura, người muốn lợi dụng ta?”

Kagura cúi đầu : “Chỉ có người như người mới có thể giết chết Naraku, bất luận là bản lĩnh hay là yêu lực, không người nào có thể sánh với người.” Nói xong nàng đứng lên

“Cám ơn sự chiếu cố của các người, ta phải đi.”

Nữ nhân tên Kagura kia trước khi đi nhìn Sesshomaru một cái, ánh mắt kia chứa đầy cảm xúc phức tạp. Aoko biết, người này đang yên lặng thích Sesshomaru, mà ánh mắt kia lại xen lẫn say đắm và tuyệt vọng, nàng đã quyết tâm chịu chết sao ?

Quái vật Naraku kia, coi như là do ngọc tứ hồn tạo nên đi.

Aoko tạm thời cáo biệt Sesshomaru, nàng muốn nghỉ ngơi một vài ngày trước khi về thời đại của mình. Sesshomaru đưa nàng tới thôn xóm của Kaede bà bà, sau khi hắn rời đi, nàng lập tức che dấu hơi thở, quay người đi về phương Bắc. Nhìn từ hồn trùng bay giữa bầu trời, nàng bước từng bước một đi xuyên qua kết giới trong suốt.

Phía trước cách đó không xa, dưới tán cây cổ thụ, Kikyou mặc một bộ y phục mỏng nằm đó, nghe được tiếng động liền chậm rãi mở mắt : “Cô tới rồi.”

Aoko gật đầu, đi đến trước mặt nàng: “Yêu lực của cô rất yếu, hơn nữa còn đang dần dần yếu đi. Ta nghe Kagome nói em ấy đã chữa khỏi cho cô ?”

Kikyou gật gật đầu, để lộ ra vết thương dữ tợn trên vai phải : “Lúc trước đã chữa, nhưng miệng vết thương lại nứt ra rồi.”

“Miệng vết thương của cô bị nứt ra không chỉ vì chướng khí, mà còn bởi vì linh hồn của cô nữa.” Aoko chậm rãi cởi bỏ băng vải trên tay trái, lại cắt qua đầu ngón tay vừa mới khép miệng, máu đỏ vừa nhỏ xuống, nàng

dán ngón tay vào miệng vết thương của Kikyou, sau một lúc lâu mới rời khỏi đó, yên lặng lắc đầu : “Ta không thể chữa khỏi được, chẳng qua hẳn là cô đã có biện pháp ?”

Kikyou rũ mắt, lại từ chối trả lời.

Aoko thở dài : “Lần trước khi ta đến thôn trừ yêu sư có ghé qua hang động của tỷ tỷ, ta đã nhận ra, cô đã từng xuất hiện ở đó.”

“Ta muốn lấy tử hồn của pháp sư Midoriko, nếu không làm vậy, trước khi giết chết Naraku thân thể này chắc chắn sẽ bị chương khí ăn mòn, biến trở về bùn đất và xương cốt.” Kikyou đón nhận ánh mắt của nàng “Midoriko là pháp sư đã đồng quy vu tận với yêu quái, có thể nói là nàng có linh hồn giống như ta.”

Aoko nhớ tới việc nàng và Inuyasha bị hãm hại để rồi tới nỗi tàn sát lẫn nhau, nàng đành trầm mặc.

“Cho dù cô có phản đối, ta vẫn muốn lấy tử hồn của tỷ tỷ cô.”

Aoko mặt mày lắc đầu: “Ta không phản đối.”

Nhất thời, hai người đều trầm mặc, Aoko đột nhiên nói : “Kỳ thật ta có một kế hoạch, cũng không biết có thể thành công hay không. Ta tin tưởng ngọc tứ hồn nhất định có thể bị hủy diệt, nhưng những linh hồn bị nhốt thì nên đi về nơi nào đây ? Kikyou, nếu ngọc tứ hồn ngưng tụ thì đứa bé sống dựa vào ngọc tứ hồn kia phải làm sao bây giờ.”

Kikyou : “Người cô nói đến...là Kohaku ?”

“Phải.” Aoko hàm hồ lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh nàng, vừa như tự nhủ vừa như đang nói với người khác “Chỉ có người còn sống mới có tương lai, làm người chết như chúng ta thời gian sớm đã ngưng hẳn. Người chết không thể cầu xin điều gì, càng không thể xuất hiện trong tương lai của kẻ nào. Kikyou, những người đã chết như chúng ta còn có thể lưu lại cho thế giới này điều gì sao, tựa như hy vọng, tựa như giấc mộng...”

Aoko quay đầu, nhìn Kikyou chậm rãi gật đầu.

“Có thể...”

23. Chương 23: Tìm Cách

Aoko đi theo Kikyou đến thác nước, sau đó không lâu, tử hồn trùng mang theo tử hồn của pháp sư Midoriko từ xa bay tới, đuổi theo phía sau còn có Inuyasha. Kikyou đem những lời vừa rồi giải thích cho hẳn, sau đó liền hấp thu tử hồn của Midoriko.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi Midoriko chết đi, Aoko được nhìn thấy hồn của nàng, mặc dù là tử hồn cũng vẫn ấm áp mạnh mẽ như vậy, thánh khiết đến nỗi khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Hốc mắt nàng nóng lên.

Sau khi miệng vết thương khép lại, Kikyou nói với Inuyasha : “Thứ duy nhất trên thế giới này có thể tiêu diệt linh hồn Naraku chỉ có ngọc tứ hồn, đợi đến khi Naraku ngưng tụ đủ ngọc tứ hồn, trong nháy mắt này, đem ngọc tứ hồn và Naraku tinh lọc cùng một lúc, chỉ dựa vào vũ khí thì không thể đả bại Naraku.”

Inuyasha liếc nàng một cái, yên lặng rời đi. Không bao lâu sau, Kohaku chạy tới bên cạnh thác nước.

“Aoko tiểu thư!”

Aoko gật đầu: “Tôi tìm Kikyou ?”

“Là mảnh ngọc tứ hồn gọi ta về đây !”

Aoko chấn động, lập tức im lặng. Tử hồn của Midoriko và Kikyou hòa hợp một thể, càng hòa hợp với tâm tính muốn đả bại Naraku của Kikyou. Kikyou muốn lợi dụng ngọc tứ hồn để giết Naraku, nhất định phải làm cho ngọc tứ hồn ngưng tụ, vì nguyên nhân như vậy mà Kohaku mới bị gọi về đây.

Nàng nhin không được hỏi : “Người muốn cống hiến mảnh ngọc tứ hồn của mình ?”

Kohaku không chút do dự gật đầu.

“Nhưng người có biết không...Nếu mảnh ngọc bị lấy đi, người sẽ mất đi nguồn suối sinh mệnh vẫn luôn gắn bó với người lâu nay, người sẽ chết.”

Cho đến rất lâu rất lâu về sau, Shiina Aoko vẫn nhớ in ánh mắt trong suốt của đứa nhỏ kia, kiên định nói : “Chỉ cần có thể giết chết Naraku, ta nguyện ý !”

Aoko nghe được giọng nói mình đang run lên : “Nếu hạ quyết tâm, vậy đi thôi.”

Nhóm người này, vì giết chết địch nhân, thật sự không tiếc thứ gì.

Đứa nhỏ thiện lương, chúc phúc cho người.

Aoko trở về năm trăm năm sau, tất nhiên là tới trường học giải thích rõ ràng với nữ bạo long Shimizu Masaki.

Mấy ngày nay câu lạc bộ viết kịch đều ngày đêm tập luyện kịch bản quan trọng.

Shiina Aoko tìm thấy Shimizu Masaki khi nàng đang chỉ ra chỗ sai cho diễn viên, lúc đó Shimizu Masaki đầy một bụng lửa vừa nhìn thấy nàng đã muốn phát giận, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng thì tan thành mây khói, tức giận hỏi : “Đến đây làm gì nữa ? Thì ra chị còn nhớ đến tôi !”

Aoko bắt đắc dĩ : “Masaki cô hãy nghe chị nói, gần đây chị phải làm một việc rất quan trọng, chị thậm chí không biết bản thân có thể còn sống trở về hay không, cho nên chuyện câu lạc bộ viết kịch chị tạm thời phải gác lại. Lần này chị rời đi, có thể rất lâu sẽ không trở lại, cho nên cô chọn nữ diễn viên khác đi.”

Shimizu Masaki trừng mắt : “Sao có thể ?! Tôi đã vất vả lâu như vậy !”

“Dù sao chị và đội trưởng Kougen còn chưa bắt đầu tập luyện, bây giờ đổi diễn viên mới vẫn kịp.”

“Anh không đồng ý.”

Một giọng nói bất thành linh vang lên đánh gãy đối thoại của hai người, kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Kougen Terunosuke mang theo phù hiệu đỏ tươi trên tay áo đi tới, nhìn hai người : “Anh không đồng ý đổi nữ diễn viên mới.”

Mọi người xung quanh đều bị động tĩnh bên này hấp dẫn, dừng tay lại nghe ngóng.

Aoko kinh ngạc : “Kougen đội trưởng...Vì sao chứ ?”

Kougen Terunosuke nói : “Anh cảm thấy ngoại trừ Shiina Aoko, toàn bộ nữ diễn viên trong câu lạc bộ đều không thể đảm nhiệm vai diễn này.”

“Có thể nhờ người bên ngoài mà.”

“Người bên ngoài cũng không thể.” Kougen Terunosuke kéo tay nàng, nói từng chữ một : “Trên thế giới này không ai có thể thay thế được em.”

Shimizu Masaki và thành viên câu lạc bộ đồng loạt hít khí lạnh, hai người này làm cái gì vậy !

Aoko nhú mày, muốn tránh khỏi tay Kougen Terunosuke nhưng không thành công : “Kougen đội trưởng, xin anh tôn trọng tôi một chút.”

Lúc này Kougen Terunosuke mới ý thức được mình đã thất lễ, lập tức buông tay giải thích : “Thật xin lỗi em, tôi đã xúc động rồi, nhưng em thật sự không thể từ bỏ vai diễn này được.”

Aoko lắc đầu : “Chính vì nghĩ đến toàn thể nên tôi mới làm như vậy, xin đội trưởng đừng cố tình gây sự.”

Shimizu Masaki thấy không khí bắt đầu xấu hổ, vội vàng chạy tới giảng hòa : “Chị Aoko, tôi cảm thấy Kougen đội trưởng nói rất đúng, bây giờ mà tìm nữ diễn viên chính thì đúng là cực khó, nếu không tôi cho chị nhiều thời gian rảnh hơn để chị đi làm việc của mình, sau khi trở về lại nắm chặt thời gian tập luyện, chị và Kougen đội trưởng đều giỏi như vậy, hẳn là có thể thẩm thấu vai diễn rất nhanh.”

Cuối cùng Aoko cũng thỏa hiệp, đồng ý chờ sau khi việc của mình chấm dứt sẽ quay trở lại luyện tập, nhưng nếu thật sự không thể thì một tháng trước khi kịch bản khởi động Shimizu Masaki phải tìm nữ chính mới.

Kougen Terunosuke và Shimizu Masaki nhìn theo bóng Aoko rời đi, đám người xung quanh cũng tan dần, Shimizu Masaki lập tức hung tợn nói : “Kougen Terunosuke, anh cần gì phải làm vậy ! Lúc trước chúng ta đã nói thế nào, anh tới giúp tôi nhưng tuyệt đối không được gây trở ngại đến cuộc sống riêng tư của Aoko !”

Kougen Terunosuke thản nhiên nhìn nàng : “Tôi cũng đã nói, nếu Aoko không làm nữ diễn viên chính, tôi cũng sẽ không sắm vai nam chính của cô.”

Shimizu Masaki nghẹn lời, lão nương liều mạng với anh !

Kougen Terunosuke yên lặng nhìn cánh cửa không một bóng người, nắm chặt tay lại.

Aoko đi từ câu lạc bộ viết kịch ra ngoài, không ngờ lại gặp được Kagome và mấy cô bạn của nàng.

Mấy người rất lễ phép chào hỏi nàng : “Chúng em chào Shiina tiền bối.”

Aoko thấy các nàng đều cầm túi hồ sơ trong tay : “À, các em tới đăng ký tuyển sinh phải không ?”

“Vâng ạ ! Đồng phục trung học của tiền bối thật đẹp.”

“Một ngày nào đó các em cũng sẽ được mặc vào thôi, cứ học thật tốt thì không có gì là khó khăn cả.” Aoko chỉ vào căn nhà cách đó không xa : “Kia là nơi đăng ký tuyển sinh, các em mau đi thôi.”

“Cám ơn tiền bối !”

“Chúc các em đạt kết quả như ý muốn !”

Mặt Kagome lập tức xụ xuống : “Tiền bối cũng biết bảng điểm bây giờ của em như thế nào mà, ô ô ô , bây giờ lên trung học thật là giấc mộng xa vời của em rồi.”

Aoko sững sốt, nhớ ra hình như Kagome vì chuyện thu thập ngọc tứ hồn vẫn luôn bôn ba giữa hai thế giới, so với bản thân thì nhiều hơn không biết bao nhiêu lần. Có thể là do sinh ra đã có trí nhớ kiếp trước nên thành tích của Aoko vẫn rất tốt, bài kiểm tra nào cũng có thể dễ dàng vượt qua, hơn nữa được hưởng thế lực của gia tộc, nàng chưa bao giờ phải lo lắng về áp lực học hành. Đau khổ của Kagome chưa chắc nàng đã có thể cảm nhận được.

Vì thế nàng đành an ủi : “Nếu quả thật em học môn nào đó quá kém, chị có thể bỏ tức cho em.”

Kagome lập tức hưng phấn nói : “Thật không ạ ?”

Vài người khác lập tức lú lú : “Kagome cậu thật có phúc nhé, nghe nói mỗi lần thi cuối kỳ tiền bối Shiina đều đạt hạng cao nhất, có chị ấy bỏ tức thì kì thi lên trung học của cậu không thành vấn đề rồi !”

“Chúc mừng cậu Kagome!”

“Chúc mừng chúc mừng!”

...

Aoko nhìn đến ngây người, còn chưa có làm bài kiểm tra đâu, mấy đứa nhỏ này vui vẻ như vậy làm gì.

Thôi, cũng khó có được một ngày thanh thản như vậy.

Tuy nói là muốn học bù, nhưng buổi chiều Kagome vẫn bị Inuyasha “kèm hai bên” trở về thời đại Chiến quốc, đương nhiên đây là nói sau.

Sau khi Aoko về đến nhà, quần gia nói cho nàng biết có khách quý đến chơi.

Chờ nàng bước vào phòng khách, quả nhiên đã thấy vị “khách quý” kia – Vương Vũ đã lâu không lộ diện.

Vương Vũ đứng dậy cúi đầu: “Shiina tiểu thư.”

Aoko gạt đầu, ý bảo hất ngồi xuống: “Vương tiên sinh khách khí rồi.”

“Tôi đang bận đến sát đầu mả trán vì chuyện của cô ở Trung Quốc, không biết vì sao cô lại đột nhiên muốn tôi đến Nhật Bản.” Vương Vũ vừa ngồi xuống đã nhìn nàng chăm chăm “Lần trước chuyện tôi bàn bạc với Shiina tiểu thư vốn đã vi phạm gia huấn của gia tộc, hy vọng chuyện lần này cô đừng tiếp tục làm tôi khó xử.”

Aoko để quần gia lui ra ngoài, bản thân thì ngồi xuống đối diện với hắn : “Ngay từ đầu Vương tiên sinh đã cự tuyệt rõ ràng như vậy, dùng một câu thành ngữ của người Trung Quốc hẳn phải nói là “phòng ngừa chu đáo” đi, chẳng qua chuyện này tôi thật sự cần Vương tiên sinh giúp đỡ, xin anh hãy nghĩ kĩ.”

Vương Vũ thở dài một tiếng : “Hi vọng Shiina tiểu thư đừng làm tôi khó xử.”

“Không biết, gia tộc của anh có loại chú ngữ nào có thể đề cao linh lực trong một thời gian ngắn không ?”

Vương Vũ nghe vậy lập tức trừng lớn mắt : “Cô muốn làm gì ?”

“Làm một chuyện rất quan trọng.” Aoko yên lặng nhìn hắn. “Cho nên thời gian sắp tới linh lực của tôi phải được đảm bảo luôn mạnh mẽ, mà chuyện này, tôi cần anh giúp.”

Vương Vũ tỉnh lại, cặp mắt xuống, giọng lạnh đi vài phần : “Shiina tiểu thư, không phải chuyện gì tôi cũng có thể giúp cô, tôi cũng không có nghĩa vụ này. Huống chi chuyện này đúng là rất khó xử.”

“Thật ra tôi vẫn luôn tò mò vì sao Vương gia các anh lại luôn vô tư giúp đỡ tôi như vậy, sau đó tôi cho người điều tra một chút, kết quả là tìm được một quyển sách do ông tôi để lại.” Ngón tay Aoko gõ nhẹ xuống mặt bàn, không nhanh không chậm nói : “Trong đó ghi lại một chuyện, nhiều năm trước gia tộc họ Vương đã có lần được tham gia thần giới tụ hội, nhưng một người trong số họ lại đột nhiên nổi điên vô cớ, giết chết gần một nửa số thuật sĩ đến từ các nơi, là nhờ gia tộc Shiina đã đem toàn lực chìm vụ này xuống, gia tộc các anh mới có thể thoát nạn, mặc kệ sự thật là thế nào, nhưng nếu chuyện này được tiết lộ ra ngoài, đối với Vương gia mà nói hẳn là một đả kích trí mạng.”

Vương Vũ trừng lớn mắt : “Cô...”

“Vương tiên sinh, chuyện này xảy ra vào ba mươi năm về trước, người tham gia thần giới tụ hội năm đó hẳn là đã chết cả, nhưng nếu con cháu của họ còn sống, vậy...”

“Tôi đồng ý với cô !” Vương Vũ cắn răng, gần từng chữ “Nhưng xin Shiina tiểu thư chuẩn bị tư tưởng cho tốt, bởi vì trên thế giới không có cơm trưa miễn phí đâu, mọi việc đều phải trả giá !”

Aoko thần nhiên gật đầu : “Tôi hiểu.” Sau đó đứng dậy cúi đầu “Như vậy, xin làm phiền Vương tiên sinh.”

24. Chương 24: Vĩnh Biệt

Aoko trở lại thời đại Chiến quốc, mang theo hai thứ đi tới nhà Toutousai.

Tay trái Toutousai cầm một phù chú viết những ký hiệu kỳ quái, tay phải giơ một viên đá màu tím lên, nửa ngày sau mới trừng mắt nhìn Aoko : “Những thứ này là sao ? Cho ta để làm gì ?”

Aoko bĩu môi : “Dùng hai thứ này đúc cho ta một mũi tên, đem phù chú này khảm vào bên trong viên đá.”

Toutousai nhìn nàng : “Dùng làm gì ?”

“Mũi tên, đương nhiên là dùng để bắn chết yêu quái.”

Toutousai lắc đầu : “Aoko tiểu thư, nói chuyện với cô càng ngày càng làm cho ta cảm thấy không thể hiểu được. Ài, chẳng qua cũng chỉ là đúc một mũi tên thôi mà, ta sẽ giúp cô. Chờ ta rèn xong mấy thanh đao này sẽ tới lượt cô, mười ngày sau đến lấy.”

Aoko gật đầu : “Cám ơn ông, Toutousai.”

Toutousai vừa nghiên cứu viên đá kia vừa nói : “Cô không đi tìm Sesshomaru à ?”

“Mấy ngày trước ta đã gặp hấn.”

Toutousai gật đầu : “Vũ khí của Sesshomaru đã xảy ra biến hóa, khuyết thiếu trong lòng hấn cũng đã xuất hiện, Thiên sinh nha nắm bắt lấy sự khuyết thiếu trong nội tâm của Sesshomaru, đó là sự phản nộ và bi thương không phải vì mình mà là vì người khác.”

Aoko sững sốt: “Ai ? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hình như có một cô gái tên là Kagura đã chết, cái chết của nàng bị sỉ nhục mới khiến Sesshomaru phản nộ và bi thương.” Toutousai vừa nhớ lại vừa nói “Ban đầu hấn cầm Nanh quỷ đã gây đôi đến đây, ta không biết làm gì đành phải đúc lại Thiên sinh nha một lần nữa, bây giờ Sesshomaru hấn là đã có thể sử dụng minh đạo tàn nguyệt phá rồi. Lúc này Thiên sinh nha không còn đơn giản là một thanh kiếm cứu người nữa, có chiêu minh đạo tàn nguyệt phá này, nó cũng có thể coi là một thanh kiếm chiến đấu.”

“Thiên sinh nha vốn là thanh kiếm kết nối thế giới này với thế giới kia, chính vì nguyên nhân như vậy, người nắm giữ Thiên sinh nha mới có thể nhìn thấy sứ giả của thế giới kia, cũng có thể chém giết chúng, kéo người chết quay trở về thế giới này. Ngược lại, chỉ cần có thể mở được minh đạo, hấn có thể ném địch nhân tới Minh giới. Nói mới nhớ, không ngờ tên kia có thể lập tức vận dụng thuần thực chiêu này, đáng ghét, làm cho người ta không thể thích nổi.”

Aoko bật cười : “Kiếm ông đúc ra có thể được vận dụng đến mức tận cùng như vậy, ông hấn là nên cảm thấy vui vẻ, sao lại có loại ghen tị này chứ.”

Toutousai hừ một tiếng : “Nhưng ta không vừa mắt cái tên tự cao tự đại kia.”

“Nhưng cũng không thể tưởng tượng được, Sesshomaru cũng có lúc bi thương và phản nộ vì người khác.”

Toutousai liếc nàng một cái, Sesshomaru cũng từng đau khổ đến chết vì cô, chẳng qua là cô không biết mà thôi.

Aoko nhìn thấy ma đao thạch dưới chân Toutousai, ngăn người : “Vì sao Sesshomaru lại cố chấp như vậy với vũ khí của phụ thân hấn ? Đầu tiên là Thiết toái nha, sau lại là Thiên sinh nha. Rõ ràng hấn rất giống như phụ thân hấn, là đại yêu quái một phương, vì sao không tự mình làm một thanh đao ?”

Nàng vừa dứt lời, cả sơn động đột nhiên yên tĩnh, Toutousai quay đầu lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, Aoko nhất thời không hiểu : “Làm sao vậy, trên mặt ta có gì à ?”

Toutousai không trả lời câu hỏi của nàng : “Aoko tiểu thư, nhãn lực của cô không phải mạnh bình thường đâu.”

“Có ý gì ?”

Toutousai lại tiếp tục lơ nàng.

Ngay lúc Aoko cảm thấy khó hiểu, chợt nghe thấy Toutousai tiếp tục nói : “Sắc mặt của cô so với một thời gian trước tốt hơn nhiều, trước đây nhìn cô vô cùng yếu ớt, bây giờ hình như đặc biệt có tinh thần.”

Aoko âm thầm cười, nhưng không trả lời, chỉ nhớ tới lời Vương Vũ đã nói ngày đó.

“Shiina tiểu thư, chú ngữ tôi sắp sử dụng có thể cam đoan cho cô một tình trạng tinh thần hoàn mỹ nhất, nhưng chờ thời hạn hiệu lực của chú ngữ qua đi, cô sẽ bị cản trở rất mạnh, đến lúc đó chứng khát ngủ sẽ tồi tệ hơn trước rất nhiều, cũng có thể sẽ xuất hiện những biến chứng khác, nếu nó xảy ra xin cô lập tức báo cho tôi biết.”

“Tôi hiểu.”

Màn đêm buông xuống, Aoko tựa mình vào sơn động, chuẩn bị ngủ ở đây đêm nay, ngày mai sẽ lại đi tìm Sesshomaru. Toutousai vừa mới ra ngoài kiểm chút củi lửa về, tiếng gió xung quanh đột nhiên biến đổi !

Tay trái Aoko đột nhiên đau đớn vô cùng, cả người lập tức run lên, nàng cuộn gập mình lại, mồ hôi lạnh dọc theo trán chảy xuống ròng ròng. Tay trái của nàng có linh lực rất mạnh, đã từng dùng huyết thệ với một người, loại liên kết này chỉ có người kia chết đi mới có thể giải trừ, mà quá trình giải trừ này vô cùng đau đớn.

Cho nên, cho nên...

Nàng không kiềm chế được run rẩy.

Một làn gió đêm thoảng qua người nàng, phảng phất sự ấm áp và ôn nhu, dường như mang theo sức mạnh xua tan tất cả rét lạnh và đau khổ.

Toutousai khẩn trương nhìn nàng, nhưng cũng không dám tùy tiện nhúng tay.

Aoko cắn chặt môi, run rẩy phun ra hai chữ : “Kikyou...”

Bên tai dường như vang lên giọng nói ôn hòa : “Chuyện ta hứa với cô, ta đã làm được, Aoko, vĩnh biệt...”

“...Ngay cả cô cũng được giải thoát rồi.” Aoko tỉnh lại sau cơn đau đớn, khóe mắt lấp lánh những giọt nước mắt “Thật tốt, thật tốt, Kikyou, cảm ơn cô còn nói lời vĩnh biệt với ta.”

Cơn gió mang theo hoài niệm, không chút do dự rời đi, mang theo biết bao vui buồn.

Không bao lâu sau, Kagome gọi điện thoại tới, giọng nói nghẹn ngào : “Tiền bối...vừa rồi Kikyou đã...qua đời.”

Aoko bình tĩnh gật đầu : “Tôi biết.” Do dự một chút, nàng lại hỏi “Mọi người vẫn ổn chứ ?”

Bên kia vang lên tiếng đề giọng : Tiền bối, chúng ta nhất định phải giết Naraku, hẳn đã sắp có được toàn bộ những mảnh ngọc tứ hồn rồi , chỉ còn lại duy nhất một mảnh của Kohaku, chúng ta nhất định phải đem toàn lực bảo vệ tia sáng cuối cùng này !”

“Được...”

Aoko một đêm không ngủ, tờ mờ sáng ngày hôm sau nàng đã ra khỏi sơn động, trầm tư nhìn bầu trời trong suốt.

Ấn oán của ngọc tứ hồn, phải kết thúc ở đây !

Đám mây trên trời đột nhiên phát sinh dị biến, một đám mây thật lớn phi thẳng xuống mặt đất. Aoko tập trung nhìn vào, ánh mắt lập tức lạnh lẽo. Kia không phải là mây, mà là nguyên hình của một yêu quái màu trắng rất lớn ! Gió thổi tới tấp vào mặt, Aoko nheo mắt lại lui về phía sau hai bước. Yêu quái dừng lại trước nàng một đoạn không xa, “vù” một tiếng, hóa thành một hình người tao nhã.

Trùng hợp đúng lúc Toutousai mới rời giường đi ra bên ngoài, ngơ ngác nhìn hai người.

Người nọ cười tủm tỉm nhìn nàng và Toutousai : “Toutousai, Aoko, đã lâu không gặp.”

Aoko và Toutousai đều sửng sốt, nhìn y phục xa hoa và yêu văn trắng khuyết màu lam giống hệt Sesshomaru của nàng : “Yue đại nhân...”

Người tới không ngờ lại là mẹ của Sesshomaru, vợ của Inu no Taisho – Yue .

Aoko lấy lại tinh thần: “Yue đại nhân tới tìm Toutousai ?”

“Không phải, ta tới tìm cô, Aoko.” Yue vuốt ngực “Ài, năm đó sau khi nghe tin cô qua đời, ta còn thương tâm một thời gian dài, cái đứa con không chịu thua kém kia của ta không ngờ ngay cả một con người như cô cũng không bảo vệ được, ta rất đau lòng , ô ô ô ~”

Aoko: “...” Bây giờ ngài khóc có ích lợi gì, hơn nữa lúc này nàng sống cũng tốt lắm !

Toutousai đột nhiên xen mồm: “Yue đại nhân tới là vì chuyện chiêu thức mới của Thiên sinh nha – minh đạo tàn nguyệt phá phải không ?”

Yue che miệng cười : “Ai nha, Toutousai đúng là rất thông minh.”

Aoko: “Sesshomaru không có ở đây.”

Yue vẫn cười tủm tỉm như cũ, nhưng ánh mắt lại trong trẻo lạnh lùng vô cùng : “Ta không phải đã nói là tới tìm cô rồi sao, Aoko.”

Aoko nhú mày trả lời : “Có chuyện gì ta có thể giúp được Yue đại nhân, xin ngài cứ nói.”

“Aoko thật sáng khoái, nhưng nếu là chuyện có thể khiến cô chết đi, cô cũng sẽ làm sao ?” Yue cười ha hả, mắt đẹp hé mở “Chỉ là một khảo nghiệm, nhưng lại là khảo nghiệm trí mạng.”

“Ta đã chết, không sợ chết thêm một lần nữa. Nhưng chuyện này thứ lỗi cho ta không thể giúp.” Aoko lặng yên nhìn nàng “Ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, trước đó, ta phải bảo vệ thật tốt tính mạng mình.”

“Ừ hứ, chuyện này cũng không phải là chuyện cô có thể cự tuyệt nhé, vì Sesshomaru cô phải chết một lần thôi !”

Aoko nghe vậy theo bản năng lùi về phía sau một bước, giơ tay trái lên phòng ngự, lại thấy khoe môi Yue hơi giương lên, ngón tay bạch ngọc đã nhẹ nhàng đụng đến trán nàng, gió xung quanh ngừng lại. Nàng chỉ cảm thấy mi tâm đau xót, cả người nháy mắt mất đi tri giác.

Yue, bà...

Từ đầu đến cuối Toutousai đều nhìn thấy, nhưng cũng không nhúng tay, cho đến khi Yue bắt Aoko đã hôn mê lại, lão mới nói : “Aoko tiểu thư có địa vị gì trong lòng Sesshomaru, từ rất lâu trước kia Yue đại nhân đã biết rồi, huống chi họ vất vả lắm gặp lại nhau, hi vọng ngài đừng làm quá mức.”

Mắt Yue híp lại : “Ta tự nhiên có chừng mực, chẳng qua nàng ta có chết hay không cũng không phải là lỗi của ta.”

Toutousai bắt đầu đi lắc đầu.

A, chói mắt quá.

Aoko mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn bầu trời xanh thẳm trước mặt, nhin không được thở dài trong lòng. Bất luận đã qua bao nhiêu năm, vị Yue đại nhân vẫn cứ như vậy, hành xử chẳng kiêng nể ai hết.

Bên tai vang lên giọng nói của Yue : “A, cô tỉnh rồi. Ha hả, nói chuyện với ta một lát đi, nhiều năm như vậy rồi sống một mình tịch tịch lắm.”

Giọng nói của Aoko mang theo sự trào phúng : “Nói cái gì đây, nói ngài thật ra rất ghét ta ?” Nàng cố hết sức ngồi dậy, nhìn về phía nữ nhân đối diện “Yue đại nhân, ngài bắt ta tới đây, tuy nói là muốn ta giúp đỡ Sesshomaru tập luyện, nhưng kỳ thật là muốn trả thù chuyện nhiều năm trước ta đã làm Sesshomaru tổn thương phải không ?...Thật ra ngài cũng đã đủ nhân từ, không trực tiếp bóp chết ta. Tuy rằng sự quan tâm với Sesshomaru không thể hiện ra ngoài, nhưng ngài thật sự là một vị mẫu thân đủ tư cách. Đây là trừng phạt ta đáng phải nhận, nếu ta thật sự bởi vậy mà chết, ta cũng không trách ngài. Nhưng...”

“Bây giờ ta không muốn mạo hiểm tính mạng, xin để ta trở về.”

Yue cười ha hả, đáy mắt lại phát ra tia sáng lạnh lùng : “Cô thật ra là một đứa bé thông minh, chẳng qua cô đã sai rồi, kỳ thật ta rất thích cô. Lúc trước Sesshomaru nói với ta và cha nó, cô là thê tử duy nhất nó nhận định, lúc ấy chúng ta đều không đồng ý, bởi vì ta cảm thấy cô không xứng với Sesshomaru, là một loại trực giác đến từ đáy lòng. Quả nhiên, cô cứ dễ dàng chết đi như vậy. Bây giờ cô trở về lần thứ hai, ta làm mẫu thân, đương nhiên muốn thay con trai đòi lại một chút.”

“A, Sesshomaru đến rồi.”

Aoko quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy dưới lầu là Sesshomaru mang theo Rin, Kohaku và Jaken đi tới. Dừng lại trước bậc thang, Kohaku và Rin cùng nhau gọi : “Aoko tiểu thư !”

Thì ra sau khi Kikyou chết, Kohaku vẫn luôn được Sesshomaru bảo vệ, xem ra ngọc tứ hồn tạm thời được an toàn rồi.

Sesshomaru nhìn thấy Yue ngồi bên cạnh Aoko thì mặt nhăn mày nhu : “Nàng ở trong này làm gì ?”

Không đợi Aoko trả lời, Yue cười ha hả : “Chỉ tâm sự với con dâu tương lai thôi mà.”

Sesshomaru lại dường như không nghe thấy lời Yue nói, vẫn nhìn Aoko chăm chăm : “Y phục trên người nàng là sao ?”

Gì ? Aoko cúi đầu nhìn lại mới phát hiện, không biết từ khi nào nàng đã bị người khác mặc ột bộ kimono màu lam in hoa, giày cũng không thấy đâu, chân trần để trên sàn gỗ, nàng nhịn không được rụt chân lại, quay đầu nhìn Yue : “Vì sao lại thay y phục của ta ?”

Yue che miệng cười : “Bộ y phục này vẫn hợp với cô hơn.” Sau đó nhìn về phía Sesshomaru “Sesshomaru, hôm nay con đến gặp ta, đại khái là vì nghĩa vụ với Thiên sinh nha của phụ thân con phải không. Con không phải rất ghét con người sao, sao bây giờ lại mang theo hai đứa trẻ này, chẳng lẽ con đã quên sự phản bội trước kia rồi ?”

Sesshomaru không để ý tới Yue đi thẳng về phía trước, ôm Aoko lên ngang ngực, lui về phía sau hai bước : “Phương pháp mở rộng minh đạo của Thiên sinh nha, ngài hẳn là đã nghe được từ chỗ phụ thân.”

Aoko nhìn mọi người xung quanh, giãy dụa vài cái lại bị Sesshomaru cạy mạnh nắm chặt. Nàng trừng mắt nhìn hắn một cái, người nọ làm như không nhìn thấy gì, tay vẫn như cũ nắm lấy thắt lưng nàng.

“Thôi vậy.” Yue lặng yên nhìn hai người, cười khổ, nâng một viên đá màu xanh ở trước ngực lên, “Lão ta cũng chỉ giao cho ta một viên đá minh đạo mà thôi, để ta đưa cho con lúc cần thiết, lão nói tuy rằng sẽ làm con gặp nạn, nhưng ta không cần sợ hãi. Như vậy con sẽ làm gì đây, Sesshomaru, mẫu thân vô cùng lo lắng.”

Sesshomaru hừ lạnh: “Khẩu thị tâm phi.”

Khóe môi Yue run rẩy : “Vậy thì để ta quyết định đi !”

Nói xong hai tay nàng nâng đá minh đạo lên, chỉ một thoáng phát sáng, một con chó sói màu đen rất lớn phá không mà ra, hung mãnh nhảy về phía Sesshomaru, Sesshomaru cũng không hoảng hốt, kéo Aoko ra phía sau lưng, rút Thiên sinh nha hô một tiếng “minh đạo tàn nguyệt phá”.

Minh đạo hình bán nguyệt được mở ra, không chút nề hà con chó sói kia !

Aoko nhân cơ hội này lui ra phía sau vài bước, đi đến phía sau Rin và Kohaku, ý bảo bọn họ yên tâm. Chuyện hai mẹ con hắn nàng không muốn nhúng tay, dù sao cũng là mẹ con, hẳn là sẽ không quá phận.

Yue thấy thế vẻ mặt buồn rầu : “Đây là minh đạo của Sesshomaru sao, cách khoảng cách viên mãn còn quá xa. Sesshomaru, xem ra kiếm của con không thể trở thành kịch độc, cũng không thể trở thành thuốc chữa rồi.”

Cùng lúc đó, chó sói minh đạo đột nhiên làm khó dễ, xoay người lại nhắm về phía Rin và Kohaku ! Aoko theo bản năng che chắn cho hai người bọn chúng, chuẩn bị rút tên ra bắn, lại phát hiện sau lưng chẳng có vũ khí. Thừa dịp nàng thất thần, chó sói minh đạo đã nhảy đè lên người nàng, kéo nàng vào minh đạo đen tối !

Aoko hét lên một tiếng, ngay giây phút chìm vào bóng tối nàng đã ngắt lịm đi.

25. Chương 25: Minh Đạo

Sesshomaru nhìn thấy Aoko bị chó sói tha vào minh đạo, hắn rùng mình một cái, lập tức muốn đuổi theo, lại bị Yue giữ lại.

“Chậm đã Sesshomaru, con không được đặt chân vào Minh đạo !” Yue đột nhiên đứng lên, nhìn hắn chăm chăm “Lạnh lùng mấy năm nay con duy trì đầu rồi, nhẫn tâm với kẻ địch đầu cả rồi, cô gái kia chính là kẻ đã từng phản bội con ! Hay bởi vì con đi cùng với con người nên bây giờ cũng mềm lòng rồi !”

Rin thay Sesshomaru biện giải: “Sesshomaru đại nhân rất thiện lương mà !”

Ánh mắt lạnh lẽo của Sesshomaru găm lên người Yue : “Aoko là thê tử của Sesshomaru ta, ta nhất định phải bảo vệ nàng chu toàn, mẫu thân, nếu nàng có gì bất trắc, ta nhất định sẽ tìm ngài tính sổ !”

“Cửa mình đạo một khi đã đóng lại thì không ai có thể sống sót trở về.” Yue phe phẩy quạt, nằm ở một bên giả mù sa mưa khóc nức nở “Cho nên ta mới bảo con đừng đi.”

Jaken, Rin, Kohaku: “...” Ngài vốn chưa nói mà !

Jaken lúc này mới quỳ gối khóc với Yue : “Cho dù là vì việc thí luyện của đại nhân, nhưng ngài cũng thật quá đáng ! Sesshomaru đại nhân và Aoko đại nhân sẽ thế nào chứ ?”

Yue ngửa đầu : “Vì sự trưởng thành của hân, hy sinh là không thể thiếu.”

Rin nghe thấy Yue nói vậy, lo lắng đến nỗi đôi mắt đỏ ửng, sắp khóc đến nơi rồi, Kohaku thấy vậy vội vàng an ủi : “Không sao đâu Rin, Sesshomaru đại nhân lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu Aoko tiểu thư khỏi nơi đó, an toàn trở về.”

Rin hai mắt đầm lệ lưng chừng nhìn hân : “Thật không ?”

Kohaku kiên định gật đầu : “Đúng vậy, ta và muội cùng chờ.”

“Cám ơn huynh, Kohaku.”

Sau khi Sesshomaru bước vào Minh đạo, lập tức đuổi theo con chó sói kia, hí mắt nhìn lại, hân phát hiện Aoko đang nằm dưới bụng nó, độc hoa trảo lạnh lùng vung lên, lại bị con sói linh hoạt né được !

Chó sói minh đạo không ham chiến chút nào, tiếp tục chạy nhanh về phía Minh giới.

Sesshomaru đuổi sát sau đó, lạnh lùng thốt : “Người cho là người có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao, hừ !”

Nếu nó là chó sói minh đạo...Sesshomaru nheo mắt lại, rút Thiên sinh nha ra chém xuống bụng nó ! Con sói kêu lên một tiếng, nó bị chém thành hai nửa, lập tức hóa thành tầng tầng bọt biển biến mất, Aoko từ dưới bụng con sói ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Sesshomaru lập tức chạy tới ôm nàng vào lòng.

“Aoko.”

Sắc mặt Aoko trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, nổi bật trên bộ kimono màu xanh, giống như một búp bê không có sinh mệnh.

Sesshomaru để Aoko nằm xuống mặt đất, nâng tay lên sờ trán nàng, khoanh khắc chạm đến trán nàng tay hân lập tức cứng đờ, không thể tin nổi vươn tay lên chỗ chóp mũi nàng, ngón tay run nhè nhẹ. Hân chậm rãi lắc đầu, nắm chặt cổ tay nàng, sau một lúc lâu mới ôm chặt nàng vào lòng.

Không có hô hấp, không có mạch đập.

Aoko... đã chết.

Ta không cho nàng chết.

Sesshomaru rút Thiên sinh nha ra, nhìn chăm chăm vào Aoko, nhưng cái gì hân cũng không nhìn thấy. Trên người Aoko không có sứt giả tới từ Minh giới. Không có mục tiêu chém giết, hân không thể cứu sống nàng. Nhưng chưa hết, trước ngực Aoko đột nhiên bắt đầu chảy ra máu tươi, từng chút từng chút một nhiễm đỏ người nàng.

Mà người nằm dưới mặt đất kia vẫn không chút động tĩnh gì.

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì !

“Aoko, Aoko...Nàng mở mắt ra nhìn ta, mở mắt ra. Ta bảo nàng mở mắt ra...”

Sesshomaru ôm nàng vào ngực, bàn tay hân đã nhiễm đỏ màu máu, run sợ gọi tên nàng.

Chính vào lúc này, phía trước đột nhiên có ánh sáng chói mắt, cung điện của Yue xuất hiện ở trước mặt hân, giọng nói của Yue vang lên : “Trở về đi Sesshomaru, chỉ cần đi dọc theo con đường này là có thể rời khỏi Minh giới, nhưng nó sẽ lập tức đóng lại, đồng nghĩa với việc con không thể quay trở lại thế giới này.”

Sesshomaru lạnh lùng nhìn nàng : “Aoko đâu !”

“Thật đáng tiếc, linh hồn vốn đã bị tàn phá của nàng không chịu nổi sự rét lạnh và đen tối của Minh giới, đã bị buộc rời khỏi thân thể, từ nay về sau nàng sẽ vĩnh viễn ở lại thế giới tối tăm này, không thể trở về.”

Sesshomaru siết chặt tay : “Đây là cái mà ngài gọi là thí luyện sao, thí luyện của ngài là muốn Aoko hi sinh vì ta sao !”

Yue thở dài : “Chuyện này có thể chứng minh một điều, cô gái kia không xứng với con. Minh giới tối tăm đã gọi lên trí nhớ kiếp trước của nàng, cho nên nàng mới chảy máu đầm đìa như vậy, ngay cả đau khổ như vậy cũng không chịu được, con vẫn nên từ bỏ nàng đi Sesshomaru.”

“Ta nói rồi, nếu Aoko gặp chuyện không may, ta sẽ bắt ngài phụ trách toàn bộ !”

Sesshomaru ôm Aoko lên, đi sâu vào bóng tối “Ta nhất định phải đưa nàng về.”

Con đường ánh sáng bị đóng lại, Yue thở dài một tiếng : “Tên này chỉ cần vợ không cần mẹ nữa rồi, hừ. Không ngờ nó lại không nhìn thấy ý tốt của ta, thật sự là không đáng yêu chút nào.”

Minh giới tối tăm vĩnh viễn không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Sesshomaru ôm nàng đi thẳng một mạch về phía trước. Hắn không biết con đường phía trước có thứ gì, chỉ biết nếu hắn đi tiếp người trong lòng hắn có lẽ có thể tỉnh lại. Phía trước liên tục truyền đến hơi thở chết chóc, làm cho hắn căng thẳng ôm nàng thật chặt.

Aoko, nàng đang ở đâu.

Sesshomaru đi rất lâu, con đường dưới chân hắn bắt đầu xảy ra biến hóa, mặt đất khô vàng xuất hiện những đóa hoa màu đỏ chói. Không bao lâu sau, từng đóa hoa màu đỏ rơi từ trên trời xuống, đẹp đến đau lòng. Trên y phục hai người đều có những cánh hoa màu đỏ rơi xuống vương lại.

Sắc mặt trắng bệch của Aoko được cánh hoa đỏ rực làm nổi bật lên, dường như hiện lên một chút hồng hào.

Sesshomaru từng nghe nói về loại hoa này, nó phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, mà có hoa thì không có lá, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới. Hấp dẫn, mỹ lệ mà trí mạng.

Trong cánh đồng hoa đỏ rực, hiện ra một quỷ ảnh rất lớn, giọng nói tục tũn dõng dạc : “Bước lên con đường mạn châu sa hoa đều là người chết, người muốn chết ở chỗ này sao, kẻ xâm nhập.”

Sesshomaru trước sau như một, lạnh lùng mà cao ngạo : “Trả Aoko cho ta !”

Ác quỷ cười nhạt vài tiếng, nâng tay lên nắm một bóng người hư vô mờ mịt, cô gái sắc mặt tái nhợt mặc bộ kimono màu xanh, đúng là Aoko.

“Linh hồn của ả ta rời khỏi thân thể bị ta bắt được, không ngờ lại lâm vào trạng thái ngủ say vĩnh viễn, cho dù người có cứu được nàng, nàng chưa chắc đã có thể tỉnh lại ! Làm điểm tâm cho ta còn chưa đủ tư cách, thứ linh hồn tàn phá này ăn vào chỉ sợ mất ngon.”

Sesshomaru chỉ có một bàn tay, mắt thấy ác quỷ sắp nuốt linh hồn Aoko vào bụng, lập tức để người nằm xuống đất, cùng lúc đó đã giơ kiếm xuất hiện trước mặt ác quỷ, mạnh mẽ chém xuống ! Ác quỷ kêu thảm một tiếng rồi biến mất, linh hồn Aoko lập tức rơi xuống đất.

Lúc Sesshomaru đón được nàng, linh hồn Aoko đột nhiên phát sáng, hóa thành từng mảnh pha lê nhỏ, sau đó vỡ tung rồi biến mất vào không khí.

Cái gì hắn cũng không nắm được, mặc kệ là linh hồn của nàng hay sinh mệnh đang biến mất của nàng.

Sesshomaru vô lực ném Thiên sinh nha sang một bên, ôm lấy Aoko, vùi đầu vào hõm vai nàng, cả người run rẩy. Hắn lại không phát hiện ra máu nàng đang chảy càng nhiều, những giọt máu chảy xuống đất dần dần tụ tập đến xung quanh Thiên sinh nha.

Aoko, trở về đi...

Người trong lòng hắn lẳng lặng ngủ, hình như đang mơ một giấc mộng dài.

...

Nàng sinh ra trong một thôn nhỏ yên bình, sống hạnh phúc với phụ thân, mẫu thân và tỷ tỷ. Phụ thân nàng từng là một võ sĩ, nghe nói lúc trẻ ông rất lợi hại, thường che chở ấu thân. Tỷ tỷ đảm nhiệm chức vụ pháp sư trong thôn, mạnh mẽ mà thiện lương, lúc nào cũng quan tâm đến nàng.

Nơi Aoko thích đến nhất là cái hồ nước ở sau thôn. Không biết vì sao, nàng chỉ thích đứng bên hồ nhìn xuống, sau đó chờ đợi.

Chờ đã... Chờ cái gì đây, vì sao phải chờ đợi ?

Nàng hình như đã quên mất một chuyện gì rất quan trọng, làm thế nào cũng không thể nhớ nổi. Có quan trọng không ? Hẳn là rất quan trọng rồi, dù sao chuyện này có thể để lại ấn ký khắc sâu vào linh hồn nàng như vậy, chắc chắn không dễ bỏ qua. Nhưng chuyện quan trọng như vậy, sao nàng lại quên mất ?

Aoko mê man nhìn mặt hồ, cho đến khi Midoriko tỷ tỷ đến gọi nàng về.

À đúng rồi, nàng còn có một vị hôn phu, người này là do phụ thân và thành chủ đương nhiệm định cho nàng, con trai của thành chủ – Kaguya điện hạ sắp cưới nàng làm vợ.

Aoko đã gặp Kaguya điện hạ, hẳn là một thanh niên ôn nhu lại nho nhã, vô cùng che chở nàng. Vài ngày nữa, nàng sẽ gả cho Kaguya điện hạ rồi chuyển vào thành sống.

Aoko theo tỷ tỷ trở lại thôn, Kaguya điện hạ đã đợi ở đó một lát, nhìn thấy Aoko trở về cũng không một tia oán hận, còn thân thiết giữ chặt tay nàng, mỉm cười nhìn nàng, sau đó nắm tay nàng cùng đi ra ngoài tản bộ.

Hắn vừa đi vừa kể một vài chuyện, giọng nói ôn nhu đầy ý cười.

Mỉm cười...Ai, là ai đã từng có ý cười ôn nhu cẩn thận kia...Là ai ?

Aoko trong nháy mắt hoảng hốt.

“Aoko, Aoko.”

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Kaguya điện hạ đang lo lắng nhìn nàng, nàng vội lắc

đầu : “Ta không sao...có thể là do hôm qua ngủ ít nên hơi mệt.”

“Về sau đừng thức đêm, ta không muốn nàng mệt.” Kaguya sờ lên đôi mắt hơi thâm quầng của nàng, kéo nàng đến dưới tán cây anh đào, ngồi xuống “Dựa vào ta ngủ một lúc đi.”

Aoko ngơ ngác nhìn hắn một lúc lâu, lát sau mới nghiêng đầu tựa vào vai hắn, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Vì sao, trong nháy mắt hoảng hốt vừa rồi, nàng lại xem Kaguya điện hạ là hắn.

Hắn... Hắn là ai ?

Ánh trăng chiếu xuống mặt hồ, một bóng người màu trắng hiện lên, mái tóc dài màu bạc của hắn lay động theo gió, miệng hắn hé ra rồi lại khép lại, hình như muốn nói cái gì.

Aoko thấy không rõ mặt hắn, chỉ thấy được khẩu hình miệng của hắn, lát sau mới phát hiện kỳ thật hắn đang lặp đi lặp lại một cái tên : Aoko.

Aoko Aoko Aoko... Tên của nàng.

Sess, Sess, Sess...

Có cái gì đó vụt ra khỏi miệng nàng, là cái gì vậy, là tên người kia sao, Sess...

“Aoko, tỉnh lại đi, Aoko, Aoko!”

Ý nghĩ lập tức bị đánh gãy, nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Kaguya điện hạ đang lo lắng nhìn mình, hắn giúp nàng lau mồ hôi lạnh trên trán : “Nàng gặp ác mộng sao ? Trán đều là mồ hôi lạnh rồi.”

“Không phải ác mộng...” Nàng theo bản năng phản bác, nhìn thấy Kaguya sửng sốt mới lắc đầu, “Không có gì.”

Người kia, cái bóng đáng tịch tịch kia, là ai?

Hai ngày sau, Aoko tạm biệt cha mẹ và tỷ tỷ rồi theo Kaguya điện hạ rời đi, tới thành trấn lập gia đình. Nàng ngồi trên xe ngựa, nhìn cảnh sắc quen thuộc hai bên ngày càng xa lạ, đáy mắt cũng hiện lên sự mê man. Hồ nước quen thuộc cũng dần đi xa, Kaguya nắm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng : “Aoko, ta sẽ vĩnh viễn ở bên nàng.”

Oong...

Sess...Vĩnh viễn ở bên cạnh....

Sess, Sess là ai, người là ai, người rót cuộc tên là gì, vì sao luôn ở trong đầu ta.

Aoko ôm chặt lấy đầu, hét lên đau đớn, bị Kaguya sốt ruột ôm vào trong ngực : “Aoko Aoko, nàng làm sao vậy, nàng khó chịu ở đâu, mau nói cho ta biết !”

Người là ai, vì sao luôn xâm nhập vào nội tâm của ta, khắc sâu dấu ấn lên linh hồn ta, vì sao ta lại quên người !

“A a a a —— “

26. Chương 26: Nếu

Lúc Aoko tỉnh lại, nàng đã thấy mình nằm trong phòng, Kaguya đẩy cửa bước vào, vui vẻ ngồi xuống bên nàng, trong giọng nói mang theo sự lo lắng : “Aoko, nàng tỉnh rồi à, gần đây nàng làm sao vậy ? Đại phu vừa rồi có xem bệnh cho nàng, nói nàng chỉ là mệt nhọc quá độ, Aoko, rốt cuộc nàng làm sao vậy ?”

Aoko mê man : “Có thể...ta sắp chết.”

“Đừng nói vậy!” Kaguya ôm chặt nàng vào lòng “Ta không cho phép nàng chết ! Cho dù...cho dù nàng thật sự sắp chết, những ngày còn lại của nàng cũng phải ở bên cạnh ta.”

A, đáy lòng nàng phát ra giọng nói ngăn ngừi, dường như ai đó cũng đã từng nói với nàng những lời như vậy. Trong vườn hoa tường vi nở rộ, hai bóng người ngồi ôm lấy nhau.

Nàng và ai vậy ? Là ai chứ ?

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai chúng ta sẽ cử hành hôn lễ, rất nhiều nghi thức nên nàng sẽ mệt đấy.”
“Ừ.”

“Nàng có nhớ người thân không ?”

“Ai ? À, không có.”

Người thân...Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ. A, tại sao nàng không nhìn thấy rõ dáng vẻ phụ thân, ngay cả nét mặt mẫu thân cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, chỉ duy nhất có tỷ tỷ thì nháy mắt biến thành tượng đá. Gần đây nàng làm sao vậy, sao luôn cảm thấy chuyện xung quanh dường như có gì đó không đúng.

Ngày hôm sau, Aoko được người dẫn đi thay lễ phục cô dâu màu trắng, sau đó thị nữ đưa nàng tới đại điện để bắt đầu cử hành hôn lễ. Kaguya điện hạ đứng sâu bên trong đại điện, trên tay cầm chiếc quạt màu trắng, mỉm cười nhìn nàng, thấy nàng bước vào, vươn tay ra với nàng.

Trong nháy mắt đó nàng thấy hoảng hốt, Kaguya điện hạ bị bóng người nào đó thay thế. Nam tử đó có mái tóc dài màu bạc, cao ngạo như mây bay, không ai có thể nắm bắt. Nàng dường như bị mê hoặc liền vươn tay về phía hắn.

Sess..sho..maru...

Ngực phải nổ mạnh, nàng không thở nổi, bắt lực khuỷu xuống mặt đất. Thế giới rung chuyển, mọi thứ xung quanh đều biến mất, ngay cả tiếng gọi âm ỉ của Kaguya điện hạ cũng dần tan biến. Nàng quỳ gối nhìn mọi thứ xung quanh, che miệng cười rộ lên, nước mắt lại tuôn dài xuống mặt đất, một giọt lại một giọt.

Đúng rồi, đúng rồi, người kia, cái người nàng vĩnh viễn không thể quên kia.

Sao nàng có thể quên hẳn đây ?

Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru...

Dường như gọi càng nhiều, nàng càng không thể quên đi.

Tất cả những điều này chẳng qua chỉ là một giấc mộng của nàng, một giấc mộng không có hẳn. Cho nên nàng không thể nhớ được mặt phụ thân, ấn tượng về mẫu thân trở nên mơ hồ, ngay cả tỷ tỷ chết đi cũng biến thành tượng đá. Nếu thế giới của nàng không có hẳn, có lẽ thật sự sẽ phát triển theo hướng như vậy, cuộc sống bình tĩnh an ổn, người thân ấm áp thân thiết, hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, trượng phu ôn nhu.

Nhưng thế giới này không có nếu, và nàng cũng không thể không có hẳn.

Nếu không trái tim nàng sẽ bị trống một khoảng lớn, dù lấp thế nào cũng không đầy.

Yếu đuối...

Sau khi bước vào Minh đạo, bóng đêm xung quanh làm cho lòng nàng bất giác dao động, linh hồn không chịu nổi lực hấp dẫn mà rời khỏi cơ thể, đem kí ức kiếp trước từng chút từng chút một lôi ra ngoài. Lúc đau khổ nhất, nàng dễ dàng bị nó hấp dẫn, bị giấc mộng thoát nhìn ngọt ngào nhưng thực tế lại tàn nhẫn này hấp dẫn bước vào.

Thế giới đó của Aoko không có Sesshomaru, nên tất cả mọi việc đều diễn ra một cách bình thường, nhưng dấu vết đã khảm vào linh hồn, sao có thể dễ dàng biến mất như vậy.

Nếu thế giới của ta chưa từng có chàng, sinh mệnh của ta cũng sẽ không trọn vẹn.

Yêu hẳn đến mức khắc sâu vào xương tủy, khảm vào linh hồn, dù là ai cũng không thể xóa bỏ dấu vết của hẳn.

Hai mắt nhắm lệ nhìn về phía trước, nàng thấy ánh sáng cách đó không xa.

Đây chỉ là một giấc mộng, nàng phải trở về.

Nói cho hẳn biết, nàng yêu hẳn.

...

Aoko không thở nữa, không có nhịp tim cũng không có mạch đập, nàng cứ như vậy lặng lẽ thiếp đi trong lòng hẳn.

Lại một lần nữa, dù Sesshomaru biết sẽ có ngày Aoko phải rời khỏi hẳn, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng khi thực sự nhìn thấy nàng chết trước mặt mình, hẳn phát hiện bản thân đã sớm không thể thừa nhận nổi.

Lại tới nữa rồi, cái cảm giác đau đớn chết đi sống lại khi nàng rời xa hẳn kiếp trước.

Aoko, sao nàng có thể tàn nhẫn như vậy !

“Khụ —— “

Người trong lòng hẳn đột nhiên cử động, nặng nề mà ho khan một tiếng, sau đó nàng chậm rãi mở mắt ra, thở nhẹ từng ngụm. Chờ đến khi thân thể bình ổn lại, nàng mới kinh ngạc thấy Sesshomaru đang ngơ ngác nhìn mình, chậm rãi nâng tay lên chạm vào mặt hẳn : “Sesshomaru, ta về rồi.”

“Ao..ko...”

Aoko ngẩn ra, ngón tay đụng vào khóe mắt hẳn : “Chàng khóc...”

Vừa nói xong, nước mắt nàng cũng trào ra : “Thật xin lỗi...khiến chàng phải rơi lệ, thật xin lỗi, ta...”

Lời còn chưa nói xong đã bị nụ hôn mang theo hơi thở bạo ngược của hẳn nuốt lại, nước mắt của hẳn rơi trên mặt nàng, Aoko nhẹ nhàng ôm lấy cổ hẳn, ngậm đồng ý hẳn, đáp lại hẳn, lại nghẹn ngào đến rối tinh

rối mù. Hai người rơi lệ đầy mặt, ngồi trong cánh đồng mạn châu sa hoa của Minh giới tối tăm, hôn đến thâm tình uyển chuyển.

Aoko biết, nụ hôn này của Sesshomaru chỉ vì muốn xác nhận sự tồn tại của nàng, cho nên nàng dung túng hẳn, bao dung hẳn, nói cho hẳn biết, nàng thật sự còn sống.

Bọn họ yêu nhau nhiều như vậy năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mặc dù hẳn có xuất hiện trước mặt nàng, nhưng nàng lại luôn tìm lý do để đẩy hẳn ra xa, nói là bảo vệ hẳn, nhưng bất tri bất giác đã tra tấn cả hai người.

Bên ngoài Minh giới, Yue nhìn xuyên qua đá minh đạo thấy được tình cảnh trong đó, tấm tắc hai tiếng : “Vào cái lúc này mà hai người bọn chúng còn làm vậy được, thôi, cảm giác mất mà có lại được ta có thể hiểu. Chỉ là Sesshoumaru à, minh đạo tàn nguyệt phá của con phải làm sao bây giờ.”

Mà trong minh giới, mạn châu sa hoa quanh chỗ hai người ngồi đột nhiên nở rộ, Thiên sinh nha rung lên bần bật. Aoko kinh ngạc nhìn biến hóa xung quanh, lại nhìn

Sesshomaru sớm đã bình tĩnh lại : “Xảy ra chuyện gì vậy ?”

Sesshomaru đỡ nàng dậy, ôm nàng vào trong ngực, đưa tay cầm chuỗi đao Thiên sinh nha lên, cảm giác có một sức mạnh kỳ lạ từ đao truyền vào tay mình.

Aoko nhìn Sesshomaru : “Ta nghe người ta nói, sắc đỏ của mạn châu sa hoa là dùng máu của người chết nhuộm thành. Nơi mạn châu sa hoa nở rộ, chính là nơi tràn ngập hơi thở chết chóc và bi thương, không người nào có thể cứu rồi. Nhưng nếu là chàng,

Sesshomaru, có lẽ...” Có lẽ có thể.

“Cứu rồi...sao?”

Sesshomaru chậm rãi nâng đao lên, chém một nhát về phía mạn châu sa hoa đang nở rộ, ánh sáng chói mắt tỏa ra từ Thiên sinh nha, xung quanh nổi lên cuộn cuộn những đóa hoa đỏ rực như máu, hình thành một con suối hoa, đem tất cả những hơi thở chết chóc và bi thương này tán đi.

Sesshomaru lại chém một nhát nữa, đem Minh đạo bỏ ra, mang theo Aoko ra ngoài.

Rin và Kohaku kinh hãi hô lên : “Sesshomaru đại nhân, Aoko tiểu thư!”

Yue vỗ tay hoan nghênh : “Chúc mừng con Sesshomaru, như con mong muốn, năng lực của Thiên sinh nha đã được nâng cấp, có thể mở rộng Minh đạo, ha ha, sao trông mặt lại không vui thế này ?”

Sesshomaru lạnh lùng nhìn nàng : “Ta đã nói rồi mẫu thân, nếu Aoko gặp chuyện không may, ngài phải chịu trách nhiệm toàn bộ, ngài...không ngờ lại làm cho Aoko chết ở Minh giới một lần.”

Aoko vội vàng nắm lấy cánh tay hẳn : “Sesshomaru, Yue đại nhân không cố ý để ta chết đi, chàng hiểu lầm ngài rồi.”

Ánh mắt Yue híp lại : “A ? Nói rất đúng ý nghĩ của ta đó.”

“Ta có thể hiểu được suy nghĩ của Yue đại nhân, dù sao Sesshomaru cũng là đứa con mà người và Inu họ Taishou đại nhân vô cùng coi trọng, hai người tất nhiên sẽ không muốn hẳn lâm vào khốn cảnh không thể giải thoát.” Aoko nhìn thấy đá minh đạo trước ngực Yue : “Ngài vốn không cố ý đẩy ta vào chỗ chết, viên đá minh đạo kia không phải là để phòng ngừa bất trắc sao. Nếu tính mạng của ta thật sự bị đoạt đi trên con đường tới Minh giới, đá minh đạo sẽ cứu mạng ta một lần có phải không ?”

Yue tặc lưỡi một cái, bĩu môi : “Cô, cái đứa nhỏ này thật đúng là không đáng yêu chút nào, đừng có nói hết ra như vậy chứ.” Lúc sau ánh mắt nàng nhìn về phía Sesshomaru nghiêm túc hẳn lên “Sesshomaru, con phải biết, ngoài việc trải qua tâm trạng cứu được người thương, con cũng phải nếm thử nỗi đau khổ và sợ hãi khi mất đi nàng !”

Sesshomaru im lặng.

“Phụ thân con từng nói qua, Thiên sinh nha là thanh kiếm cứu người, cho dù là lúc dùng nó làm vũ khí, cũng phải biết chú ý đến sinh mạng, phải dùng tâm từ bi ra tay với kẻ thù. Đó mới là cứu vớt trăm mạng, có được tư cách nắm giữ Thiên sinh nha.”

Sesshomaru hừ lạnh, ra vẻ cao thâm.

“Rin, Jaken, Kohaku, đi thôi.”

Kéo nhẹ bàn tay cái người đang ngây ngốc nghe, hắn quay người rời đi.

Giọng nói của Yue vang lên từ phía sau : “Aoko, ta càng nhìn càng thấy thích cô, không bằng ta nhận cô làm con gái nuôi, cô ở lại chỗ này với ta đi, cuộc sống một mình nhất là không có con cái ở bên cạnh rất tịch mịch a...”

Aoko trượt chân, trực tiếp ngã vào lòng Sesshomaru đột nhiên xoay người. Sesshomaru gần từng chữ với Yue : “Nàng là thê tử của ta , con dâu của ngài !”

“Ai nha, tích cực quá nhỉ, ha ha, thật là đáng yêu mà.”

“ ... ”

Trở lại mặt đất, Aoko quay về với y phục và giày của mình. Suy nghĩ nửa ngày nàng cũng không hiểu, vì sao Yue đại nhân lại có sở thích đổi quần áo của người khác thế nhỉ...

Bộ kimono màu xanh kia bị nhuộm đầy máu đã bị Sesshomaru vứt ra chỗ khác. Từ sau khi trở về, Sesshomaru thường xuyên nhìn chăm chăm nàng, lẳng lặng một câu cũng không nói.

Lần này đúng là đã dọa hắn rồi.

Ừ, đương nhiên là còn có một chuyện khác khiến hắn phân vân, việc liên quan đến Minh đạo và Thiên sinh vẫn chưa giải quyết xong.

Khi một người mang theo khí tức hắc ám đến tìm Sesshomaru, Aoko đã biết cơ duyên của Thiên sinh nha tới rồi. Người kia lấy “bí mật về Thiên sinh nha” làm mồi, dụ dỗ Sesshomaru tìm đến.

Lúc Sesshomaru đang muốn đuổi theo người kia, đột nhiên bò ba mắt Momo đã giáng từ trên trời xuống, độc hoa thảo của hắn lập tức chộp tới, Aoko kinh ngạc vội vàng ngăn lại, đúng lúc giải cứu được bò ba mắt Momo và người cười nó Myoga. Đầu Myouga chảy đầy mồ hôi lạnh, kiên trì nói với Aoko : “Aoko tiểu thư, Toutousai mời ngài qua bên đó một chuyến.”

Sesshomaru lạnh lùng thốt: “Chuyện gì?”

Myoga run run nói với hắn: “Tiểu nhân cũng không biết...”

Sesshomaru nheo mắt lại, Aoko vội vàng nói : “Ta nhớ ra rồi, mấy ngày trước ta có nhờ Toutousai đúc hộ một mũi tên, bây giờ chắc lão cũng đã làm xong, để ta đi lấy thôi.”

Sesshomaru chậm rãi quay lại nhìn nàng : “Chờ ta chiếm được bí mật của Thiên sinh nha xong, sẽ cùng nàng đi lấy.”

Aoko lắc đầu: “Không cần đâu, chàng đi làm chuyện của mình đi, ta không sao cả...Nói thật...ta sợ giống như ngày đó, trở thành gánh nặng của chàng...”.

“Nàng không phải là gánh nặng...được rồi, ta sẽ tới chỗ Toutousai đón nàng.”

27. Chương 27: Vũ Khí Mới

Tuy mệnh Myoga nói là cùng đi với Aoko đến chỗ Toutousai, nhưng nửa đường đã rẽ hướng khác rồi, nói là đã lâu không gặp Inuyasha thiếu gia nên thấy rất nhớ, cho nên muốn đi qua thăm một phen.

Aoko lại biết không phải như vậy, nếu người tìm đến Sesshomaru kia biết được bí mật của Thiên sinh nha, dựa vào thái độ lạnh lùng của hắn có thể dự đoán được, khẳng định là không tránh được một hồi ác chiến. Cái tên Myoga kia, hắn là muốn đi xem náo nhiệt rồi.

Sau khi Aoko tới nhà Toutousai, lão cầm mũi tên do chú thạch màu tím kia luyện ra đưa cho nàng. Mũi tên tất nhiên cũng có màu tím, do tay nghề của Toutousai rất cao, nên độ sắc bén của mũi tên khỏi cần phải bàn đến, nàng rất vừa lòng.

Toutousai : “Thế nào, vừa lòng không ?”

“Ừ, nhưng còn có một việc cuối cùng cần phải làm.”

Chú thạch, phù chú và máu người.

Toutousai trừng đôi mắt cá chết của mình lên, trơ mắt nhìn Aoko cầm mũi tên sắc bén gạch một đường vào cổ tay, sau đó đưa lại cho lão : “Xin ông hãy đúc lại một lần nữa.”

Toutousai nhìn chăm chăm nàng một lúc mới nhận lấy : “Aoko tiểu thư, cô sẽ không lừa gạt mọi người mà làm cái chuyện nguy hiểm gì đó chứ ?”

Aoko vừa chà vết máu vào khăn tay vừa lắc đầu : “Làm sao có thể.”

“Chỉ hy vọng là thế.”

Suốt một buổi chiều, Aoko đều ở cạnh nhìn Toutousai đúc tên cho nàng.

“Yue đại nhân không có làm khó xử Aoko tiểu thư chứ ?”

“Ừ, chỉ là một lần thí luyện đơn giản thôi, tuy có chút quá đáng. Nhưng kết quả thì rất tốt, Thiên sinh nha của Sesshomaru được rèn luyện nhiều hơn, Minh đạo cũng lớn hơn trước rất nhiều.” Aoko nghĩ nghĩ “Vừa rồi có một tiểu quỷ đến tìm Sesshomaru, nói là biết được bí mật về sự khiếm khuyết của Sesshomaru, Myoga đã tới đó xem náo nhiệt, ta cảm thấy Minh đạo sẽ được hoàn thành nhanh thôi.”

Toutousai nghe vậy, kinh ngạc “a” một tiếng, sau đó lắc đầu thở dài : “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi a. Ài...”

Aoko nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

“Dựa theo lời cô vừa nói, Sesshomaru hẳn là đang đi gặp Tokijin, hắn vốn là người nắm giữ minh đạo tàn nguyệt phá, sau đó bị lão gia đoạt đi.” Toutousai dừng lại một lúc, hình như đang sắp xếp ngôn từ “Nếu Sesshomaru giao thủ với hắn, có lẽ hắn có thể nắm giữ hoàn toàn minh đạo tàn nguyệt phá, sau đó...”

“Sau đó ?” Aoko ngạc nhiên “ Sau khi nắm giữ còn có việc gì sao ?”

Đôi mắt cá chết của Toutousai yên lặng nhìn Aoko chăm chăm : “Mục đích thực sự của lão gia, chính là để cho Sesshomaru hoàn thiện minh đạo tàn nguyệt phá, sau đó để Thiết toái nha hấp thu Thiên sinh nha.”

Aoko kinh ngạc : “Ngay từ đầu ông đã biết điều này ?!”

“Xem như vậy đi, dù sao chia cắt Thiết toái nha và Thiên sinh nha, sau đó lại tạo ra Thiên sinh nha một lần nữa đều là ta.” Toutousai thở dài một tiếng rất lớn, chậm rì rì nói “Ai nha, nếu Sesshomaru biết điều này khẳng định sẽ không phục, không biết có giết ta hay không đây, đầu năm nay đường sống cũng thật khó tìm.”

“Là tự ông tìm đường chết !” Aoko nhú mày, bỗng nhiên hỏi : “Các người đều biết việc này ?! Yue đại nhân và Myoga ?”

Toutousai không biết sống chết gật đầu.

Aoko : được rồi, ông có thể đi chết.

Nàng thấy kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu. Không phải nàng chưa từng gặp qua Inu no Taishou, trong ấn tượng của nàng, Inu no Taishou không phải là người tàn nhẫn, huống chi lão coi trọng tình cảm cha con với Inuyasha như vậy, đối xử với Sesshomaru hẳn là sẽ không tàn khốc như thế.

Chẳng lẽ có dụng ý gì đặc biệt ?

Lúc chiều, Sesshomaru quả nhiên đến khởi binh vấn tội đại náo một hồi. Nếu không phải Aoko đang ở trong này, mình đạo tàn nguyệt phá của hắn đã quét nơi này thành bình địa rồi.

Aoko khuyên Sesshomaru rời đi trước, nàng và Toutousai còn có việc, hai ngày sau nàng sẽ tự đi tìm hắn. Sesshomaru gật đầu với Aoko, lại trừng mắt nhìn Toutousai một cái rồi mới nhắc chân rời đi.

Aoko vội vàng hỏi : “Chàng đi đâu vậy, trước tiên nói cho ta biết chỗ chàng đến đã.”

“Đi giết tên bán yêu ngu xuẩn kia !”

Ai?!

Aoko không biết nên khuyên hắn thế nào, lại nghe Toutousai nói : “Sesshomaru, người nghĩ tại sao phụ thân người lại đặt cơ quan như thế lên thanh kiếm, người thật sự cho rằng ngài ấy yêu thương Inuyasha hơn nên mới làm vậy với người sao ? Thôi thôi, dù sao bây giờ người cũng không thể hiểu được, sự cố chấp của người khi muốn đoạt lấy di vật của Inu no Taishou càng khẳng định suy tính sâu sắc của ngài ấy...”

“Câm miệng!”

“Vứt bỏ tất cả đi Sesshomaru, bất luận là sự cố chấp với Thiết toái nha hay là oán hận với Inuyasha, chỉ có như vậy người mới trở nên siêu việt hơn phụ thân người.”

Sesshomaru hừ lạnh một tiếng, quay người bước đi.

Toutousai vuốt ngực cảm khái: “Còn tưởng rằng sẽ bị giết chứ.”

Sau đó lão nhìn về phía Aoko đột nhiên bình tĩnh : “Cô cũng chẳng quan tâm đến ta tí nào.”

Aoko khẽ nhủ mày: “Hình như ta hiểu được, cái gì gọi là suy tính sâu sắc.”

Trong sơn động, lần thứ ba Toutousai ngẩng đầu lên nhìn Aoko : “Cô không tới xem sao, bây giờ Sesshomaru đang quyết đấu với Inuyasha đấy, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ ?”

Aoko lắc đầu: “Từ trước đến nay Sesshomaru rất thiện lương, hắn sẽ không làm Inuyasha bị thương.”

Toutousai : “...” Từ đâu mà cô cho ra kết luận này.

“Không phải, ý của ta là, cô không sợ Sesshomaru bị thương sao ?”

Aoko bật cười ra tiếng, sau đó nghiêm túc nhìn Toutousai : “Có thể sao ?”

Toutousai trực tiếp trầm mặt.

Từ sau khi Aoko tiểu thư ở cạnh Sesshomaru, nàng ta càng ngày càng không đáng yêu !

“Vì sao chỉ là một mũi tên, ông lại phải đúc nhiều ngày như vậy.”

Toutousai nhìn khối kim loại đang cháy đỏ rực trong lò : “Khối kim loại hôm trước cô đưa cho ta tới bây giờ ta cũng chưa nhìn thấy qua, lúc trước muốn hòa tan nó cũng phải mất một ngày một đêm. Tuy rằng thoát nhìn rất bình thường, nhưng muốn tạo ra thứ gì đó từ nó thì rất mất sức đấy.”

Cuối cùng Aoko ở lại giúp Toutousai giữ nhà, còn Toutousai thì lại cười bỏ ba mắt Momo chạy đi nhìn đại chiến của Sesshomaru và Inuyasha. Không phải Aoko không quan tâm đến chuyện này, mà là không muốn có thêm phiền phức. Nàng nhìn mũi tên đang dần mất đi nguyên dạng trong lò, đầy mắt dường như có ánh lửa bùng lên.

Nhanh thôi, sắp xong rồi.

Sau khi Toutousai trở về cố ý đảo qua nhìn tình trạng của mũi tên, mức độ hòa tan cũng không sai lắm.

Ba ngày sao, bắt đầu đúc một lần cuối cùng. Trong ba ngày này, Sesshomaru vẫn chưa tới tìm nàng. Aoko biết, hắn cũng đang đợi mình, về mặt khác chắc là vì mất đi Thiên sinh nha mà tâm trạng không tốt đây.

Đình đình đang đang, đình đình đang đang, đã nửa ngày rồi, rốt cuộc chỉ thiếu một bước cuối cùng nữa thôi.

Ong ong ông

Dao kiếm treo bốn phía trong sơn động đột nhiên bắt đầu cộng minh với thứ gì đó, thân kiếm rung động kịch liệt, thanh âm “ong ong” khiến hai người bừng tỉnh.

Aoko kinh ngạc: “Sao lại thế này?”

Toutousai hình như đã dự đoán trước được, chỉ có chút kinh ngạc, cong cong cái đầu : “A, so với dự đoán của ta còn nhanh hơn đây, Sesshomaru.”

“Sesshomaru xảy ra chuyện gì?”

Toutousai không trả lời, bắt tay vào đẩy nhanh tiến độ công việc, đem mũi tên đã làm xong đưa cho nàng : “Xong rồi, bây giờ theo ta xem cái này đi.”

Aoko nhận lấy mũi tên bỏ vào bao đựng tên khoắc lên lưng, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lão.

“Vũ khí thuộc về chính hân.”

Nói xong lão lấy thêm mấy thứ nữa, sau đó cùng nàng ngồi lên lưng bò ba mắt Momo, bay thẳng một đường đến nơi nào đó ở phía Tây. Cho đến khi bay gần tới nơi, Aoko mới nhìn được, bầu trời nơi đó bị mây đen bao phủ, trong mây đen toàn là tà khí mà kẻ khác ghê tởm. Từ rất xa bọn họ đã nhìn thấy, Sesshomaru bị một khối thịt ghê tởm nuốt vào bụng.

Mà người đang cười lạnh đứng giữa bầu trời kia nàng cũng biết hân, phần tà ác của ngọc tứ hồn – Magatsuhi !

“Toutousai, nhanh đi giúp hân!” Aoko túm lấy thân mình gây yếu của Toutousai, lay lay lay để “Ông mau đi xuống nhanh, đừng có thấy chết mà không cứu !”

Toutousai bị dọa đến thất điên bát đảo, nhưng cũng bình tĩnh lắc đầu : “Cứ chờ đã.”

Aoko cũng không bình tĩnh được, xoay người một cái liền nhảy xuống, động tác nhanh tới mức khiến Toutousai không có thời gian phản ứng. Toutousai lập tức đổ mồ hôi lạnh ròng ròng : “Nếu Aoko tiểu thư ngã chết, người chôn cùng chắc chắn là ta rồi...”

May mắn khoảng cách tới mặt đất cũng không xa, Aoko trở mình một cái, lông tóc không tổn hại gì đáp xuống đất, nhìn thấy đám người Kagome, nàng cũng không chờ mấy người nói chuyện, rút cung tên ra nhắm vào người đang đứng giữa trời kia, đã thấy hân quay đầu nhìn qua, mắt hàm thâm ý, mang theo sức mạnh nhìn thấu lòng người.

Cả người Aoko run lên, nội tâm như bị kẻ khác nhòm ngó.

Tên Magatsuhi hỗn đản này...

Không thể giết hân, nếu giết hân sẽ phá hủy sức mạnh cân bằng chính tà trong ngọc tứ hồn, nếu vậy...tất cả những cố gắng trước giờ của nàng sẽ uổng phí. Tay vô lực buông ra, cung tiễn tùy ý rơi xuống đất, Sango và Miroku ở phía sau lập tức tiến lên hỏi : “Aoko tiểu thư cô có sao không ?”

Chính lúc này, giữa bầu trời đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, toàn thân Sesshomaru mang theo tư thái cao ngạo.

Magatsuhi bị đánh đuổi, cánh tay trái của Sesshomaru đột nhiên mọc lại ! Kèm theo đó là vũ khí của hân – Bạo toái nha !

Mây đen đầy trời tán đi, trong đầu Aoko vang lên một giọng nói : “Aoko tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Aoko vẫn biết đến sự tồn tại của Magatsuhi, lúc trước khi nàng bảo vệ ngọc tứ hồn đã phát hiện ra, cho nên mới nảy sinh ý nghĩ hủy diệt ngọc tứ hồn. Linh hồn của pháp sư Midoriko bị nhốt trong ngọc tứ hồn, đây là một nút thắt khó giải nhất trong lòng nàng, nhưng tâm ý của Midoriko cũng thông qua ngọc truyền qua nàng.

Tên Magatsuhi kia không ngừng xuất hiện trong tâm ý của nàng, tổ hợp thể thần quái kia miệng mồm lêu lắt, giảo hoạt vô cùng, hân có thể nhìn thấy ý nghĩ sâu nhất trong lòng người, sau đó dụ dỗ họ.

“Lại thất thần.”

Aoko nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy Sesshomaru đang nhíu mày nhìn nàng. Aoko nhìn về phía Bạo toái nha bên hông hắn : “Thật tốt quá, Sesshomaru trở thành đại yêu quái một phương, còn có được vũ khí của chính mình, ngay cả cánh tay cũng mọc lại lần nữa. Lệnh tôn đại nhân dụng tâm lương khổ, chàng có một vị phụ thân vĩ đại, Sesshomaru à.”

Sesshomaru không nói gì.

“Ta phải đuổi theo giết con mồi, nàng và Jaken, Rin chờ ở chỗ này.”

Lần này Magatsuhi đã hoàn toàn chọc giận Sesshomaru, dựa theo tính cách của hắn có kết quả như vậy cũng là trong dự đoán. Aoko quay đầu nhìn lại, lặng yên gặt đầu : “Được, ta chờ chàng trở về.”

28. Chương 28: Mục Đích

Linh lực của Kagome bị Magatsuhi phong ấn, không thể thanh tẩy được mảnh ngọc tứ hồn đã bị ô nhiễm của Kohaku, nhất thời tinh thần vô cùng sa sút. Kohaku vẫn hôn mê bất tỉnh, Sango càng thêm lo lắng.

Aoko đã thử cởi bỏ cấm chế cho Kagome, nhưng cũng thất bại.

Ban đêm, Kagome và Aoko ngồi nói chuyện phiếm ở ngoài phòng.

Kagome chống tay xuống đất, ngơ ngác nhìn bầu trời tối đen như mực, đột nhiên hỏi : “Tiền bối, có phải em rất vô dụng không ?”

Aoko sững sốt, lập tức lắc đầu : “Không đâu, không ai trong chúng ta là hoàn hảo cả, cuộc sống luôn có những chuyện ta không thể làm được. Nghĩ thoáng hơn đi, mọi chuyện sẽ tốt thôi.” Kagome gật gật đầu, nhưng Aoko vẫn nhìn ra nàng không yên lòng, bèn khuyên nhủ : “Nếu không em về nhà một thời gian đi, thay đổi tâm tình.”

“Đúng rồi, về chuyện ngọc tứ hồn.” Kagome nhớ tới điều gì, “Nhà em ở trong đền thần, ông nội thường xuyên bán những thứ bùa hộ mệnh linh tinh, trong đó có một lá bùa được phỏng theo ngọc tứ hồn. Em nghe ông nội nói, lúc ngọc tứ hồn ứng thuận nguyện vọng của người cuối cùng có được nó, ngọc tứ hồn sẽ bị tinh lọc rồi biến mất trên thế giới. Tiền bối có biết nguyện vọng đó là gì không ?”

Sau khi Aoko trầm mặc một lúc lâu mới lắc đầu : “Không biết.”

Kagome chán nản gục đầu xuống : “Ngay cả tiền bối cũng không biết à.”

Aoko lấy mũi tên Toutousai vừa đúc ra giao cho Kagome : “Mũi tên này...vào lúc cuối cùng nhất định phải dùng đến nó.”

Kagome sững sốt: “Em không hiểu ý chị.”

Aoko nói từng chữ một : “Dùng mũi tên này có thể hủy diệt được ngọc tứ hồn. Kagome, chỉ mình em mới có thể dùng được nó.”

Ngày hôm sau, Inuyasha và Kagome trở về thế kỉ 21.

Sango và Miroku trông Kohaku một buổi tối, sau đó bị Kaede bà bà khuyên đi nghỉ ngơi. Aoko xung phong nhận việc tới chăm hắn, ngồi bên cạnh Kohaku ngủ say bất tỉnh, nàng đột nhiên cởi bỏ băng vải quấn quanh tay trái, nhẹ nhàng đặt lên lưng Kohaku – chỗ có mảnh ngọc tứ hồn.

Lòng bàn tay phát ra ánh sáng màu tím nhè nhẹ, mảnh ngọc tối đen dần dần trở nên trong suốt.

Mảnh ngọc tứ hồn bị ô nhiễm của Kohaku đã được Aoko thanh tẩy.

Nàng cắn cắn môi, ngón tay chậm rãi tới gần mảnh ngọc của Kohaku, lại nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, tiếng Rin kinh ngạc vang lên : “Aoko tiểu thư, Kohaku tỉnh rồi !”

Aoko giật mình, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện ngón tay Kohaku hơi cử động, đôi mắt chậm rãi mở ra, hần ngẩng đầu nhìn thấy hai người, gian nan mở miệng : “Rin, Aoko tiểu thư...”

“Tốt quá rồi, ta đi báo cho Sango đại nhân !”

Không lâu sau, một túm người chạy ào vào phòng. Sango khóc ôm lấy Kohaku, Miroku ở bên cạnh an ủi. Tuy rằng vẻ mặt Kohaku hiện rõ sự mệt mỏi, nhưng nhìn ra được hần rất vui vẻ.

Aoko yên lặng nhìn một màn trước mắt, đáy lòng đột nhiên sinh ra một chút không đành lòng, nàng xoay người rời khỏi căn phòng, một đường đi tới rừng cây cách đó không xa.

Một bóng người mặt trắng bệch xuất hiện phía sau lưng nàng, âm u nhìn nàng : “Aoko tiểu thư.”

Aoko lạnh lùng quay lại nhìn hần.

Magatsuhi cười dữ tợn : Ta biết suy nghĩ của Aoko tiểu thư, không ngờ nhiều năm như vậy rồi, cô cũng chỉ có mục đích này, thật sự là vĩ đại quá. Nhưng bây giờ ngọc tứ hồn lại là thứ duy trì sinh mạng của tiểu quỷ kia, cô không đành lòng tổn thương nó.”

Aoko lạnh lùng nói : “Người cố ý lảng vảng quanh đây, đừng nói cho ta biết là vì muốn tìm ta nói chuyện tán dóc nhé.”

“Đương nhiên không phải, ta muốn làm một giao dịch với Aoko tiểu thư.”

Aoko dừng lại một lát, cũng không trả lời.

Magatsuhi cười âm u : “Nếu Aoko tiểu thư một mực giữ ý định cũ, ta vĩnh viễn cũng không có cơ hội lấy được mảnh ngọc trên người thằng nhóc kia. Nhưng ý muốn ngưng tụ ngọc tứ hồn của Aoko tiểu thư cũng là nguyện vọng của ta. Nếu Aoko tiểu thư có thể mang mảnh ngọc đó tới đây, ta sẽ mang cô đi tìm Naraku.”

Aoko cười lạnh : “Điều kiện này nghe thế nào cũng thấy người bị thiệt là ta, hơn nữa...dựa vào cái gì mà muốn ta hợp tác với người, dù sao diệt trừ người mới là mục đích thật sự của ta !”

“Cô không giết được ta, hay là nói cô không thể giết ta. Một khi ta chết đi, cân bằng chính tà trong ngọc tứ hồn sẽ bị đánh vỡ, đến lúc đó ngọc tứ hồn biến thành thứ gì không phải ai cũng có thể đoán được, cô không dám mạo hiểm.” Magatsuhi thấy nàng vẫn không nói lời nào, bèn nói “Cô không hỗ trợ cũng được, ta vẫn có cách đoạt lấy nó, chẳng qua tính mạng những kẻ bảo vệ nó thì ta không dám đảm bảo.”

Aoko âm thầm siết chặt tay, thở dài : “Đừng đụng đến bọn họ, ta đồng ý với người.”

Kikyou, ta chỉ có thể tin tưởng cô mà thôi.

Kagome và Inuyasha còn chưa trở về.

Đêm dài yên tĩnh, mặt trăng nhiễm máu tỏa sáng trên bầu trời.

Dùng qua cơn tối, Aoko muốn mang theo Kohaku ra ngoài đi dạo, những người khác không chút do dự liền gạt đầu.

Hai người một trước một sau đi dạo trên đường, đột nhiên Kohaku mỉm cười.

Aoko dừng lại : “Làm sao vậy ?”

Kohaku lắc đầu : “Không có gì, chỉ là nhớ tới lần trước đi dạo với Aoko tiểu thư.”

Aoko chần chờ đi tới trước mặt hần, nâng tay đặt lên phía sau lưng hần, thấp giọng nói : “Kohaku, thật xin lỗi..”

Ngay lúc nàng sắp chạm vào mảnh ngọc, đứa nhỏ kia đột nhiên ngửa đầu dùng ánh mắt ôn nhu nhìn nàng : “Aoko tiểu thư, cảm ơn người...”

Tay nàng run rẩy.

“Ta biết Aoko tiểu thư muốn mảnh ngọc tứ hồn, ta không sợ chết, bởi vì ta biết Aoko tiểu thư nhất định sẽ giết Naraku, báo thù cho phụ thân, mọi người, còn có ta. Mỗi ngày ta cũng không cần nghĩ tới chuyện chết đi nữa, cũng sẽ không sợ hãi...”

“Thật xin lỗi...”

Tay Aoko không do dự tìm đến mảnh ngọc, kéo mạnh nó ra, máu tươi lập tức bắn tung tóe ra ngoài. Đôi mắt Kohaku lập tức mất đi sự tỉnh táo, ngã nhào xuống đất. Aoko kinh ngạc nhìn mảnh ngọc đầy máu trong tay, vừa rồi nàng đã tự tay giết hắc sao. Chờ một chút, Aoko cẩn thận nhìn lại, phát hiện chỗ bị thương của Kohaku có một ánh sáng nhợt nhạt, mặc dù không sáng lắm nhưng vô cùng ấm áp.

Nàng an tâm nở nụ cười. Kohaku, xin hãy chờ đến khi mặt trời mọc.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét, nàng lập tức quay đầu lại, không ngờ là Rin !

“Ta tới tìm hai người về...” Rin sững sờ nhìn cảnh trước mặt, “Aoko tiểu thư, vì sao người lại lấy mảnh ngọc của Kohaku, vì sao người lại giết huynh ấy...”

Phía sau truyền đến tiếng xé gió, Aoko còn chưa kịp phản ứng đã bị yêu quái cắn lấy, lôi vào trong bóng đêm, cùng lúc đó Rin cũng bị một yêu quái khác cuốn lấy, kéo về cùng một phía !

Tên Magatsuhi đáng chết, dám uy hiếp Rin !

Rốt cuộc lần thứ hai ngọc tứ hồn được ngưng tụ, mảnh ngọc cuối cùng kia đã bị tà khí của Naraku ô nhiễm hoàn toàn.

Aoko và Rin bị trói trong sơn động, Rin vẫn luôn hôn mê. Aoko trơ mắt nhìn Naraku tổ hợp thân thể một lần nữa, lợi dụng ngọc tứ hồn tiến hóa thành một tòa thành thịt lớn chưa từng có ! Nàng không biết bản thân đang ở đâu, không thể giãy khỏi dây trói nên chỉ có thể chờ đợi.

Nàng đại khái có thể đoán được mục đích Naraku bắt mình tới đây, chẳng qua là sợ hãi Thiên sinh nha và Bạo toái nha của Sesshomaru.

Rin tỉnh dậy, sau khi nhìn thấy Aoko thì sợ hãi lui về phía sau vài bước, khiếp sợ hỏi : “Vì sao Aoko tiểu thư lại tổn thương Kohaku, Aoko tiểu thư giống Naraku sao ?”

Aoko lắc đầu : “Ta không có tổn thương Kohaku, cho dù ta lấy đi mảnh ngọc Kohaku cũng sẽ sống sót, người không cần sợ hãi. Đến đây cởi dây trói giúp ta, chúng ta chạy đi tìm Sesshomaru.”

Rin dễ dàng bị nàng thuyết phục, lập tức giúp nàng cởi bỏ dây trừng. Aoko nhìn vách tường thịt màu xanh xung quanh, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, tìm kiếm nơi ở của ngọc tứ hồn.

Tìm được rồi!

Aoko rút đao bên hông ra, nàng không mang theo cung tiễn, đây là vũ khí duy nhất của nàng. Nàng lấy bùa hộ mệnh bên hông Rin xuống, đeo lên cổ của cô bé, trầm giọng nói : “Nhớ kỹ, một khi gặp nguy hiểm lập tức nắm chặt bùa hộ mệnh này, thời khắc mấu chốt nó có thể tạo ra kết giới bảo vệ người. Còn nữa, nhất định không được đi theo ta !”

Rin sốt ruột : “Vì sao vậy Aoko tiểu thư, Rin cũng muốn đi theo người tìm Sesshomaru đại nhân.”

“Đi theo ta sẽ càng ngày càng nguy hiểm, nếu người cứ ở đây, có lẽ có thể được mấy người bọn họ đưa ra ngoài. Rin, nghe lời.”

Naraku không thể hấp thu hoàn toàn ngọc tứ hồn, không phải vì năng lực của hắc hạn chế, mà bởi vì ngọc tứ hồn không muốn vậy. Mặc dù có thể cho hắc sức mạnh tà ác, nhưng ngọc tứ hồn không hề muốn bị điều khiển.

Xung quanh không ngừng truyền đến chấn động, chương khí lan tràn, hẳn là đám người Inuyasha đang chiến đấu với Naraku. Sesshomaru...có lẽ đang ở đây rồi. Dưới chân vang lên tiếng động, nàng ngẩng đầu nhìn lên, chấn động...chấm dứt rồi. Khe hở phía trên đột nhiên truyền đến ánh sáng chói mắt. Ánh sáng của ngọc tứ hồn khôi phục, nói cách khác linh lực của Kagome cũng khôi phục rồi.

Nàng nhìn về phía người vẫn đi theo mình, sau khi tách khỏi Rin, nàng gặp được thủ hạ của Naraku – Mugen no Byakuya, cũng thấy hắc dùng thanh đao của mình sao chép mình đạo tàn nguyệt phá của Inuyasha. Byakuya cười trên tức : “Aoko tiểu thư nhìn ta như vậy làm gì ?”

Aoko nhíu mày: “Ta biết mục đích của người.”

Byakuya nghi hoặc.

“Yêu lực người hấp thu từ minh đạo tàn nguyệt phá chỉ có thể dùng một lần, ta biết người muốn làm gì.”

Byakuya lập tức rùng mình.

Aoko thần nhiên nhìn hắn : “Ta sẽ không nói cho người khác, cũng sẽ không ngăn cản người, cho nên không cần cảnh giác. Nhưng chưa chắc người đã có thể làm được.”

Bởi vì... đây cũng là mục đích của nàng.

Vách tường thịt xung quanh đột nhiên bắt đầu văng tung tóe không ngừng, là do Sesshomaru sử dụng Bạo toái nha chém vào.

Thân thể Mugen no Byakuya bắt đầu xuất hiện một cái khe, nam tử đẹp đẽ kia đột nhiên mỉm cười, biến mất tại chỗ.

Vách tường thịt phía trước bị chém nát, ánh vào mắt nàng là bóng dáng Sesshomaru cầm đao đứng giữa không trung. Nàng chưa kịp gọi hắn thì mặt đất dưới chân đột nhiên vỡ ra, cả người ngã xuống phía dưới.

Sesshomaru bay tới kéo nàng vào lòng : “Không sao chứ ?”

Aoko gật đầu.

Phía sau vang lên tiếng la kinh hãi : “Aoko tiểu thư !”

Nàng quay đầu nhìn lại, là Rin đang cười kỳ lân hai đầu, Jaken, còn có Kohaku. Nàng hiểu ý mỉm cười. Kohaku thật sự còn sống, dựa vào ánh sáng Kikyô để lại trong thân thể hắn.

Đây là chuyện Kikyô đã đồng ý với nàng, để lại cho nàng một tia hy vọng.

29. Chương 29: Thực Hiện

Aoko được Sesshomaru mang ra khỏi thân thể sắp hỏng của Naraku, hai người vừa đáp xuống mặt đất, thôn của Kaede bà bà đã lập tức bị chướng khí trong thân thể Naraku tràn tới phá hủy. Vừa sơ tán đám người tị nạn, Aoko vừa đoạt lấy một bộ cung tiễn, trợ giúp trừ yêu sư và pháp sư cùng nhau thanh tẩy chướng khí.

Sesshomaru vốn khinh thường nhúng tay, nhưng nhìn thấy Aoko vất vả cùng đành nhảy vào hỗ trợ một chút.

Kagome dùng mũi tên Aoko đưa cho bắn trúng ngọc tứ hồn, một mảng chướng khí lớn phía trước được thanh tẩy, thôn xóm xem như được bảo vệ. Naraku không cam lòng mang theo ngọc tứ hồn biến mất dưới giếng ăn xương, trước khi biến mất còn âm hiểm nói : “Khi Mugen no Byakuya chém trúng người, ngọc tứ hồn đã chấp nhận nguyện vọng của ta. Khi ta chết đi, nguyện vọng kia sẽ được thực hiện...”

“Naraku...”

Aoko yên lặng siết chặt tay, âm thầm nhìn về phía Kagome, nhanh nhanh...

Một đám người đứng xung quanh giếng ăn xương, ánh mắt phức tạp nhìn đáy giếng trống rỗng, không khí nhất thời tĩnh lặng không tiếng động.

Một tiếng kêu của Miroku đánh vỡ sự trầm mặc, hắn nhanh chóng giơ tay phải lên, lộ ra lòng bàn tay trơn nhẵn : “Phong huyết biến mất rồi, nguyên rửa được giải trừ. Naraku thật sự đã chết !”

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, Kagome vừa định mỉm cười đột nhiên tròng lớn mắt, sau đó cả người bị kéo vào minh lộ, Inuyasha dùng toàn lực cũng không giữ được nàng !

Cùng lúc đó, giếng ăn xương cũng biến mất !

Ánh mắt Aoko lập tức trầm xuống, mặt đất phía trước bị san bằng, chỉ còn lại một vùng đất màu vàng không rõ tung tích, nàng lui về phía sau vài bước, lại ngã vào một lồng ngực ấm áp, Sesshomaru nói bên tai nàng : “Không thể trở về cũng không sao, nàng ở cạnh ta.”

Aoko không trả lời mà nói với Inuyasha còn đang sốt ruột : “Mở minh đạo ra !”

Inuyasha kinh ngạc.

Tiểu hồ ly Shippou nói : “Có lẽ Kagome đã trở về thời đại của nàng rồi.”

“Kagome không trở về ! Ta còn ở đây đã chứng minh chuyện này không bình thường, Kagome nhất định chưa trở về.”

Inuyasha gật đầu : “Đúng, Naraku một lòng muốn diệt trừ Kagome, việc này nhất định có âm mưu gì đó.”

“Dựa theo lời ta nói, mở minh đạo ra mới có thể tìm được Kagome.” Aoko bình tĩnh lại, thoát khỏi ôm ấp của Sesshomaru, yên lặng nhìn Inuyasha “Nguyên vọng mà ngọc tứ hồn đồng ý với Naraku, chính là mang Kagome vào Minh đạo. Minh đạo là nơi tất cả sinh mệnh kết thúc, ngay cả Naraku cũng không thể là ngoại lệ. Ngọc tứ hồn rất cố chấp với thế giới này, nó sẽ mê hoặc lòng người, nếu Kagome bị nó hấp dẫn đưa ra nguyên vọng sai lầm, em ấy sẽ vĩnh viễn không thể quay trở lại, linh hồn còn có thể bị ngọc tứ hồn khống chế.”

Inuyasha lắc đầu : “Không đâu, Kagome sẽ không bị mê hoặc...”

“Kagome đúng là không dễ bị mê hoặc, nhưng mà...em ấy vẫn là một cô bé, chỉ cần bị một chút cảm xúc ảnh hưởng cũng có thể phạm sai lầm. Inuyasha, đi tìm Kagome đi, ở bên cạnh em ấy, dẫn đường cho em ấy đưa ra nguyên vọng chính xác, đây là trách nhiệm của người.”

“Nếu ngọc tứ hồn muốn sống sót, nhất định sẽ không để Kagome bình an vô sự !”

Inuyasha chấn động cả người, lập tức rút Thiết toái nha ra bỏ ra minh đạo, sau đó nhảy vào !

Minh đạo một lần nữa khép lại, xung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

Aoko ngồi sụp xuống đất, vì sao phải đánh cược đây, có thể thắng hay không. Thật tàn nhẫn..

Kagome nàng... có lẽ đang mơ một giấc mộng ngọt ngào đi..

Sesshomaru bước tới trước mặt nàng, mạnh mẽ kéo nàng dậy : “Có phải nàng đang làm chuyện gì bí mật không ?”

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn qua.

“Phải..” Không ngờ Aoko lại lập tức gật đầu.

Tay Sesshomaru nắm lấy nàng căng thẳng, ánh mắt dần dần lạnh như băng, Aoko ăn đau đến nhú máu, nhưng cũng không phản kháng.

Kohaku nhin không được tiến lên một bước : “Aoko tiểu thư, rốt cuộc người định làm gì ?”

Aoko liếc nhìn Sesshomaru một cái : “Ta muốn cứu một người.”

Sesshomaru sững sốt, hình như nhớ tới điều gì : “Nàng...”

“Kagome và bọn họ từng bước đi tới ngày hôm nay, ta đã sớm dự đoán được, nhưng vẫn không có ý định nói cho bọn họ. Người tham lam với ngọc tứ hồn nhất trên thế giới này là Naraku, hắn cũng có đủ năng lực ngưng tụ lại ngọc tứ hồn, nhưng hắn tuyệt đối không có khả năng hấp thu nó, bởi vì ngọc tứ hồn không cam lòng bị một yêu quái hấp thu, nó chỉ muốn lợi dụng người có được nó mà thôi, cũng sẽ dẫn tới việc nó chấp nhận nguyên vọng của Naraku, mang Kagome tới thế giới của người chết – Minh giới. Đúng vậy, là ta đang đánh cược bằng hai người họ.” Aoko kéo kéo khóe miệng, cười mà như không cười nhìn mọi người xung quanh. “Ta không hối hận.”

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Aoko nói xong những lời này liền ngồi xuống vị trí ban đầu của giếng ăn xương, cũng không nhúc nhích.

Kagome, trở về đi. Kỳ thật tôi vẫn chưa nói cho em biết, em là hy vọng của mọi người. Em không phải là người đã chết rồi sống lại mang theo bi ai và oán niệm, em là một sinh mệnh hoàn toàn mới, cũng chỉ có em mới có thể cứu vớt người bị hãm sâu trong bóng tối kia. Mặc dù không có hi vọng, em và Inuyasha vẫn sẽ tạo ra kỳ tích, phải không ?

Hai người...sẽ cho nàng một kỳ tích đúng không.

Sesshomaru vẫn đứng phía sau nàng, không nói một lời siết chặt tay.

Đợi suốt ba ngày, nhiều lần Kaede bà bà và Kohaku tới mang cơm cho nàng đều bị nàng lắc đầu cự tuyệt. Sắc mặt nàng tái nhợt như sắp chết, rốt cuộc cũng bị Sesshomaru ép buộc ăn vài thứ. Con người không ăn không uống sẽ chết.

Sáng sớm ngày thứ ba, dưới chân đột nhiên truyền đến tiếng động, Aoko lập tức đứng lên nhìn chăm chăm vào nơi phát ra cột sáng. Cùng với cột sáng, giếng ăn xương lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Một mũi tên màu tím mang theo ánh sáng trong trẻo vụt tới, nhắm thẳng hướng Aoko mà phi qua. Lúc mũi tên chỉ còn cách nàng vài cm, Sesshomaru phản ứng cực nhanh nắm lấy nó ! Hắn nhíu nhíu mày, muốn ném nó xuống.

“Đừng!”

Aoko lập tức ngăn cản hắn, từ trong tay hắn cầm lấy mũi tên vẫn phát sáng kia, nhặt trường cung bên chân lên, đột nhiên xoay người chạy đi ! Nàng không chú ý tới tình huống phía sau, trong giếng ăn xương chỉ có một mình Inuyasha trở lại.

Sesshomaru mặt nhăn mày nhíu, lập tức đuổi theo.

Aoko một bước cũng không nghỉ chạy tới thôn trừ yêu sư, nhảy vào trong sơn động có xương cốt của pháp sư Midoriko. Lúc này tình cảnh trong sơn động đã khác trước rất nhiều, tất cả xương cốt của yêu quái đều biến mất, chỉ còn lại tượng đá của pháp sư Midoriko ở đó.

Aoko cắn cắn môi, lấp cung tên lên, kéo mũi tên màu tím chỉ thẳng vào ngực tượng đá cách đó không xa. Vào thời khắc mấu chốt này tay nàng lại không ngừng run lên, ngay cả cung tên cũng không thể ổn định nổi.

Nàng thở gấp từng ngụm, khẩn trương đến nỗi ngay cả hít vào cũng không làm.

Làm ơn, làm ơn đừng run nữa, chỉ còn một bước cuối cùng này thôi.

Nàng cắn mạnh môi, mùi máu tanh tanh lập tức tỏa ra, nhưng nàng chẳng thể nào bình tĩnh lại.

Sesshoumaru vẫn đuổi theo sau Aoko, nhìn thấy nàng như vậy liền chau mày, đi đến phía sau nàng, đặt một tay lên vai nàng, tay còn lại siết chặt tay nàng, thấp giọng : “Đừng sợ.”

Sesshomaru...

Mũi tên rời cung, bắn thẳng tới ngực tượng đá pháp sư Midoriko ! Khoảnh khắc mũi tên bắn trúng Midoriko, ánh sáng rời khỏi mũi tên nhập vào trong tượng đá, rơi xuống mặt đất. Ánh sáng nhanh chóng chui vào trong tượng đá, nháy mắt trải rộng khắp thân thể. Tượng đá bỗng có một tia nhịp đập, hình như đang sống lại.

Tim Aoko đập thành thịch, làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

Tỷ tỷ...cầu xin tỷ, sống lại đi.

Ánh sáng dần biến mất, tượng đá vẫn như cũ là tượng đá.

Hy vọng trong đáy mắt Aoko dần dần lụi tắt, thì ra vốn dĩ không có thứ gì gọi là kỳ tích. Cả người mất đi sức lực, nàng ngã về phía sau. Sesshomaru lập tức kéo nàng vào trong lòng, muốn an ủi lại không biết nên nói gì, chỉ có thể thấp giọng khuyên : “Không phải lỗi của nàng, Aoko, nàng đã cố hết sức.”

“Ta chỉ là, chỉ là...” Aoko cúi đầu vào ngực Sesshomaru, run rẩy, “Muốn cứu linh hồn tỷ tỷ từ trong ngọc tứ hồn ra mà thôi, kết quả...không thể thay đổi được điều gì.”

Ài...

Bên tai vang lên tiếng thở dài như có như không : “Aoko...

Aoko chấn động, ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía tượng đá, vẫn không có biến hóa gì, nhưng bên cạnh tượng đá có một bóng dáng mơ hồ nhìn về phía này.

“Tỷ, tỷ tỷ...”

Gương mặt pháp sư Midoriko hiện lên một nụ cười yếu ớt : “Như muội mong muốn, ta đã sống lại.”

Aoko đứng lên, ngơ ngác nhìn nàng : “Sống lại...”

Midoriko gật gật đầu : “Thân thể đã chết đi không thể sống lại, nhưng toàn bộ linh lực của ta đã dời lên linh hồn, từ nay về sau ta chỉ có thể làm một linh hồn không có thân thể. Aoko, muội có thể nói cho ta biết, vì sao muội muốn ta sống lại không ?”

Aoko sửng sốt: “Muội không hiểu ý tỷ...”

Midoriko thở dài : “Aoko, muội có từng nghĩ qua, hai thế giới này, muội sẽ chọn cái nào ? Muội chuyển kiếp đến năm trăm năm sau, vì sao lại trở về, vì sao muốn ta sống lại ?”

Đáp án là: không có.

“Aoko... Trở về đi.”

Quanh thân đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, nàng sợ hãi nhìn gương mặt bình tĩnh của Midoriko. Aoko trừng lớn mắt hình như nhớ tới điều gì, nàng lập tức xoay người nhìn về phía Sesshomaru, nhưng bóng dáng người kia chỉ nhoáng lên một cái rồi biến mất, thậm chí ngay cả mặt hân nàng cũng chưa thấy rõ.

Chuyện cũ đã qua lâu như vậy, rốt cuộc cũng không thể làm lại.

Thì ra nàng...

Vẫn luôn ích kỷ như vậy...

30. Chương 30: Ràng Buộc

Đã một tháng rồi.

Aoko ngơ ngác nhìn bóng cây u ám ngoài cửa sổ, lát sau lại vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Nàng còn nhớ rõ ánh sáng chói mắt ngày đó, chỉ một khoảnh khắc toàn bộ cảnh tượng xung quanh đã thay đổi, nàng trở lại đền thần nhà Kagome năm trăm năm sau. Đền thần bằng gỗ đồ sùng sững trước mắt, nàng ngơ ngác nhìn nó, buồn bã vô cùng.

Kagome chạy từ trong nhà ra, nắm lấy tay nàng bối rối đến nỗi nói năng lộn xộn : “Tiền bối, giếng ăn xương biến mất rồi, không phải, là không thể đi tới thế giới kia nữa. Tiền bối, sau khi Inuyasha đưa em về đây liền biến mất, hân đi đâu rồi, chúng ta có phải...không bao giờ...gặp lại bọn họ nữa không...”

Aoko áp chế khổ sở trong đáy lòng, mờ mịt mở miệng : “Tôi không biết...”

Cả người Kagome như bị rút hết sức lực, ngồi sụp xuống đất, ánh mắt trống trơn, nước mắt không tự chủ tràn ra.

Aoko cũng muốn khóc, nhưng nàng không dám, nàng sợ một khi khóc sẽ không thể dừng được. Nàng vẫn nghĩ rằng nếu có thể cứu linh hồn tỷ tỷ từ trong ngọc tứ hồn ra ngoài, tất cả mọi việc sẽ tốt lên. Nàng và Sesshomaru cũng có thể im lặng vượt qua khoảng thời gian cuối cùng này.

Nhưng có ai biết được, bánh xe vận mệnh vĩnh viễn không quay theo ý người muốn.

Sau khi ngọc tứ hồn biến mất, nàng và Kagome bị cưỡng ép trở về thời đại của mình. Lúc ấy sở dĩ hai người có thể xuyên qua thời không là nhờ năng lực của ngọc tứ hồn, bây giờ tất cả đã tan thành mây khói, mọi liên hệ với thế giới kia cũng theo đó bị chặt đứt.

Nàng thật sự...sẽ không còn được gặp lại người kia sao.

Sinh mệnh ngắn ngủi như vậy, cuối cùng ngay cả ở bên nhau cũng trở thành hy vọng xa vời.

...

Tiếng gõ cửa của quản gia đánh gãy suy nghĩ nàng : “Đại tiểu thư, Higurashi tiểu thư đến đây.”

Kagome từ phía sau bước vào, trên mặt lộ ra ý cười miễn cưỡng : “Shiina tiền bối, lại quấy rầy chị rồi.”

Aoko lắc đầu, xoay người mang nàng tới phòng đọc sách. Kỳ thi sắp tới gần rồi, bài tập của Kagome còn một đống lớn, mấy ngày nay nàng vẫn luôn bỏ tấc cho Kagome.

Kagome khá thông minh nên Aoko cũng không cần phải mất nhiều sức lực.

Mấy ngày nay hai người thường xuyên ở chung, Kagome liền nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra ở Minh giới ngày đó, nguyện vọng chính xác kia thực ra là “biến mất đi”, ngọc tứ hồn lúc này quả thật đã vĩnh viễn biến mất. Cũng chỉ có người không hề có dự niệm như Kagome mới có thể chiến đấu đến cùng với ngọc tứ hồn, còn đưa ra nguyện vọng chính xác đó. Nếu đổi lại là nàng, toàn bộ những chuyện phức tạp trong đầu sẽ bị ngọc tứ hồn lấy từng chuyện từng chuyện ra một mê hoặc.

May mà cuối cùng nàng cũng không có tới Minh giới, mà lựa chọn dùng chú thạch tổ truyền và phù chú của Vương gia cứu lấy linh hồn pháp sư Midoriko từ ngọc tứ hồn ra ngoài.

Kagome có hỏi Aoko vì sao gần đây không thấy nàng đi học, Aoko cũng thẳng thắn nói cho nàng biết. Lúc trước nàng đã tiếp nhận phần lớn chuyện kinh doanh của gia tộc, sau khi tốt nghiệp trung học đã là người trưởng thành rồi, cả gia tộc Shiina đều đặt lên vai nàng, chuyện thi đại học phía trước cũng không còn quan trọng nữa.

Kagome liền rầu rĩ không nhắc lại nữa, thành thành thật thật đọc sách.

Phòng đọc sách ở trên tầng hai, phía dưới cửa sổ của căn phòng là vườn hoa tường vỹ.

Sau khi Aoko giao đề bài cho Kagome xong, nàng liền đứng bên cửa sổ ngơ ngác nhìn xuống vườn tường vỹ vừa mới nở hoa kia.

Ngày đó, nàng đã hứa hẹn với Sesshomaru ở đây.

Thật xin lỗi Sesshomaru, cuối cùng ta lại thành thế này, hứa hẹn với chàng có lẽ vĩnh viễn không thể thực hiện được rồi.

“Tiền bối...”

Aoko quay đầu lại: “Ừ ?”

Kagome đi đến bên cửa sổ, chần chờ vươn tay : “Chị khóc...”

Aoko lặng yên sờ lên mặt, cảm giác lạnh lạnh.

“Tiền bối nhớ Sesshomaru sao ?” Kagome không đợi nàng trả lời, đột nhiên khóe miệng run lên, nước mắt cũng rơi xuống “Em cũng rất nhớ Inuyasha...Em nghĩ việc giết ăn xương không thể kết nối với thời đại kia là do tình cảm của em...Sau khi giết ăn xương biến mất, một mình bị kéo vào Minh giới, em sợ hãi lo lắng, lại không biết bên ngoài đã trải qua ba ngày, làm ọi người trong nhà đều sợ hãi, em cảm thấy rất có lỗi với họ, có thể trở về bên cạnh họ em rất vui vẻ...Sau đó, sau đó giết ăn xương liền đóng lại.”

“Kagome...”

Kagome ngồi xổm xuống khóc đến rối tinh rối mù : “Lúc sau em vẫn nghĩ, vì sao bản thân lại tới thời đại Chiến quốc, vì sao lại gặp mặt Inuyasha, ngọc tứ hồn biến mất, em hoàn thành nhiệm vụ của mình, từ nay về sau...em phải ở lại thế giới của em, thế giới không có Inuyasha.”

“Chỉ là...em rất muốn gặp hân. Mỗi ngày em đều nhìn giếng ăn xương, nhưng...”

Aoko hít sâu một hơi, đem nước mắt vọt tới hốc mắt bức trở về. Nàng ngồi xổm xuống ôm lấy Kagome, chờ nàng không còn run rẩy nữa, Aoko mới nói : “...Kagome, em có biết vì sao chúng ta có thể đi xuyên qua thời đại không ?”

“Bởi vì hai thời đại này đều có sự ràng buộc mạnh mẽ với chúng ta, cho dù làm thế nào cũng không thể chặt đứt.”

...

Từ sau khi Aoko trở về từ thời đại Chiến quốc, Shimizu Masaki vẫn luôn tới cửa thúc giục. Nếu không có làm sao thì mau tới đây luyện tập cho lão nương đi a a a !

Vài ngày sau nàng cũng phải tới trường học báo tên. Lần này nàng rời đi đại khái hơn nửa tháng, câu lạc bộ viết kịch vẫn luôn để trống phần diễn của nàng để chờ nàng trở về rồi luyện tập.

Kougen Terunosuke thân là đội trưởng đội kỷ luật kiêm thành viên hội học sinh, cũng là một nhân vật lớn, bởi vậy Shimizu Masaki năm lần bảy lượt mời hân đến tập luyện đều bị từ chối, nhưng lại nhận được thông báo chỉ cần Aoko trở về là hân sẽ lập tức có mặt.

Shimizu Masaki : “...” Chết đi !

Sau khi buổi tập luyện chiều nay kết thúc, Aoko xin miễn việc để Kougen Terunosuke đưa nàng về nhà, một mình rời khỏi trường học. Lúc đi qua một nơi, nàng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Sesshomaru cũng đứng ở đây chờ nàng. Nàng cười khổ một tiếng, nơi nơi đều có dấu vết của hân, ấm áp của hân, nhưng bản thân lại đánh mất hân rồi.

Lúc đi qua đền thần nhà Kagome, Aoko bất giác dừng chân, cuối cầu thang là đền thần, cái giếng trong đền thần kia không biết bây giờ ra sao rồi.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện bản thân không biết khi nào đã bước lên bậc thang đi về phía đó.

Quả nhiên, nàng nhớ hân đến phát điên rồi.

Còn chưa nhấc chân, di động của nàng đã vang lên. Nàng dừng chân lại nhận điện thoại, đầu dây bên kia lập tức vang lên giọng nói hưng phấn của Kagome : “Tiền bối, chị mau tới nhà của em, giếng ăn xương phục hồi rồi !”

Nàng nghe vậy cả người chấn động, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, bên kia điện thoại Kagome vẫn gọi nàng, nhưng nàng đã mất điếc tai ngơ, yên lặng cúp đi điện thoại. Dưới chân vừa động, nàng chậm rãi đi tới chỗ giếng ăn xương, cúi đầu nhìn xuống.

Làn gió mát lạnh từ trên cao thổi xuống, mang theo hơi thở trong trẻo. Nàng vươn tay cảm nhận được dấu vết của dòng thời gian, chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng run rẩy.

“Aoko, muội có từng nghĩ qua, hai thế giới này, muội sẽ chọn cái nào.”

Ngày đó, nàng đứng trong ánh sáng nghe được một câu cuối cùng này, Midoriko đã nói như vậy. Nàng cũng hiểu được, đúng vậy, mọi chuyện trên thế giới này không phải lúc nào cũng như ý người muốn, không phải tất cả đều có thể tuân theo ý nguyện của nàng.

Từ sau khi nàng biến thành Shiina Aoko, nàng cũng đã gánh vác tất cả trách nhiệm của cái tên này. Nơi này có một gia tộc Shiina khổng lồ đặt trên đầu vai nàng, có những bạn bè và người thân những năm gần đây của nàng. Nàng có lỗi với vợ chồng Shiina, đương nhiên không thể dễ dàng ném bỏ tất cả những gì họ đã giao cho nàng.

Shiina Aoko nhảy vào trong giếng, quỳ gối xuống mặt đất lạnh như băng. Nàng không phải là Kagome, cho dù nàng có xuyên qua được, khúc mắc trong lòng vẫn chưa thể cởi bỏ.

Chỉ là...

“Sesshomaru, ta muốn ở bên cạnh chàng.”

...

Aoko biến mất trong nháy mắt, Sesshomaru theo bản năng đưa tay ra muốn giữ lấy nàng nhưng vẫn không kịp.

Ánh mắt hắn đỏ lên, rút kiếm chỉ vào bóng dáng hư ảo cách đó không xa, lạnh lùng mở miệng : “Người đưa Aoko đi đâu!”

“Nàng là muối muối duy nhất của ta.” Pháp sư Midoriko nhìn hắn “ So với bất cứ ai ta đều không đành lòng tổn thương nàng, ta chỉ đuổi nàng về thời đại của mình mà thôi, sau đó phong tỏa đường về của nàng. Sesshomaru, thế giới này đã không còn người nào tên Aoko, tới từ đâu thì nên quay trở về nơi đó, đây là lẽ tất nhiên sau khi ngọc tứ hồn biến mất, tất cả trở về điểm khởi đầu.”

Đáy mắt Sesshomaru hiện lên một tia khiếp sợ, tay cầm kiếm cũng run nhẹ : “Có ý gì.”

Pháp sư Midoriko thoải mái nhìn hắn : “Ta đã phong tỏa sức mạnh nối liền hai thời đại của giếng ăn xương, nàng không bao giờ...trở lại nữa.”

“Người...”

Midoriko nhìn thấy hắn xoay người chạy đi, biết hắn muốn đến chỗ giếng ăn xương xác nhận, thở dài, vội vàng ngăn hắn lại : “Chỉ là một lần khảo nghiệm mà thôi.”

Sesshomaru dừng chân, lạnh lùng nhìn nàng.

“Hai thời đại nối liền nhau vốn đã vi phạm lẽ thường, nàng và cô bé tên Kagome không ngừng đi tới đi lui qua hai thời đại, tất cả cơ duyên đều đã dùng hết. Hai thời đại này sớm muộn cũng phải tách ra, các nàng đều phải lựa chọn. So với việc về sau đột nhiên bắt các nàng quyết định, chi bằng nhanh chóng lựa chọn cho tốt, miễn cho về sau lại hối hận.” Pháp sư Midoriko hơi cúi đầu, lại nói “ Aoko...là muối muối duy nhất của ta, khi còn sống ta không có cơ hội chăm sóc nàng, bây giờ chỉ có thể làm chút chuyện như vậy thôi.”

Trong sơn động nhất thời an tĩnh lại.

Aoko nhìn đỉnh sơn động u ám, thở dài một hơi.

“Sesshomaru, nàng có thể trở về hay không, toàn bộ đều phụ thuộc vào tình cảm của hai người sâu đậm đến đâu.”

Sesshomaru rời khỏi sơn động, đứng chờ gần giếng ăn xương, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cái giếng xa xa. Hắn nhìn Inuyasha một lần lại một lần nhảy vào trong giếng, sau đó lại thất vọng trào lên.

Mà chính hắn, hy vọng trong đáy lòng cũng biến mất từng chút một.

Cho đến khi...

Inuyasha lôi cô gái tên Kagome từ trong giếng ra, hy vọng của hắn lại bùng lên.

Chỉ là, Sesshomaru đợi bên cạnh giếng một đêm, nàng vẫn không xuất hiện.

Hắn chưa bao giờ biết, chờ đợi lại dài như thế, dày vò như thế, đau khổ như thế...khiến cho người ta nản lòng thoái chí.

Sesshomaru bắt buộc bản thân xoay người, từng chút một rời xa giếng ăn xương. Ngay sau đó hắn đã dừng lại, bởi vì chớp mũi truyền đến một thứ mùi quen thuộc vô cùng, hắn vĩnh viễn không thể quên được hơi thở này ! Đột nhiên xoay người, hắn nhìn thấy bóng dáng kia quen thuộc kia đang ngồi cạnh miệng giếng nhìn mình.

“Sesshomaru, ta về rồi.”

31. Chương 31: Đứa Nhỏ

Cảm giác mất mà có lại được, Sesshomaru đã từng trải qua, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy, sâu sắc như vậy.

Hắn mạnh mẽ ôm người kia vào lòng, dùng sức mạnh khắc sâu vào xương tủy. Sesshomaru không thể không thừa nhận, giữa hai thời đại nàng đã chọn hắn, khiến hắn vô cùng vui vẻ và may mắn. Hắn biết tính cách của Aoko, muốn nàng lựa chọn điều gì thật khó, nhất là sau khi nàng chuyển thể luôn năm lần bảy lượt phủ nhận tình cảm của bọn họ.

Nhưng nàng đã lựa chọn hắn, điều này nháy mắt đã lấp đầy chỗ trống trong đáy lòng hắn.

Aoko cũng biết, chuyện này không chỉ là khảo nghiệm của Kagome, mà còn là khảo nghiệm của chính nàng. Sau khi Kagome ý thức được tầm quan trọng của Inuyasha, nàng đã thành công. Còn Aoko, mặc dù cho tới giờ luôn biết tầm quan trọng của

Sesshomaru trong lòng mình nhưng lại khó đưa ra lựa chọn.

Cho đến khi, nàng nói ra câu kia.

“Sesshomaru, ta muốn ở bên cạnh chàng.”

Lòng của nàng, rốt cuộc đã thay nàng lựa chọn.

“Thật xin lỗi Sesshomaru, để chàng đợi lâu như vậy.”

Aoko thuận theo tựa vào đầu vai hắn, ôm lấy cổ hắn : “ Sesshomaru, chúng ta ở bên nhau đi.”

“Ừ.”

Hai người im lặng ôm nhau bên cạnh giếng ăn xương, vài người trốn trong rừng cây cười hắc hắc, lúc này mới tự rời đi.

Hai người nắm tay nhau đi tới sơn động, pháp sư Midoriko đang tựa người vào tượng đá nhìn chằm chằm cửa động, hai người vừa tiến vào nàng đã nhìn thấy. Nàng thấy hai người nắm chặt tay nhau, khóe môi nhếch lên một cái, còn cười chào hỏi với hai người.

Mặc dù linh hồn Midoriko đã trở lại, nhưng Aoko vừa nhìn thấy nàng đã lại nghĩ tới mấy trăm năm nay nàng phải chịu khổ trong ngọc tứ hồn, liền nhin không được đau lòng, đáy mắt cũng lộ ra thương cảm: “Tỷ tỷ...”

Pháp sư Midoriko thoải mái nói : “Aoko, muội làm tốt lắm. Lần khảo nghiệm này kết quả ra sao đều là phản ứng chân thật của muội, ta tôn trọng lựa chọn của muội, còn có cô bé tên Kagome kia.”

“Cám ơn Midoriko tỷ tỷ.”

Aoko nhìn sơn động quanh què, không đành lòng nói : “Tỷ tỷ, quay về thôn trừ yêu sư đi. Tuy rằng thôn trừ yêu sư đã bị hủy, nhưng chúng ta có thể sửa lại nó.”

Midoriko nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài một tiếng : “Không được, Aoko, bởi vì thân thể đã bị hủy, cho nên từ nay về sau linh hồn của ta sẽ bị hạn chế trong cái sơn động này.” Thấy sắc mặt Aoko thay đổi, nàng vội vàng an ủi “Muội đừng tự trách mình, kỳ thật có thể rời khỏi ngọc tứ hồn và tiếp tục bảo vệ thôn xóm quanh đây, ta đã rất thỏa mãn rồi.”

Aoko thấp giọng nói : “Là muội đã tùy hứng, nếu không tìm linh hồn tỷ trở về, có lẽ tỷ đã có thể chuyển thể.”

Midoriko lắc đầu : “Có lẽ không được như vậy. Ta đã ở trong ngọc tứ hồn quá lâu, không phải hồn phi phách tán thì là thành Phật.”

Ánh mắt Aoko buồn bã : “Tỷ tỷ, nhất định sẽ thành Phật...”

Sesshomaru nhíu mày : “Nàng ta cũng không có trách nàng, không được tự trách.”

Khuyên người mà còn khuyên bá đạo như vậy, thật là.

Midoriko nhìn thấy Aoko khôi phục cảm xúc, âm thầm lắc đầu thở dài, đang nói chuyện với tỷ tỷ mà....

Sức mạnh nối liền giữa hai thời đại của giếng ăn xương được khôi phục, cuộc sống cũng trở về trạng thái bình thường. Kagome và Aoko lại có thể qua lại giữa hai thời đại. Kagome về nhà thảo luận với người thân, mẹ Kagome tuy rằng rất nuối tiếc nhưng cũng vui vẻ thay nàng, đồng ý về sau nếu giếng ăn xương đóng cửa lần thứ hai sẽ để cho nàng ở lại thời đại Chiến quốc.

Aoko tiếp tục phụ đạo thêm cho Kagome, đồng thời cũng bắt tay vào tìm kiếm và bồi dưỡng người thừa kế cho gia tộc Shiina. Việc tập luyện ở câu lạc bộ viết kịch cũng khôi phục tiến độ bình thường, dưới sự bức hiếp của Shimizu Masaki nàng đương nhiên trốn không thoát. May mắn Sesshomaru thường xuyên tới đây ở cùng nàng.

Nghe Kagome nói lúc này ở thời đại Chiến quốc rất yên bình, Sango và pháp sư Miroku đã kết hôn, bắt đầu bắt tay vào việc xây dựng gia đình, thân thể Kohaku đã khôi phục hoàn toàn, vì muốn trở thành một trụ cột xuất sắc nên hắn thường xuyên ra ngoài lịch lãm, còn Rin được Sesshomaru để lại trong thôn của Kaede bà bà để học tập và thích ứng với cuộc sống của con người bình thường.

Aoko lúc rảnh cũng sẽ ghé qua thời đại Chiến quốc, ở cùng tỷ tỷ, cũng thuận tiện đến nhìn vùng đất vĩnh hằng đã không còn như trước.

Vùng đất vĩnh hằng bây giờ chỉ có thể dùng từ hoang vu để hình dung, cây cỏ dưới đất héo rũ toàn bộ, gốc cây anh đào đã hoàn toàn chết héo. Bắt đầu từ nơi này, lại nhìn thấy nó chấm dứt.

Vài ngày sau, quản gia mang tới một cậu bé tên là Shiina Keishou. Nghe nói từ nhỏ đã mất cha mẹ, được gửi nuôi ở nhà người thân, năm nay 10 tuổi, học lực rất giỏi nhưng thân thể hơi yếu, hình như đã bị ngược đãi, nhìn qua đã biết không có đủ tiêu chuẩn làm người thừa kế.

Aoko đưa cậu bé tên Shiina Keishou kia về nhà mình, trải qua vài ngày ở chung liền phát hiện kỳ thật cậu bé này rất hiền lành lại nghe lời, tuy cũng có chút yếu đuối, nhưng được cái rất thông minh, nàng liền quyết định chọn nó là người thừa kế tiếp theo để bồi dưỡng.

Lúc Sesshomaru đến đã nghĩ thấy một mùi khác, bước vào phòng khách liền nhìn thấy một cậu bé nhu thuận ngồi trên ghế sofa nghe Aoko nói chuyện.

Aoko thấy Sesshomaru bước vào liền kêu quản gia dẫn cậu bé lên phòng đọc sách học tập, mặc dù có chút đầu đầu nhưng sau khi nhìn thấy hắn thì chỗ đầu mày của nàng cũng có dấu hiệu giãn ra.

“Đứa bé cũng thật là, dù dạy thế nào cũng không bỏ được tật xấu nhất gan. Rõ ràng sẽ trở thành gia chủ của gia tộc, nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị người ta phế bỏ.”

Sesshomaru chỉ nhún mày không nói gì,

Hôm nay là ngày cuối tuần, buổi chiều Kagome tới tìm Aoko học thêm, sau khi nhìn thấy Sesshomaru ở đó, nàng vốn có chút quen thuộc với nơi này bỗng dừng lại khần trương.

Quản gia đột nhiên cung kính nói với Sesshomaru : “Sesshomaru thiếu gia muốn kết bạn lâu dài với tiểu thư nhà chúng tôi có phải không ?”

Aoko hiển nhiên là không đoán được quản gia sẽ hỏi như thế, nàng kinh ngạc nhìn qua. Thấy vẻ mặt thành khẩn của quản gia, nàng cũng hiểu rằng ông ấy là vì muốn tốt ỉnh, nghĩ vậy nàng nhìn về phía Sesshomaru.

Sesshomaru thản nhiên gật gật đầu.

“Xin thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu, không biết Sesshomaru thiếu gia là người của gia tộc nào ?”

Sesshomaru hình như suy nghĩ một chút mới trả lời :”Khuyến tộc.”

Aoko, Kagome: “...”

Quản gia sửng sốt một chút mới thử hỏi : “Xin hỏi đây là gia tộc ở đâu ? Có phải gia tộc ở Tokyo không ?”

“Không phải.” Sesshomaru mặt không đổi sắc “Ở thời đại Chiến quốc năm trăm năm trước, quốc gia phía Tây.”

Quản gia bình tĩnh đại ngộ : “Thì ra gia tộc của ngài đã có từ thời Chiến quốc, lịch sử thật sự quá dài, là gia tộc ở khu Kyoto, trách không được người ở khu Tokyo chưa từng nghe qua.”

Aoko, Kagome: “...” Lão quản gia, từ nơi nào mà ông kết luận được điều này.

Lúc Aoko mang theo Kagome vào phòng học phụ đạo, nàng đành phải để Sesshomaru ngồi không, nếu hắn muốn trở về cũng có thể.

Sesshomaru hình như nghĩ gì đó, đột nhiên đứng dậy đi tới phòng đọc sách ở tầng một. Cậu bé Shiina Keishou đang im lặng ngồi đọc sách trong phòng đọc, đột nhiên hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông có vẻ mặt lãnh khốc kia.

Sesshomaru hí mắt lại : “Hừ, con người yếu ớt.”

...

Lúc Aoko đến gặp Midoriko, nàng liền đem phiền não của mình nói cho nàng.

Sau khi Midoriko trầm ngâm một lúc lâu mới hỏi Aoko và Sesshomaru : “Sao tự dừng lại quan tâm đến đứa nhỏ của người khác, vì sao không tự sinh một đứa ?”

Aoko xấu hổ : “... Không phải, người thừa kế tiếp theo của gia tộc Shiina phải ở lại gia tộc, về sau nếu muội muốn đến đây sống, tất nhiên không thể để con của muội ở bên kia. Không phải, ý muội muốn nói...Tỷ tỷ, vấn đề của tỷ rất kỳ quái !”

Sesshomaru lại trầm mặc suy nghĩ.

Midoriko gật đầu : “Cũng phải, hai người các người còn chưa có kết hôn đâu.”

Aoko kéo tay Sesshomaru chạy như bay khỏi sơn động, nếu tiếp tục ở đó không biết tỷ tỷ còn có thể nói ra lời kinh người đến mức nào nữa. Trước kia Midoriko rất ổn trọng, nhưng từ sau khi ra khỏi ngọc tứ hồn, cả người hình như trở nên có chút nghịch ngợm.

Trở lại thôn của Kaede bà bà, hai người gặp được Sango và Miroku.

Miroku cười ha hả nói cho hai người một tin vui, Sango mang thai nên gần đây hẳn thường xuyên phải ra ngoài kiếm tiền.

Gần đây sao khắp nơi đều là chuyện đứa nhỏ như vậy.

Aoko mệt mỏi trở về trường học, hôm nay phần diễn của nàng cần luyện tập rất nhiều, nàng và Kougen Terunosuke chạy tới chạy lui trên cái sân khấu to như vậy suốt nhiều giờ liền, nếu không phải Shimizu Masaki ma quỷ thấy nàng thật sự mệt đến mức xụi lơ, có lẽ cũng sẽ không thả người sớm như vậy đâu.

Lại nói tiếp đến cái người Kougen Terunosuke này, thật sự từ đầu tới chân đều làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Aoko không thể nói rõ cụ thể là không đứng ở chỗ nào, chỉ cảm thấy người này rất không bình thường.

Sesshomaru đứng đợi ở cửa đi tới ôm nàng vào trong phòng, ngồi xuống giường, thấp giọng hỏi : “Mệt lắm hả ?”

Ủy khuất của Aoko ở trước mặt Sesshomaru một chút cũng không che giấu : “Ừ, mệt chết đi được.”

Sesshomaru sờ sờ mặt nàng, đột nhiên nói : “Lời tỷ tỷ nàng nói hôm nay ta đã nghĩ qua.”

Aoko nghi hoặc: “Cái gì?”

Sesshomaru lặng yên nhìn nàng : “Chúng ta quả thật nên có một đứa bé, về sau kế thừa khuyến tộc.”

Aoko im lặng, qua vài ngày mỹ mãn, thiếu chút nữa nàng đã quên mất chuyện mình sắp hôn phi phách tán. Ý của Sesshomaru là muốn nàng để lại một điều gì đó cho hắn. Nàng im lặng nói : “Sesshomaru, nếu ta chết đi, ta không muốn để lại bất kỳ thứ gì cho chàng. Thời gian dài lâu như thế, một ngày nào đó chàng sẽ quên ta đi. Nhưng nếu để lại nửa điểm liên quan đến ta, chẳng phải mỗi lần nhìn thấy chàng sẽ phải đau khổ một lần sao ?”

Giọng của Seshomaru vẫn bình tĩnh như vậy, ánh mắt không hề bận tâm : “Aoko, rất lâu trước kia nàng đã đồng ý, tương lai sẽ làm thê tử duy nhất của Sesshomaru ta, là người thừa kế của mẫu thân.”

Aoko thở dài nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới nói: “Chàng...để ta suy nghĩ một thời gian đi.”

Ngày hôm sau Sesshomaru trở về thời đại Chiến quốc, nói là buổi chiều còn có thể trở lại. Aoko gọi điện cho Vương Vũ ở Trung Quốc, muốn hỏi mọi việc đã tiến triển tới đâu.

Vương Vũ thở dài, vẫn nói là đừng ôm hy vọng quá lớn.

Aoko nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ nửa ngày, tưởng tượng khoảnh khắc mình rời khỏi Sesshomaru vĩnh viễn, đau khổ trong đáy lòng từng chút một dâng lên, khiến hô hấp của nàng cũng không thuận. Nếu...nàng nói là nếu, nếu có thể, nàng cũng muốn để lại cho hắn điều gì đó.

Lúc Sesshomaru tới đã là nửa đêm, Aoko tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi. Hắn yên lặng đắp cho nàng một tấm chăn, ngồi bên giường nàng, bảo vệ một đêm.

Ngày hôm sau Aoko mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy rõ người ngồi bên giường thì lập tức ngồi dậy : “Chàng về rồi à, ta chờ chàng đã nửa ngày rồi, à ? Trời sáng...”

Sesshomaru ngăn ra, trách không được đêm qua nàng ngủ không yên, thì ra là đang đợi hắn.

Aoko giữ chặt tay hắn, mỉm cười : “Sesshomaru, là do ta nghĩ nhiều, chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Sau đó vào lúc hắn giật mình, nàng chủ động hôn lên.

Ánh mắt Sesshomaru căng thẳng, lập tức đảo khách thành chủ.

32. Chương 32: Mang Thai

Trong sự ôn tập điên cuồng của Kagome, cuộc thi đúng hạn được tổ chức.

Nghe nói cuộc thi diễn ra cùng ngày đi học nên rất đông người, Aoko cũng không quan tâm nhiều. Nàng chỉ để ý đến tiến độ luyện tập của câu lạc bộ viết kịch, giờ đã bước vào giai đoạn chính, yêu cầu mọi người mỗi ngày đều phải dành đủ thời gian để tập luyện, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tập thể.

Sesshomaru gần đây vẫn luôn ở cạnh nàng, mỗi ngày Aoko đi học hắn đều chờ nàng ở nhà. Lúc nàng tan học, hắn lại tự mình đi đón về. Hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau phơi nắng trong sân, ban đêm ôm nhau mà ngủ.

Như là cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường.

Điều khiến Aoko giật mình là đứa bé Shiina Keishou kia, không biết từ lúc nào đứa bé này đã không còn cười gượng gạo, cũng không lộ ra sợ hãi hay thẹn thùng linh tinh, vẫn duy trì được gương mặt bình tĩnh, nói chuyện cũng rất cố gắng sử dụng kính ngữ.

Nàng kinh ngạc đi hỏi quần gia.

Quần gia nghĩ một lúc mới nói, ngày đó Sesshomaru mang Shiina Keishou tới vườn hoa dạy kiếm thuật, hai người nói rất nhiều chuyện, sau khi trở về đứa bé này cũng chậm rãi thay đổi.

Aoko không biết nói sao, Sesshomaru chàng rốt cuộc đã làm gì với đứa bé kia vậy.

Vì thế, nàng chọn lúc Sesshomaru không có ở đây hỏi trộm Shiina Keishou.

Shiina Keishou thành thật nhìn Shiina Aoko : “Sesshomaru đại nhân nói cho em biết, trên thế giới này không thiếu kẻ mạnh, chúng ta muốn thành công phải trở thành một kẻ mạnh. Nhất gan sợ hãi chỉ khiến ý chí bị hủy diệt, yếu đuối là cho kẻ địch một cơ hội giết ta, muốn làm kẻ mạnh phải không sợ tất cả. Sesshomaru đại nhân lợi hại lắm, ngài chỉ cần phát kiếm một cái là có thể chế đổi một cây cỏ thụ ! Em cũng muốn trở thành người giống như Sesshomaru đại nhân, sau đó bảo vệ chị Aoko, bảo vệ gia tộc Shiina !”

Aoko hoàn toàn hiểu ra, cái đứa bé then thùng trước kia có lẽ sẽ không xuất hiện nữa.

Một thời gian sau, việc tập luyện của vở kịch [Tình yêu thời Chiến quốc] đã đi vào giai đoạn mấu chốt, trường học phát ra thông báo, trước lễ hội mùa hè hai tuần sẽ có đợt thi quan trọng.

Aoko băng đi một thời gian, còn có hơn một tháng nữa là đến kỳ thi của khối trung học.

Thời gian thật sự trôi quá nhanh, cuộc thi của cấp trung học đã đến, Aoko dù muốn hay không cũng phải tham dự kỳ thi này. Mặc kệ thành tích ra sao, năng cũng sẽ không thi lên đại học.

Shimizu Masaki bước ra từ trường thi, oán giận bám lấy nàng gào khóc nửa này, toàn nói cái đề thi quỷ quái này lão nương chưa thấy bao giờ.

Aoko đau đầu xoa trán, đây là hậu quả cho việc lúc nào cũng ngủ trong giờ học.

Lúc hai người đang nói chuyện, Kougen Terunosuke mới từ trong trường thi bước ra, cười tủm tỉm nhìn Aoko : “Shimizu, Aoko, các em thi thế nào ?”

Shimizu Masaki lần thứ hai u oán : “Tôi không biết mấy cái chữ lòng vòng như giun kia.”

Aoko thản nhiên gật đầu : “Cũng được.” Nói xong cúi đầu nhìn đồng hồ.

Kougen Terunosuke tò mò: “Aoko đang đợi ai sao ?”

Không biết vì sao Kougen Terunosuke luôn thích dùng cách xưng hô thân thiết như vậy để gọi nàng, Aoko muốn sửa nhưng lại nghĩ hẳn sẽ dễ dàng gạt đi nên cũng lười nói : “Vâng.”

Hình thức oán niệm của Shimizu Masaki toàn bộ khai hỏa : “Đang đợi bạn trai chị ?”

Không đợi Aoko trả lời, Kougen Terunosuke sững sốt: “Bạn trai?”

Shimizu Masaki nhìn về phía hắn: “Không phải đã nói cho anh rồi sao, Aoko có bạn trai.” Là anh cố tình không nghe, còn được thể sắp vào người ta.

Chính lúc hai người đang nói chuyện, Sesshomaru đã bước tới đây, hắn thấy hai người khác cũng chẳng để ý đến, ánh mắt chỉ một lòng một dạ đặt lên người Aoko. Shimizu Masaki nhìn thấy Sesshomaru thì càng oán niệm, đàn ông tốt bây giờ toàn có chủ hết rồi, nàng ôm chặt Aoko vào người sau đó bầu vėjo loạn lên.

Cuối cùng vẫn là Sesshomaru đen mặt cứu Aoko ra khỏi ma trảo của nàng. Dám làm càn như vậy trước mặt Sesshomaru, bèn thế giới này cũng chỉ có một mình vị tráng sĩ Shimizu Masaki này thôi.

Kougen Terunosuke vẫn nhìn hai người, cho đến khi bóng bọn họ hoàn toàn biến mất trong đám người, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Shimizu Masaki vỗ vai hắn, ra vẻ “anh cũng đẹp trai lắm, không phải buồn”, tấm tắc hỏi dài : “Đã sớm nói với anh rồi, Aoko người ta có bạn trai anh không nghe, còn uy hiếp tôi nếu không để chị ấy làm diễn viên chính thì sẽ không giúp đỡ. Nói anh đừng có hăm sâu như vậy anh còn không nghe, ài ~ trên đời này nơi nào cũng có cây cỏ, anh nên đem đoạn tình cảm này làm mối tình đầu tốt đẹp đi thôi. Chàng trai, buông tay đi, phía trước có cả một thế giới tốt đẹp đang chờ anh ~”

Ý cười trên mặt Kougen Terunosuke biến mất toàn bộ, thản nhiên liếc Shimizu Masaki một cái, xoay người bước đi.

Buông tay? Nực cười ! Người buông tay sẽ không phải là hắn.

Hai tuần sau, lễ hội mùa hè sắp được tổ chức.

Người chủ trì lễ hội mùa hè là người của tòa thị chính, ngã tư đường cách trường học không xa sẽ được dùng để làm nơi tổ chức. Các trường học đều chuẩn bị tiết mục biểu diễn, sân khấu được dàn dựng hết sức công phu.

Trường Aoko chuẩn bị hai tiết mục, một tiết mục là dàn hợp xướng, cái còn lại chính là vở kịch [Tình yêu thời Chiến quốc] do Aoko làm diễn viên chính.

Shimizu Masaki ỷ vào nhà mình có tiền, trước khi lễ hội mùa hè được tổ chức đã dán áp phích đầy đường, thậm chí còn thuê cả đài truyền hình, làm cho lễ hội mùa hè năm nay nổi tiếng hơn không ít.

Mấy ngày nay thân thể Aoko không mấy thoải mái, nàng thường xuyên bị choáng, thậm chí bắt đầu khát ngủ, nàng sợ chú ngữ trên người mình sắp mất đi hiệu lực, sẽ làm Sesshomaru và những người khác lo lắng nên vẫn cố chống chịu không nói. Nàng tự nhủ, chỉ cần chờ biểu diễn xong là tốt rồi.

Ngày mai sẽ lên sân khấu biểu diễn, câu lạc bộ viết kịch tổ chức một lần tổng duyệt cuối cùng. Tuy rằng mấy ngày nay việc tập luyện đã rất tốt, nhưng Shimizu Masaki vẫn lo lắng.

Trên sân khấu, “Terunosuke” điện hạ đang tiến hành một màn cầu hôn “Aoko”.

“Aoko tiểu thư, xin nàng hãy gả cho ta !”

“Aoko” nhìn thấy sự chân thành của “Terunosuke”, trái tim đau đớn : “Địa vị của ta hèn mọn, không xứng với ngài. Xin lỗi Terunosuke điện hạ, ta không thể đồng ý.”

“Terunosuke” lo lắng nắm lấy tay “Aoko” : “Ta không cần điều này, chúng ta yêu nhau, chỉ cần có thể ở bên nhau quản gì thân phận địa vị, nàng hãy gả cho ta đi, ta thề vĩnh viễn chỉ yêu mình nàng, chỉ đối tốt với nàng ! Aoko, chẳng sợ bỏ qua hết thấy vinh hoa phú quý, ta cũng muốn ở bên nàng.”

Shimizu Masaki tặc lưỡi một cái, diễn rất thật, tuy rằng kịch bản là do chính cô ta viết, nhưng vẫn luôn tự cảm thấy rất vớ vẩn. Không ngờ hai vị diễn viên này không bị kịch bản khủng bố, chẳng bù ọi người xung quanh sau khi xem nó xong thì túa mồ hôi lạnh đầy người, giờ xem hai người này diễn như vậy, nghĩ lại cũng cảm thấy không tệ lắm.

Cho nên mới nói, vở kịch hay hay không phụ thuộc vào tổ chất của diễn viên, một vở kịch nhàm chán cũng có thể biến thành vở kịch có sức cuốn hút mạnh.

Thành viên câu lạc bộ đều lặng lẽ gờ ngón cái trong lòng : Shiina tiền bối, Kougen tiền bối, hai người thật đẹp đôi

~“Aoko” mặt lộ vẻ đau thương: “Điện hạ...”

“Terunosuke” cầm chặt tay nàng, chân thành nhìn nàng: “Aoko tiểu thư...”

“Aoko” chậm rãi cười: “Ta...”

Kougen Terunosuke dựa theo kịch bản mở rộng hai tay, chuẩn bị ôm lấy Shiina Aoko, chính khoảnh khắc nàng nhấc chân lên, đột nhiên ánh mắt nhíu lại, thân thể loạng choạng, ngã khụy xuống đất !

“Aoko!”

Mọi người xung quanh nhìn thấy vội vàng chạy lên sân khấu, Shimizu Masaki đang cúi đầu nhìn kịch bản, nghe thấy tiếng hét liền chạy vội lên, sốt ruột chen vào : “Sao lại thế này!”

“Shiina tiền bối đột nhiên té xỉu!”

“Tránh ra, mau gọi xe cứu thương!”

Kougen Terunosuke sắc mặt âm trầm, lao tới ôm lấy Aoko đang hôn mê, chạy ra ngoài.

Shimizu Masaki vừa chạy theo vừa gọi điện cho quản gia của gia tộc Shiina.

Chờ khi Sesshomaru và quản gia đuổi tới bệnh viện, Aoko cũng đã tỉnh ở phòng bệnh.

Quản gia thấy bác sĩ đi từ trong phòng bệnh ra liền ngăn lại, lo lắng hỏi : “Đại tiểu thư nhà tôi rất cuộc lắm sao vậy bác sĩ ?”

Ai ngờ bác sĩ lại nhìn nhìn Sesshomaru đứng bên cạnh : “Xin hỏi vị này là...”

“Đây là bạn trai của Đại tiểu thư chúng tôi.”

Bác sĩ hiểu rõ gật gù đầu, đột nhiên nói : “Chúc mừng cậu.”

Quản gia kinh ngạc, Sesshomaru cũng nhin không được nhìn qua.

“Shiina tiểu thư không có bệnh tật gì, cô ấy mang thai.” Bác sĩ nói : “Chỉ là sức khỏe của cô ấy hơi yếu, cũng mệt nhọc quá độ, hơn nữa thai nhi lớn dần lên sẽ hấp thu dinh dưỡng của cơ thể mẹ, cho nên cô ấy mới té xỉu. Nghỉ lại một lát là có thể xuất viện.”

Sesshomaru trừng lớn mắt, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại : “Nàng có đứa bé ?”

“Đúng vậy, chàng trai, cậu phải làm cha rồi.”

Kinh ngạc trên mặt quần gia qua đi, sau đó ông không che dấu được vẻ vui mừng như điên : “Quá tốt rồi !”

Sau khi bác sĩ rời đi, quần gia lập tức gọi điện thoại về nhà, để người hầu trong nhà lo liệu vài việc. Mà lúc ông không chú ý đến, Sesshomaru đã chạy tới cửa phòng bệnh. Từ trong phòng bệnh vang lên tiếng cãi nhau, Sesshomaru nhũn mày.

“Shiina Aoko, đầu óc chị không có vấn đề gì chứ, chị mới 18 tuổi, chị không thể sinh đứa bé được !”

Trong giọng nói của Aoko mang theo niềm vui sướng và kiên định: “Không, chị sẽ sinh nó.”

“Đừng làm trò cười, chị còn chưa học đại học !”

“Không sao, chị đã tiếp nhận chuyện kinh doanh của gia tộc, không thể phân thân đi học. Buổi công diễn ngày mai chị cũng sẽ không trì hoãn.”

“Chết tiệt, sao chị có thể nghĩ như vậy, lão nương là người sẽ vì một buổi công diễn mà hủy đi quan hệ bạn bè à ! Có phải vì bạn trai chị hay không ? Không phải...Chắc chắn là anh ta, đứa bé cũng là của anh ta phải không ? Thật là, mặc kệ chị, yêu làm gì chứ !”

Cửa bị người bên ngoài đẩy ra, Shimizu Masaki liếc mắt một cái đã thấy ánh mắt lạnh như băng của Sesshomaru, sợ tới mức run cả người, nhanh chân bỏ chạy..

Anh, anh...thật là đáng sợ.

Lúc Sesshomaru đi vào phòng bệnh, Kougen Terunosuke còn đứng bên giường, sau khi nhìn thấy hấn thì sửng sốt một lúc rồi mới nói với Aoko : “Aoko, nghỉ ngơi cho tốt, anh đi về trước.”

Nói xong cũng không thèm nhìn Sesshomaru một cái, xoay người bước đi.

Cửa phòng bệnh đóng lại, ánh mắt Kougen Terunosuke nháy mắt trở nên âm lãnh, nắm chặt tay không nói một tiếng đi tới cầu thang không có người, dậm mạnh lên tường! Vô lực nhắm mắt lại.

“Sesshomaru, sao người có thể luôn nhanh chân đến trước. Rõ ràng...rõ ràng người gặp được nàng trước là ta, là Kaguya ta...”

33. Chương 33: Tình Yêu

Aoko ngẩng đầu mỉm cười: “Sesshomaru, chúng ta có con rồi.”

Sesshomaru đi đến ngồi xuống trước giường bệnh, nhìn nàng chăm chăm, trong con ngươi màu vàng không rõ cảm xúc của hấn là gì.

Nàng bật cười: “Sesshomaru, chàng đang khấn trương.”

Sesshomaru hí mắt lại : “Nói bậy bạ gì đó.”

“Chính chàng không phát hiện ra thôi, rất lâu trước kia ta đã biết, vẻ mặt bây giờ của chàng rất giống lần đầu tiên chàng hôn ta năm đó, như thế này này...” Aoko vươn tay chỉ, xẹt qua lông mi hấn, cuối cùng dừng lại ở vị trí khóe mắt : “Khép lại một đường thẳng tắp, thoát nhìn so với lúc bình thường còn nghiêm túc hơn, sau đó đột nhiên hôn xuống, làm ta giật cả mình.”

Giả bộ bình tĩnh của Sesshomaru rốt cuộc cũng tan rã, ánh mắt hần dần nhu hòa, cầm tay nàng : “Ta rất vui, Aoko.”

Aoko dựa đầu vào vai hắn, nhỏ giọng nói : “Ta biết.”

“Sesshomaru, chúng ta con rồi, con của chúng ta.”

Hạnh phúc tới một cách bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự đoán của họ. Bọn họ có con, về sau có thể ở bên nhau mãi mãi, một gia đình nho nhỏ không biết từ lúc nào đã sinh ra như vậy. Hai người im lặng ôm nhau, một lát sau, Sesshomaru đột nhiên đứng lên, trong tiếng hô kinh ngạc của Aoko ôm nàng đi ra ngoài.

Aoko hoảng sợ, vội vàng ôm cổ hắn: “Làm gì vậy ?”

Sesshomaru chân thật đáng tin nói : “Quay về thời đại Chiến quốc, đi Tây quốc, chúng ta kết hôn.”

Aoko đỡ khóc đỡ cười, để hắn trước tiên thả mình xuống giường, lúc này mới nói : “Buổi công diễn ngày mai rất quan trọng, thành viên câu lạc bộ viết kịch và Masaki đều đã vì nó mà trả giá rất nhiều, ta không thể vắng mặt được.”

Sesshomaru nhíu mày: “Không gì quan trọng hơn sức khỏe của nàng.”

“Một ngày cuối cùng này thôi, chờ buổi công diễn ngày mai chấm dứt, ta sẽ quay về với chàng.” Aoko kéo tay hắn, nhìn thấy ánh mắt phủ quyết của người nọ, nhin không được khát cầu nói : “Sesshomaru, ta cam đoan sẽ không tự làm mình mệt. Chờ công diễn kết thúc, ta sẽ quay về Tây quốc hoàn thành hôn lễ với chàng, ta hứa mà.”

Sắc mặt Sesshomaru lúc này mới dịu đi, sau đó đứng dậy đi ra ngoài,

Aoko kinh ngạc : “Chàng đi đâu vậy ?”

“Tây quốc, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng mọi việc.”

Kỳ thật Sesshomaru có đôi lúc cũng rất đáng yêu...

Chờ sau khi Sesshomaru rời đi, nàng tựa đầu vào thành giường mỉm cười.

Buổi chiều, quần gia tới đón nàng xuất viện, cùng đi theo ông còn có Kagome và Inuyasha. Kagome cầm một bó hoa lớn, vừa gặp mặt đã nói chúc mừng.

Còn Inuyasha vẫn đứng đực tại chỗ dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng, lát sau vẫn nhin không được hỏi dồn : “Tiền bối của Kagome, cô thật sự có sao, con của cô và Sesshomaru ?”

Aoko thoải mái gạt đầu : “Người làm gì mà ngạc nhiên thế ?”

Kagome rất hưng phấn, nghe đến đó vội vàng xen vào : “Ta kêu tiền bối là đúng rồi, còn người phải sửa miệng gọi đại tẩu chứ ?” Nói xong mới thấy đau khổ : “À, người còn chưa gọi Sesshomaru là ca ca, hay là sớm quá nhỉ, Sesshomaru và Inuyasha hình như đều không thích cách xưng hô này đâu. Hzaai...”

Inuyasha, Aoko: “...”

Ngày hôm sau, khi buổi phát biểu của các lãnh đạo tòa thị chính chấm dứt, lễ hội mùa hè chính thức được bắt đầu !

Buổi công diễn mừng lễ hội mùa hè của học sinh trung học diễn ra vào đúng chín giờ sáng, có hơn mười trường tham gia, tổng cộng là mười lăm tiết mục. Shimizu Masaki rút được thứ tự là số ba. Thành viên câu lạc bộ viết kịch đã chuẩn bị xong tại hậu trường.

Phần trang điểm và quần áo của Shiina Aoko và Kougen Terunosuke là phiên toái nhất, mất một tiếng liền.

Hai người thảo luận một lúc về kịch bản. Việc chính đã nói xong, tiết mục trên sân khấu còn chưa chấm dứt, nhất thời không khí có vẻ trầm mặc.

Kougen Terunosuke đánh vỡ sự trầm mặc trước : “Em ổn chứ ?”

Aoko gạt đầu : “Vâng.”

Kougen Terunosuke thấy khoe môi nàng mang theo ý cười nhạt nhẽo, nhin không được cười khổ : “Aoko, em...bây giờ em có hạnh phúc không ? Sess...bạn trai em đối xử với em tốt chứ ?”

Shiina Aoko gật đầu : “Anh ấy đối xử với em tốt lắm, con người cũng rất dịu dàng.

Kougen Terunosuke cười khổ quay đầu đi, trên thế giới này nói hấn dịu dàng có lẽ cũng chỉ có mình nàng.

Vài phút sau, tiết mục phía trước đã kết thúc, rốt cuộc đã đến lượt bọn họ lên sân khấu. MC vừa giới thiệu tiết mục tiếp theo là vở kịch [Tình yêu thời Chiến quốc], học sinh trường Mizusekoi đã ồ ạt đứng lên, đồng loạt giơ biểu ngữ và băng rôn trong tay lên cổ vũ, Kagome phấn khích thiếu chút ào lên, cùng hét với mọi người xung quanh.

“Shiina Aoko tiền bối ~~”

“Kougen đội trưởng ~~”

“Trường Mizusekoi cổ lên ~~”

Quần gia sớm đã chiếm lấy vị trí xem tốt nhất, đang cầm camera hàng hiệu không ngừng quay lại tư thế oai hùng động lòng người của Đại tiểu thư. Đại tiểu thư nhà bọn họ thật sự quá đẹp !

Vất vả luyện tập lâu như vậy cuối cùng cũng không uổng phí, việc diễn xuất tiến hành rất thuận lợi. Sắp đến kết cục, Shimizu Masaki đang bận giám sát khâu cuối của hậu trường cũng dần bình tĩnh lại. Trên sân khấu chỉ còn Shiina Aoko và Kougen Terunosuke.

Màn cuối cùng trong [Tình yêu thời Chiến quốc], “Terunosuke” diện hạ kế thừa ngôi vị thành chủ, giải quyết đám phản loạn trong thành và tai họa ngầm lão thành chủ để lại, cử hành hôn lễ cùng “Aoko”. Trên kịch bản chỉ viết : sau khi hai người làm lễ xong, dùng kỹ xảo giả bộ như đang hôn nhau.

Người ở dưới sân khấu nhìn mọi việc rất bình thường, chỉ có Aoko và Shimizu Masaki trong hậu trường kinh ngạc trừng lớn mắt, Kougen Terunosuke hấn...hôn thật !

Ánh mắt Shimizu Masaki trở nên phức tạp, tên Kougen này lún sâu quá rồi !

Vừa hôn sau, khoe môi Kougen Terunosuke gợi lên một nụ cười yếu ớt, mặt không đổi sắc nhìn Aoko đang sững sờ. Lần lượt những thành viên của câu lạc bộ đều lên cầm ơn khán giả, Kougen liếc qua một nơi khẽ cười khiêu khích. Cảm xúc ngọt ngào mềm mại trên môi, thật sự không thể quên được.

Quả nhiên hấn vẫn không thể buông tay.

Sau khi xuống sân khấu thay quần áo, Aoko không tìm thấy Kougen Terunosuke, nàng vốn muốn hỏi chuyện vừa rồi ở trên khán đài, xem ra là mình nghĩ nhiều, có lẽ Kougen chỉ không cẩn thận sát đến mà thôi.

Vừa thoát khỏi nơi biểu diễn, nàng đã bị người ôm vào trong lòng, kéo tới một góc không thấy ánh sáng. Là hơi thở và vòng tay quen thuộc, Aoko bình tĩnh lại. Sesshomaru đem nàng đối mặt với mình, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng ánh mắt thì đã mang theo chút nguy hiểm : “Ta thấy rồi.”

Aoko sững sờ.

Sesshomaru nâng tay vuốt ve cánh môi nàng, hơi thở nguy hiểm lan tràn : “Người kia vừa rồi đã hôn nàng.”

“Không có, vốn dĩ trong kịch bản không có phần này, nhưng không biết vì sao hấn lại làm vậy.” Aoko vội vàng giữ chặt tay hấn “Thật là, chỉ diễn trò ọi người xem thôi, chàng đừng tưởng thật.”

Sesshomaru không nói.

Aoko thật cẩn thận dò hỏi : “Chẳng lẽ chàng đang ghen ?”

Tay Sesshomaru run lên một chút, nhúu mày nhìn nàng.

“A a a, thật xin lỗi, ta nói bậy ấy mà, Sesshomaru chàng đừng để trong lòng.”

Aoko ôm lấy hai má hấn, kề mặt vào mặt hấn : “Này Sesshomaru, chàng nhớ ký nhé, không cần biết là lúc nào, chàng cũng không được hoài nghi tình yêu của chúng ta.”

“Ta chưa từng hoài nghi.” Khóe môi Sesshomaru hiện lên một độ cong khó phát hiện “Aoko, chúng ta kết hôn đi.”

Aoko bị cái nụ cười mê hồn kia mê hoặc, lập tức gật đầu : “Được.”

Sesshomaru cúi đầu hôn nàng: “Tiêu độc.”

Aoko bật cười.

Aoko về nhà nói với quần gia mấy câu, sau đó liền đi cùng Sesshomaru tới thời đại Chiến quốc.

Cuộc sống bên này vẫn bình yên như trước. Sau khi bọn họ nhảy từ trong giếng ra, đã nhìn thấy Sango và Miroku đang đi dạo ở gần đó. Bụng của Sango đã lộ rõ, hai người vừa nói vừa cười nhìn rất hạnh phúc. Sau khi Aoko nghĩ một lúc, nàng đành bảo Sesshomaru đưa mình tới sơn động của Midoriko.

Mấy hôm trước Sesshomaru đã nói cho nàng biết chuyện Aoko mang thai, lúc ấy nàng rất hoảng sợ, bảo các người sinh các người liền sinh luôn. Tác dụng lời nói của vị tỷ tỷ này khiến lòng Midoriko sinh ra ngũ vị tạp trần.

Sesshomaru đi tìm Jaken và Ah-un, để lại hai tỷ muội nói chuyện phiếm.

Thân thể mờ nhạt của Midoriko còn chưa biến hóa được nhiều : “ Bao lâu rồi ?”

“Hai tháng.”

Mặt Midoriko tối sầm : “Ta vừa mới nói xong, các người đã hành động nhanh như vậy.”

Aoko lắc đầu : “Chúng ta đều muốn quý trọng thời gian, tỷ tỷ, ta không còn sống được lâu, cho nên nếu là tâm nguyện của hân, ta không thể cự tuyệt.”

Lúc trước Aoko đã đem chuyện của mình nói cho Midoriko, Midoriko nghĩ một lúc mới phát hiện mình không thể làm gì khác, nàng thở dài : “Vị bằng hữu Trung Quốc kia không có cách nào sao ?”

Aoko ảm đạm cúi đầu, lại mỉm cười nói : “Ta đã rất thỏa mãn rồi.”

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa.” Midoriko lắc đầu : “Ta phải nói với muội chuyện quan trọng này.”

“Aoko, muội có biết vùng đất vĩnh hằng vì sao lại suy kiệt như vậy không ?”

Aoko sửng sốt : “ Chẳng lẽ không phải do quy luật tự nhiên, năng lượng hao hết nên suy kiệt ?”

Midoriko lắc đầu: “Vùng đất vĩnh hằng sinh ra do nguyên rửa, dùng nguồn tuổi sinh mệnh của muội và mẫu thân tạo ra. Nơi đó cũng có ý nghĩ của mình, nếu nó muốn tiếp tục duy trì sự sống, sẽ cộng minh với những loài động vật hoặc thực vật quanh đó để hấp thu năng lượng. Nói cách khác, chỉ cần thế giới chưa bị hủy diệt, vùng đất vĩnh hằng sẽ mãi tồn tại.”

Aoko giật mình: ” Là ý gì...”

“Aoko, chuyện này từ khi đưa ra khảo nghiệm với muội ta đã phát hiện ra.” Midoriko lặng yên nhìn nàng “Ta phát hiện có một sợi tơ không rõ nguồn gốc kéo dài từ vùng đất vĩnh hằng ra bên ngoài, chạy vào trong giếng ăn xương, nối liền đến thời đại của muội. Có người đang lợi dụng sợi tơ này hấp thu năng lượng của vùng đất vĩnh hằng, mà người kia, tồn tại trong thời đại của muội.”

“Ta không biết mục đích của người kia là gì, nhưng tuyệt đối không phải là ý tốt.”

Gió núi thổi qua, xa xôi trên đỉnh núi Bạch Linh, xương trắng đã khô héo, đột nhiên phát ra ánh sáng nhè nhẹ, biến thành một con rối gỗ.

Là ai, đang cười dịu dàng.

34. Chương 34: Ngoài Ý Muốn

Sau khi Aoko mang theo một bụng đầy tâm sự đi ra khỏi sơn động, một mình nàng đi tới vùng đất vĩnh hằng.

Khung cảnh ở đây đã hoang tàn lắm rồi, so với lần trước nàng đến xem ra còn nghiêm trọng hơn.

Mặc dù bây giờ đang là mùa hè, nhưng cảnh tượng ở nơi này lại là cuối thu, cây cối héo rũ, hồ nước cạn khô. Nó không bao giờ...là vùng đất ẩm áp như trong trí nhớ của nàng nữa.

Vùng đất vĩnh hằng đã không còn tồn tại rồi.

“Tỷ tỷ không thể tra được người đó từ sợi tơ kia ư ?”

“Sợi tơ kia rất bí ẩn, nếu không cẩn thận quan sát thì không thể phát hiện được, hơn nữa thời gian xuất hiện cũng không dài, nhưng mức độ hấp thu năng lượng lại vô cùng mạnh. Hơn nữa, sau khi hút hết năng lượng của vùng đất vĩnh hằng, sợi tơ đó đã bị thu về, ta không tra được.”

“Aoko, ta không thể ở bên cạnh che chở uôi, mọi việc muội đều phải cẩn thận.”

Không bao lâu sau, Sesshomaru tới đón nàng đi, thấy nơi này thành như vậy, hần thấp giọng nói : “Về sau đừng đến đây, khó coi như vậy, nàng cũng không muốn nhìn thấy đâu.”

Aoko yên lặng tựa đầu vào ngực hắn : “Ừ, không tới nữa.”

Jaken cách đó không xa dẫn theo kỳ lân hai đầu đi tới, “bùm” một tiếng quỳ xuống, cảm động đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng : “Quá tốt rồi, Aoko tiểu thư mang thai, Sesshomaru đại nhân cuối cùng cũng có người thừa kế, Jaken ta cũng có thể nhìn thấy tiểu thiếu chủ ra đời, thật sự là may mắn vô cùng , ô ô ô, cảm động quá !”

Huyệt thái dương Aoko giật lên một cái.

Sesshomaru nhíu mày dắt Aoko đến bên kỳ lân hai đầu. Xung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, Sesshomaru rùng mình, sau khi duỗi tay ra đã phát hiện không thấy Aoko đâu ! Hắn lạnh lùng nhìn về phía cách đó không xa.

Quả nhiên hắn nhìn thấy Yue đang lôi kéo tay Aoko, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, thậm chí còn xoay đi xoay lại, rất có xu hướng muốn mổ xẻ nghiên cứu. Aoko cũng không phản kháng, chỉ cứng người để mặc Yue muốn làm gì thì làm.

Aoko: “...”

Sau khi Yue sờ soạng một lúc lâu rốt cuộc cũng buông tay ra, Aoko xấu hổ bị kéo về trong lòng Sesshomaru, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, Aoko cười gượng hai tiếng : “Yue đại nhân, ngài làm gì vậy ?”

Yue bất mãn nhìn Sesshomaru một cái : “Chỉ sờ soạng có mấy cái thôi mà, làm gì trừng mắt ghê vậy, cũng không mất miếng thịt nào. Thôi, Sesshomaru con thật sự là không đáng yêu tí nào, dám dùng ánh mắt này nhìn mẫu thân à, ta còn có thể hại vợ con thế nào chứ ? Nàng chính là con dâu của ta đó.”

Aoko xấu hổ : “Chúng ta còn chưa...kết hôn.”

Sesshomaru bất mãn nhìn nàng một cái : “Lập tức đi hoàn thành nghi thức.”

Yue gật đầu : “Con cũng đã có rồi, không phải vợ chồng thì là cái gì ? Đúng là phải nhanh chóng hoàn thành nghi thức thôi.” Nói xong cười ý vị “Yên tâm, ta sẽ chủ trì hôn lễ cho hai con.”

...Ai để người chủ trì vậy ?

Aoko chỉ có thể gật đầu nói tạ ơn : “Cám ơn Yue đại nhân.”

Yue nhíu mày : “Không phải nên đổi cách gọi sao ?”

Aoko sửng sốt, lúng ta lúng ta gọi một tiếng : “Mẫu thân...đại nhân.”

Yue hí mắt cười : “Ừ, ngoan ~ đi thôi, cùng nhau quay về Tây quốc, vương giả Khuyển tộc lập gia đình, là một việc vô cùng trọng đại.” Nàng ôm ngực ưu thương : “Phụ thân con lúc còn sống luôn ngóng trông các con có thể kết hôn, sinh một tiểu bảo bảo khỏe mạnh, bây giờ rốt cuộc đã thành, chỉ là...àì...”

Aoko yên lặng cúi đầu, không muốn nhìn vị Yue đại nhân lại đùa giỡn nữa.

Khuyển tộc ở Tây quốc định cư trong núi sâu, thần bí mà cường đại.

Đối với sự trở về của thiếu chủ Sesshomaru hàng năm luôn lịch lãm bên ngoài, tất cả đều rất hưng phấn, thiếu chủ trở về là để hoàn thành nghi thức kết hôn, mọi người càng thêm vui, nhưng nghe nói thiếu chủ muốn lấy một cô gái loài người, chỉ một thoáng...tất cả mọi người đều im lặng.

Đương nhiên, âm thanh phản đối nhất định là không có, bởi vì tất cả đều yên lặng nuốt vào bụng rồi, không muốn sống thì đi tìm Sesshomaru đại nhân phản đối đi. Chỉ là chuyện sau đó đã khiến nghi ngờ trong đáy lòng họ đều biến mất.

Toutousai đại nhân và Myoga đại nhân nhiều năm không thấy đều vì hôn lễ này mà gấp gấp trở về. Ngay cả Yue đại nhân nhiều năm giấu mặt cũng vì chuyện này mà tự mình chạy đến, gặp người nào cũng tiểu lí tàng đao khen con dâu tương lai của mình. Con trai thứ lưu lạc bên ngoài của Inu no Taisho là Inuyasha cũng dẫn theo vị hôn thê là pháp sư loài người Kagome trở lại tham gia hôn lễ.

Chúng yêu mặc niệm, bây giờ đang lưu hành phong cách tìm lão bà là con gái loài người sao.

Vài ngày trước Sesshomaru có trở lại một lần, tộc nhân Khuyển tộc đều cảm thấy vô cùng vui mừng nhưng cũng hơi sợ, Sesshomaru chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu “chuẩn bị hôn lễ” rồi tiếp tục bỏ đi.

Chúng yêu im lặng lần thứ hai, lúc này mới đồng loạt la lên, chạy đi sắp xếp chuẩn bị mọi việc dâu vào đây.

Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, cô gái Shiina Aoko này chính là người mà năm đó Sesshomaru đại nhân đã mang về Khuyển tộc, là con dâu tương lai duy nhất mà Inu no Taisho thừa nhận. Hình như...nàng còn mang thai.

Năm đó khi vị Aoko tiểu thư kia đến Khuyển tộc, yêu quái trong tộc đều nhớ rất rõ. Vốn đám yêu quái cũng không thân với con người lắm, nhưng vị Aoko tiểu thư kia ở lại đây một tháng đã được lòng rất nhiều yêu quái. Ví dụ như nàng sẽ thường giúp mọi người chăm sóc việc ăn ngủ của những yêu quái nhỏ, hoặc nàng sẽ chỉ ra một vài phương pháp giúp đỡ đám yêu quái tránh khỏi phiền phức linh tinh.

Tóm lại, vị Aoko tiểu thư kia năm đó tuy rằng bên ngoài lạnh lùng, nhưng rất được lòng yêu quái.

Không dị nghị, vậy cử hành hôn lễ đi.

Trong tòa thành Khuyển tộc.

Trước ngày kết hôn, chú rể và cô dâu không thể gặp nhau, bởi vậy Aoko và Sesshomaru bị tách ra. Aoko nghỉ tại tòa thành của Yue nằm ở phía Đông, còn Sesshomaru ở tại cung điện phía Tây của mình.

Phát biểu của Sesshomaru đối với phong tục từ xưa này chỉ có một từ : Hừ.

Inuyasha và Kagome mang theo Rin ở tại nơi ở của khách nhân. Sau khi trời tối, Kagome và Rin cùng đi thăm Aoko, một mình cô dâu chờ đợi hẳn là rất cô đơn.

Mà Inuyasha, Toutousai và Myoga bị Yue “mệnh lệnh” trông chừng Sesshomaru, để tránh hẳn không tuân thủ lệ thường, mấy người ngồi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Sesshomaru, nhin không được nổi da gà, cuối cùng không chịu nổi phải đi ra canh chừng ngoài cửa.

Sesshomaru cười lạnh một tiếng, bay ra từ cửa sổ.

Mà bên kia Kagome luôn nói chuyện Aoko, trước tiên là thử mặc lễ phục ngày mai, nghe nói lễ phục này năm đó Yue đã từng mặc, sau đó vẫn giữ gìn cẩn thận, bây giờ vẫn trắng nõn như mới.

Sau khi Aoko mang thai, tinh thần không được tốt lắm, bị khí thể ngút trời của hai người lấn át, lập tức buồn ngủ. Rin và Kagome thấy thế cũng ngưng ngưng quấy rầy, sau khi thấy nàng thiếp đi, hai người liền nhẹ chân nhẹ tay đi ra bên ngoài.

Khi Sesshomaru nhảy từ cửa sổ vào, nhìn thấy trong phòng tối đen, còn nàng thì ngủ say, lập tức nhẹ chân đi tới bên giường, vận yêu lực làm ấm người rồi mới lặng lẽ chui vào trong chăn, ôm người vào lòng.

Động tác rất nhẹ, nhưng Aoko vẫn bị bừng tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn hắn: “Sesshomaru...”

“Ừ, ngủ đi.” Sesshomaru thấp giọng đáp một câu.

Aoko gật gật đầu trở mình, cọ cọ vào lòng hắn tìm một tư thế ngủ thoải mái.

Ánh mắt Sesshomaru càng ngày càng nhu hòa, một bàn tay vuốt ve tóc nàng, tay kia thì chậm rãi chạm vào bụng nàng, hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Aoko.

Ngày hôm sau khi Yue cười ha hả dẫn người trang điểm đến gọi Aoko dậy, không ngờ lại nhìn thấy cô dâu đang ngủ đến quên trời quên đất trong lòng chú rể. Mấy người vừa bước vào cửa, cô dâu đã bị đánh thức, ánh mắt chú rể lại lạnh lùng nhìn bọn họ như thể người ta thiếu tiền hăn vậy.

Sắc mặt Yue cứng đờ, Kagome và Rin đi phía sau cũng đờ người.

Aoko đã tỉnh, nàng định ngồi dậy lại bị Sesshomaru ấn xuống.

Sesshomaru lặng yên thu về cánh tay bị gối cả đêm có chút tê, bình tĩnh đứng dậy, đi về phía cửa sổ, bay ra ngoài.

Mọi người: “...”

Sau khi Aoko rửa mặt chải đầu xong, nàng bị đám người trong phòng lôi kéo đi làm vài thứ, mặc vào lễ phục cô dâu trắng muốt, đeo lên trang sức, rồi được đưa tới nơi cử hành nghi lễ.

Lúc đó Sesshomaru đã thay đổi một bộ y phục mới, bỏ đi khôi giáp và đao kiếm nặng nề, hắn ngọc thụ lâm phong đứng ở vị trí tận cùng bên trong, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào cửa, cho đến khi Aoko bước vào, lạnh lùng trong mắt mới lui đi.

Hắn vươn tay ra với nàng, trong ánh mắt có một sự dịu dàng và chờ mong khó nắm bắt.

Mọi người bên cạnh Aoko đã tản ra, chỉ còn lại một mình nàng cầm ngọc khí chậm rãi đi về phía trước. Mất nàng đột nhiên mờ đi, nàng cắn mạnh môi, kiên trì kiên trì, chỉ còn vài bước nữa.

Sesshomaru, Sesshomaru...

Aoko bước từng bước một đến trước mặt hắn, một đoạn đường ngắn như vậy đối với nàng lại dài đến thế. Rốt cuộc người kia đã ở ngay trước mắt, nàng chậm rãi vươn tay, nắm lấy bàn tay hắn, cười lên với bóng người nàng đã không còn nhìn rõ kia, cuối cùng trong nháy mắt, ngã xuống !

Sesshomaru giật mình đỡ lấy nàng, ôm người vào trong lòng : “Aoko !”

Mọi người xung quanh lập tức ào lên, vây lấy hai người bọn họ.

“Aoko tiểu thư làm sao vậy?”

“Tiền bối —— “

“Aoko tiểu thư —— “

Ánh mắt Aoko mơ hồ nhìn hắn : “Sesshomaru, chàng nắm lấy tay ta chưa ?”

Sesshomaru sững sốt, nhìn bàn tay hai người siết chặt lấy nhau : “Rồi, ta đang nắm tay nàng đây.”

Aoko mỉm cười, giọng nói càng ngày càng nhỏ : “Thật tốt quá...chúng ta là...vợ chồng...rồi..”

Sesshomaru, đời này có thể gả cho chàng, là hạnh phúc của ta.

Lòng ngực đột nhiên đau đớn vô cùng, giống như bị ai đó mạnh mẽ xé nát !

Aoko trừng lớn mắt, máu từ khoe miệng chảy xuống, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhanh.

Trong mắt Sesshomaru tràn ngập kinh hoàng : “Aoko —— “

35. Chương 35: Hẹn Hò

Suốt đêm Aoko được mang từ thời đại Chiến quốc về hiện đại, các bác sĩ giỏi nhất hợp lại chẩn đoán cũng không phát hiện ra nguyên nhân đột nhiên bất tỉnh của nàng. Cuối cùng là một lời của Kagome đã đánh thức mọi người, vì thế Vương Vũ đang ở Trung Quốc xa xôi bị gọi khẩn cấp đến Tokyo Nhật Bản, lập tức bắt tay vào điều trị.

Chỉ là...thân thể của Aoko đã đến cực hạn rồi.

“Mang thai ?! Các người để cô ấy mang thai ? Các người có biết điều này có nghĩa là gì không !” Vương Vũ thở hổn hển nhìn quần gia “Sức khỏe của cô ấy đã yếu lắm rồi, linh hồn rách nát kia đã đạt mức cực hạn, lại còn phải nuôi dưỡng đứa bé đó ! Các người có biết đây là muốn cô ấy nhanh chóng đi đến chỗ chết không hả ?!”

Quần gia cúi đầu, vẻ mặt khổ sở. Đại tiểu thư xảy ra chuyện đều là do ông chăm sóc không chu đáo, ông thật sự có lỗi với cha mẹ của Aoko.

Wang Vũ bụng đầy lửa giận, nhưng anh ta không dám phát giận, bởi vì một người thì hôn mê, một người thì tỏa ra hơi thở lạnh như băng canh giữ ở bên giường. Anh ta sợ mình còn chưa kịp lên tiếng, đã bị loạn đao chém chết.

Giọng nói lạnh nhạt của Sesshomaru truyền đến : “Rốt cuộc nàng làm sao vậy ?”

Wang Vũ thở dài một tiếng : “Thân thể của Shiina tiểu thư đang suy nhược rất nhanh, bây giờ cô ấy đang hôn mê, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ không sống được bao lâu nữa.”

Tay Sesshomaru run lên.

“Thật ra chuyện này phải nói tới việc đã xảy ra cách đây không lâu, Shiina tiểu thư đột nhiên đến nhờ tôi hạ một chú ngữ cho cô ấy, chú ngữ này có thể đề cao linh lực trong thời gian ngắn. Nhưng thứ này cũng có hạn định, một khi chú ngữ mất đi hiệu lực, thân thể sẽ suy nhược rất nhanh. Biểu hiện bây giờ của Shiina tiểu thư, chính là do chú ngữ mất đi tác dụng.” Vương Vũ bất lực lắc đầu : “Hơn nữa trước đây linh hồn cô ấy đã không ổn định, cộng thêm việc lần này, e rằng họa vô đơn chí...”

Sau khi Sesshomaru trầm mặc một lúc lâu, bình tĩnh hỏi hần : “Nếu lấy đứa bé ra thì sao ? Lấy đứa bé ra, nàng sẽ khỏe hơn chứ ?”

Wang Vũ sửng sốt, hiển nhiên không đoán được cha của đứa bé lại nói như vậy, nhưng cũng chỉ biết trả lời kĩ càng : “Lấy đứa bé ra không thể giải quyết được vấn đề gì, nhưng có thể làm chậm lại tốc độ suy nhược của cơ thể.”

Lúc Aoko tỉnh lại đã là buổi chiều, bên trong phòng rất tối. Nàng giật giật, phát hiện tay đang bị người khác nắm lấy, giương mắt nhìn lại đã thấy Sesshomaru đang nhìn mình.

Theo bản năng nàng muốn nói gì đó, Sesshomaru hình như đã sớm phát hiện, lập tức bưng kín miệng nàng, thấp giọng nói : “Đừng nói gì cả, đừng nói.”

Aoko chần chờ gật gật đầu, nhìn hần bỏ tay ra mới hỏi : “Ta sắp chết phải không ?”

Sesshomaru chấn động, lại trầm mặc.

Aoko cười khổ một tiếng : “Là báo ứng đây. Lúc trước ta tới Vương gia lấy được một chú thạch có thể phong ấn linh hồn và một cái phù chú, hai thứ này hợp lại có thể đúc thành một mũi tên, chính là mũi tên cuối cùng Kagome đã dùng kia. Thời điểm mũi tên bắn trúng ngọc tứ hồn, bởi vì nó mang theo máu của ta, cho nên cũng có thể đi vào ngọc tứ hồn cứu thoát linh hồn Midoriko tỷ tỷ. Chuyện này rất đơn giản, không cần trả giá gì.”

“Nhưng nếu muốn đem linh hồn Midoriko đưa ra bên ngoài, nhất định phải trút xuống một lượng linh lực vô cùng lớn, và ta thành công.”

Trong phòng một lúc lâu không hề vang lên tiếng động nào.

Thật lâu sau, Sesshomaru mới nói : “Vị thuật sĩ kia nói, nếu lấy đứa bé ra, có thể sẽ có một con đường sống.”

Aoko lập tức trừng lớn hai mắt, theo bản năng che bụng lại : “Không được !”

Thấy Sesshomaru không nói gì, cả người nàng bắt đầu run rẩy : “Sesshomaru, không thể được. Đây là con của chúng ta, nó còn chưa đi vào thế giới này, chàng không thể nhẫn tâm bóp chết nó như vậy !”

Đáy mắt Sesshomaru hiện lên đau đớn kịch liệt : “Nàng nghĩ rằng ta và nàng muốn sao, Aoko, ta không thể trơ mắt nhìn nàng chết đi. Vị thuật sĩ kia nói chưa chắc nàng đã có thể sống đến lúc sinh đứa bé này ra.”

“Sesshomaru !” Aoko ngồi bật dậy, đôi mắt chứa đầy sự đau khổ : “Chàng đang trách ta đúng không, chàng đang trách ta tự mình làm nhiều chuyện như vậy đúng không ! Chàng muốn trừng phạt ta, chàng sẽ bóp chết đứa bé !”

“Không phải.” Sesshomaru bình tĩnh nhìn nàng, đưa tay nắm lấy vai nàng : “Aoko, nàng tỉnh táo lại đi, ta đều vì muốn tốt cho nàng, ta không thể để nàng...lại rời khỏi ta như vậy.”

Aoko ôm lấy cổ hân, lắc mạnh đầu : “Đừng lấy đứa bé ra, Sesshomaru, van cầu chàng, đừng lấy nó ra, nếu đến cuối cùng nó thật sự không thể ra đời, đó là vì nó không có duyên với ta, không thể làm mẹ con, không oán được ai. Nếu bây giờ bỏ nó như vậy, ta không muốn, ta không muốn !”

Sesshomaru vỗ nhẹ tay nàng an ủi : “Được...đều nghe lời nàng.”

...

Aoko bị lệnh cưỡng chế phải nghỉ ngơi cho tốt, không được phí sức cho bất kỳ việc gì. Nhiệm vụ dạy Shiina Keishou và chuyện kinh doanh của gia tộc Shiina đều đổ lên đầu quản gia.

Cứ nghỉ ngơi như vậy một tháng, sức khỏe nàng cũng dần chuyển biến tốt, bụng cũng lộ ra một chút, khuôn mặt cũng hồng hào hơn, Sesshomaru rất hài lòng về điều này. Có điều chứng khát ngủ càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có khi nàng sẽ ngủ liên tiếp hai ngày hai đêm. Nếu không phải chớp mũi nàng vẫn có hơi thở mong manh, Sesshomaru thậm chí đã nghĩ rằng nàng định lên lút ra đi trong giấc mộng.

Mặc dù việc này xảy ra ngoài ý muốn nhưng họ đã đoán trước được, nhưng nó vẫn đến một cách quá đột nhiên. Sau khi làm lành, hai người vẫn luôn vui vẻ ở bên nhau, thậm chí Aoko cũng dần dần quên đi chuyện mình sớm muộn gì cũng phải chết. Nhưng không nghĩ tới đến lúc phải đối mặt lại khó khăn như thế.

Sesshomaru vô cùng bất an, nhưng hân không thể nói cho ai nghe, bởi vì không ai có thể giúp họ.

Bất lực.

Không ngờ hân lại cảm thấy bất lực như vậy, thật buồn cười cũng thật đáng buồn.

Mạnh mẽ như vậy, lạnh lùng như vậy, một ngày kia cuối cùng cũng có chuyện khiến hân không thể làm được.

Lúc Aoko tỉnh ngủ, nàng nhìn thấy Sesshomaru cầm một cái bát bước vào phòng, lập tức nhăn mặt lại, dúm đầu vào trong chăn : “Sesshomaru chàng đừng tới đây, bê đi đi ! Ta không muốn uống thuốc nữa, đã hơn một tháng rồi, ô ô ô, bây giờ ta ngửi thấy mùi này là thấy buồn nôn !”

Sesshomaru bình tĩnh xốc chăn lên, giơ cái bát đến trước mặt Aoko đang nhắm chặt mắt : “Một bát cuối cùng.”

Aoko lên án : “Lần trước chàng cũng nói như vậy !”

Sesshomaru thản nhiên nói : “Lần trước là bát cuối cùng của lần trước, đây là bát cuối cùng của lần này.”

Aoko : “...”

Nghẹn khuất uống xong, Aoko đột nhiên nói : “Sesshomaru, chúng ta đi hẹn hò đi.”

Sesshomaru sững sốt.

Aoko nhìn hấn : “Chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi, nhưng còn chưa chính thức hẹn hò một lần. Đứng rồi, chàng muốn đi đâu không ?”

Sesshomaru lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nghe lời nàng.”

Aoko nghĩ nghĩ, nhắc điện thoại lên hỏi Kagome.

Lúc Kagome nhận được điện thoại cũng sửng sốt, lập tức cũng nhớ tới mình và Inuyasha cũng quen biết lâu như vậy, đã đến lúc bàn chuyện kết hôn, nhưng cả hai vẫn chưa chính thức hẹn hò một lần, mỗi ngày đều vội vàng di chuyển giữa hai thế giới, ngoại trừ ôn tập thi cử thì là đánh yêu quái !

Aoko nghe được oán niệm từ đầu dây bên kia, quyết đoán cúp điện thoại.

Sau lại nghĩ, nhắc máy lên gọi cho Shimizu Masaki, nàng ta trầm tư một lúc rồi nói : “Quả nhiên là hẹn hò, hay là đến công viên hay rạp chiếu phim đi !”

Aoko nghe xong liền cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Trong nhà Shimizu Masaki, sau khi Aoko cúp điện thoại, nàng bèn nhìn về phía Kougen Terunosuke sắc mặt âm trầm, bất đắc dĩ hỏi : “Anh thật sự quyết định làm như vậy ?”

Kougen Terunosuke gật gật đầu.

Shimizu Masaki thở dài một tiếng: “Tôi có thể giúp anh. Nhưng anh phải cam đoan, tuyệt đối không thể tổn thương Aoko.”

Kougen Terunosuke thấp giọng nói: “Sao tôi có thể tổn thương cô ấy được.”

Ta bảo vệ nàng còn không kịp.

Aoko kéo Sesshomaru tới công viên, mua hai vé vào cửa. May mắn hôm nay không phải là chủ nhật, người đến công viên trò chơi không nhiều lắm, vì thế nàng vui vẻ bước chân vào nơi đầu tiên : thuyền hải tặc.

Sau đó phải ngâm ngùi dừng chân.

Nàng nhìn đám người ngồi trên thuyền la hét inh tai vì sợ hãi, không hiểu sao lại sinh ra một chút chần chừ. Yên lặng sờ sờ cái bụng hơi tròn, bây giờ nàng là phụ nữ có thai rồi, chơi thứ kích thích như vậy là muốn để cha đứa bé nhất xác sao ?

Sesshomaru lập tức túm người đi chỗ khác, Aoko ủ rũ đi đến nơi thứ hai : tàu siêu tốc.

Đương nhiên lại bị cấm.

Ngựa gỗ xoay tròn là trò trẻ con, quá ngây thơ, loại trừ.

Nhà ma.

Aoko mất sáng ngời, lập tức túm Sesshomaru vào. Nàng về thời đại Chiến quốc đã gặp không ít yêu quái và ác quỷ xấu xí, tất cả nàng đều mặt không biến sắc bắn chết. Trò này hẳn là có thể chơi được.

Nhưng nàng đã quên bên cạnh còn có Sesshomaru.

Trong nhà ma, Aoko buồn bực nhìn nhân viên giả ma bị Sesshomaru đánh bất tỉnh nằm trên đất, ai bảo vừa rồi anh ta đột nhiên chạy ào tới trước mặt Aoko dọa nàng sợ. Dọa con gái là chuyện đương nhiên, con gái sợ hãi sẽ nhân cơ hội đó nép vào lòng bạn trai.

Lãng mạn mà !

Sesshomaru khinh thường hừ lạnh : “Chỉ là con người cũng muốn tổn thương nàng.”

Aoko u oán, biết anh ta là con người mà chàng còn ra tay nặng như vậy sao.

36. Chương 36: Bắt Cóc

Cuối cùng Aoko phải chạy tới giải thích với người quản lý công viên trò chơi, lằng nhằng mãi họ mới chịu bỏ qua việc này. Chờ chuyện được giải quyết xong đã là chạng vạng, may mà công viên trò chơi cũng mở cửa cả buổi tối, hai người lại tiếp tục đi chơi. Có điều cũng chỉ còn lại một trò duy nhất : vòng quay mặt trời.

Vòng quay mặt trời à...Từ nhỏ đã sinh ra trong tập đoàn giàu có, Aoko ít được tiếp xúc với những hoạt động giải trí này nên không biết nhiều lắm. Nàng cũng chỉ nghe nói qua về trò này, đám bạn nữ trong lớp thường xuyên bàn chuyện đi chơi với bạn trai ở đây. Hình như, đây là một nơi rất lãng mạn.

Mắt nàng sáng lên, lập tức túm Sesshomaru chạy tới vòng quay mặt trời.

Người chờ phía dưới vòng quay mặt trời cũng không nhiều, bọn họ vừa mới kéo nhau chạy đến, đã bị nhân viên đẩy mạnh vào một khoang. Đương nhiên, nhân viên kia không thể đụng tới nàng, là Sesshomaru che chở cho nàng mơ mơ màng màng bước vào. Lúc này Aoko mới định thần lại, à, thì ra chỉ là một cái hộp sắt nhỏ thôi.

Thùng xe chậm rãi bay lên, Aoko không kịp chuẩn bị trước, ào một cái ngã vào lòng Sesshomaru.

Sesshomaru nhướng mày, cẩn thận đem người ôm vào trong ngực.

Aoko sững sốt một lát, sau đó cười rộ lên, dúi đầu vào lòng hắn cọ cọ.

A, thì ra đây là lãng mạn mà bọn họ nói.

Sesshomaru nâng nàng dậy : “Cười ngốc ngếch cái gì ?”

Aoko lắc đầu, nhẹ giọng nói : “Chỉ cảm thấy ở bên cạnh chàng thật hạnh phúc.”

Trên mặt Sesshomaru hiện lên một chút đỏ ửng khả nghi, chỉ mơ hồ lướt qua, nhưng lại bị Aoko kịp thời nhìn thấy. Hắn lập tức hừ một tiếng, quay mặt ra nhìn khung cảnh đang dần thay đổi ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn nàng nói : “Ở bên ta nàng chỉ có thể hạnh phúc, bằng không nàng còn muốn thế nào !”

Aoko bật cười, đột nhiên nhoài người lên hôn hắn một cái.

Bên ngoài vòng quay mặt trời, ánh nắng ấm áp chiếu sáng khắp nơi, làm nổi bật từng gương mặt vui vẻ của những hành khách, trong không gian tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Chờ khi hai người rời khỏi công viên trò chơi, trời đã tối đen như mực, loạt đèn đường bật sáng trong đêm tối. Sesshomaru cõng Aoko trên lưng chậm rãi trở về nhà, không nói một lời.

Vốn hắn muốn ôm nàng trở về, bởi vì sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng nàng. Nhưng Aoko kiên quyết không cần, bảo rằng việc này dọa người quá, hơn nữa mới có bốn tháng, vì thế hắn đành cõng nàng.

Aoko chạy ngược chạy xuôi một ngày, sớm đã mệt đến mỏi cả chân, bây giờ lại buồn ngủ. Nàng ghé vào vai hắn, dùng một chút tỉnh táo cuối cùng nhẹ nhàng nói : “Sesshomaru, ta sẽ cố gắng chống đỡ cho đến lúc đứa bé sinh ra.”

Tay Sesshomaru căng thẳng.

Sau khi về đến nhà, hai người vừa vào phòng khách đã thấy Vương Vũ vô cùng lo lắng đi qua đi lại, lập tức đánh thức Aoko đang ngủ say trên lưng Sesshomaru.

Ánh mắt Sesshomaru bắn sang...

Vương Vũ: “...”

Chờ Aoko và Sesshomaru ăn xong bữa tối đi vào phòng khách, Vương Vũ đã gấp tới nỗi đi tới đi lui vài vòng, vò đầu bứt tai.

Không đợi Aoko mở miệng, anh ta hai mắt rưng rưng lên tiếng : “Nghe tôi nói trước đã !”

Hai người bình tĩnh ngồi xuống, Aoko nói : “Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“...” Cảm xúc bị đè nén của Vương Vũ lập tức được bùng nổ : “Tin tức vô cùng tốt ! Shiina tiểu thư, cô được cứu rồi ! Trải qua sự tìm kiếm không ngừng nghỉ của gia tộc chúng tôi, rốt cuộc đã tìm ra biện pháp cứu chữa cho cô rồi !”

Aoko và Sesshomaru đồng thời sửng sốt.

Vương Vũ nuốt nước bọt, bắt đầu trấn định lại : “Chú ngữ trước kia mà các vị trưởng lão Vương gia đặt cho Shiina tiểu thư , chủ yếu muốn cưỡng chế không cho hồn phách rời khỏi thân thể, nhưng chú ngữ kia cũng không hoàn chỉnh, cho nên mới sinh ra tác dụng phụ khiến Shiina tiểu thư không có nhịp tim. Nhưng trên thực tế, cô nên cảm thấy may mắn vì chú ngữ kia không hoàn chỉnh.”

Aoko sửng sốt: “Vì sao ?”

Vương Vũ nhìn hai người : “Bởi vì nếu chú ngữ kia hoàn chỉnh, nó sẽ vĩnh viễn đem hồn phách khóa vào trong thân thể, cho dù thân thể chết đi, linh hồn cũng không được giải thoát, không thể luân hồi sang kiếp sau. Hiện tại chúng tôi đã tìm được một biện pháp có thể khôi phục chú ngữ cho Shiina tiểu thư, nhưng vẫn có tính nguy hiểm nhất định.”

Hai người đối diện chỉ trầm mặc lắng nghe.

Vương Vũ tiếp tục nói: “Chú ngữ này chỉ có thể sử dụng sau khi Shiina tiểu thư sinh con, bởi vì nếu sử dụng trước thì cũng sẽ khóa luôn hồn phách thai nhi vào trong thân thể, rất nguy hiểm. Chú ngữ sau khi được thi triển, sẽ vận dụng toàn bộ linh lực tiềm tàng trong cơ thể đi chữa trị linh hồn mục nát. Nguy hiểm nhất là ở bước này, nếu...linh lực suy kiệt, có thể sẽ chết...”

Sesshomaru lạnh lùng nheo mắt lại : “Đây là “biện pháp” mà người muốn nói ?”

Vương Vũ thở dài: “Biện pháp này không đáng giá thử một lần sao ?”

Sesshomaru trầm mặc.

Vương Vũ lập tức nói: “Tôi đã hỏi qua bác sĩ, ngày dự sinh của cô ấy là tháng 12 năm nay, cho tới lúc đó Vương gia chúng tôi sẽ dốc toàn lực giúp cô ấy chống đỡ, nếu thật sự không được, cũng có thể làm phẫu thuật mổ để cứu lấy cứu bé.”

Aoko chậm rãi cầm tay Sesshomaru : “Đã không còn lựa chọn nữa rồi, không phải sao ?”

...

Aoko lần này lại ngủ ba ngày. Sau khi nàng tỉnh lại, quần gia lập tức chạy ào tới trước mặt nàng, suýt nữa thì nước mắt nước mũi tèm lem. Thì ra ngày hôm qua hội thương mại quốc gia có gửi thư tới, mời toàn bộ chủ tịch các tập đoàn lớn trên toàn nước Nhật Bản đến dự tiệc, trong đó cũng có Aoko.

Nhưng Sesshomaru vừa nghe quần gia nói xong, lập tức ném thư mời vào thùng rác, còn lạnh lùng nói không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy nàng. Quần gia sợ tới mức tim bắn ra ngoài, vội vàng nhặt thư mời lên lau sạch sẽ, vẫn đứng ở bên ngoài chờ nàng tỉnh lại, một khi nàng tỉnh ngủ sẽ vọt vào báo cáo mọi chuyện.

Đúng lúc Sesshomaru bưng bát thuốc bước vào, ánh mắt lập tức biến lạnh.

Aoko đau đầu: “Nhất định phải đi sao ?”

Quần gia gật đầu: “Tôi đã liên lạc với người của hội thương mại quốc gia, vốn muốn thay mặt tiểu thư cự tuyệt thư mời lần này. Nhưng họ nói lần gặp mặt này vô cùng quan trọng, phải do đích thân chủ tịch tham dự, không ai được phép vắng mặt. Tuy bọn họ không nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ ràng, nếu không...”

Aoko gật gật đầu: “Tôi biết rồi, dựa theo số đo của tôi làm một bộ lễ phục mới đi. Nếu đã tham gia, nên trình trọng một chút.”

“Vâng, đại tiểu thư.”

Quần gia dưới tầm mắt lạnh như băng của Sesshomaru kiên trì lê bước ra ngoài.

Hội thương mại quốc gia, là một hiệp hội do phần đông các tập đoàn tạo thành, có thể xem là hội thương mại lớn nhất Nhật Bản, nắm giữ một nửa nền kinh tế của đất nước. Cho dù hùng mạnh như gia tộc Shiina, cũng không thể dễ dàng đắc tội bọn họ, nếu không hậu quả rất khó lường.

Aoko uống thuốc xong, chậm rãi quay đầu lại nhìn Sesshomaru vẫn đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

“Sesshomaru, bây giờ ta là người thừa kế của gia tộc Shiina, ta có trách nhiệm và nghĩa vụ phải bảo vệ người trong tộc của ta...” Aoko nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn “Chỉ là một buổi tiệc mà thôi, Keishou còn quá nhỏ, nó không thể đi được. Chờ sau khi buổi tiệc kết thúc, ta sẽ quay về thời đại Chiến quốc với chàng, chờ con của chúng ta sinh ra, được không, Sesshomaru ?”

Tay người nọ nhấc lên, lòng bàn tay ấm áp xoay lại, chậm rãi cầm lấy tay nàng.

Năm ngày sau, Aoko tới nơi tổ chức buổi tiệc của hội thương mại quốc gia.

Sau khi Sesshomaru nghe nói buổi tiệc này có rất nhiều người tham dự, hắn chỉ lạnh như băng bỏ lại một câu “Ta về trước báo tin nàng bình an cho mọi người”, sau đó lại đảo mắt sang bên cạnh, đương nhiên là thu được ánh mắt “thề sống chết bảo vệ Đại tiểu thư và tiểu thiếu gia an toàn” của quản gia mới an tâm rời đi.

Nghênh đón ở cửa không ngờ lại là Shimizu Masaki, con nhóc này lúc mặc lễ phục dạ hội vào nhìn qua cũng có phong thái lắm. Aoko lúc này mới nhớ nàng ta là chị gái gia chủ bây giờ của gia tộc Shimizu, có mặt ở đây cũng không có gì kỳ lạ.

Shimizu Masaki cứ đứng ở cửa như vậy, không nói năng gì chỉ đứng đó, nhìn thoáng qua trông cũng rất đẹp mắt, thậm chí còn có mấy người đàn ông tiến lên bắt chuyện, có điều...

“A, Aoko, cái đồ ngốc nhà chị rốt cuộc cũng đến rồi, bà đây đã chờ chị cả nửa ngày rồi đấy !”

Người chuẩn bị tiến đến : “...”

Quả nhiên vừa mở miệng phong thái đã bay sạch sành sanh.

Aoko giật giật thái dương, may là hôm nay nàng không đi giày cao gót mà đi xăng-đan, nếu không đã bị cái giọng the thé này dọa té ngã rồi, trong bụng nàng còn có đứa bé mà.

Quản gia phụ trách đăng ký ở lối vào, Aoko và Shimizu Masaki cùng nhau bước vào đại sảnh trước. Lúc sau quản gia vẫn đi theo trái phải, chỉ sợ Aoko có điều gì không khỏe.

Kougen Terunosuke ngay từ đầu đã chú ý tới Aoko, không, phải nói là hắn vẫn một mực chú ý đến nàng. Thấy nàng bước vào, thấy nàng khéo léo nói chuyện với mọi người, thấy nàng đi đường thật cẩn thận, che chở cái bụng hơi lộ ra, thấy nàng mệt mỗi lạng lẽ lui vào một góc hội trường ngồi nghỉ.

Tuy rằng tính tình Shimizu Masaki điên điên dở dở, nhưng nàng cũng cùng lớn lên với Aoko, vẫn rất quan tâm đến Aoko. Từ sau khi bước vào đại sảnh vẫn không rời đi, bây giờ cũng ở lại nói chuyện phiếm với Aoko.

Cho nên quản gia số khổ đành phải thay Đại tiểu thư nhà họ xã giao khắp nơi.

“Bạn trai chị đâu ? Trường hợp nặng như vậy không phải anh ta nên đi cùng chị sao ?”

Aoko bắt đắc dĩ cười : “Anh ấy không thích đám đông.”

Shimizu Masaki bĩu môi : “Nhìn cũng giống một người thích cô độc lắm.

Nàng vừa mới dứt lời, đã thấy Kougen Terunosuke đi sang bên này. Trên mặt Shimizu

Masaki hiện lên một chút khó xử, lặng lẽ nói : “Tôi đi lấy chút đồ, chị muốn uống gì ?”

“Đừng lấy rượu, nước trái cây thôi, nhưng cũng đừng lấy nước trái cây có cồn, nước lọc là tốt nhất.”

Shimizu Masaki ngẩng nhìn cái bụng của nàng một cái, bắt đắc dĩ lắc đầu tránh ra.

Kougen Terunosuke đi đến bên cạnh Aoko, đưa một ly nước lọc cho nàng, mỉm cười nói : “Anh có thể ngồi đây không ?”

Aoko sững sốt, cảm kích nhận lấy ly nước : “Vâng, xin cứ tự nhiên.”

Nói chuyện nửa ngày với Shimizu Masaki, nàng đã cảm thấy hơi khát nước, cũng không khách khí mà uống hết chỗ nước đó.

“Aoko, em không ngờ lại gặp anh ở chỗ này đúng không ?” Sau khi Kougen Terunosuke nhìn thấy nàng lắc đầu, vẫn cười như cũ nói : “Anh họ Kougen, là người thừa kế của gia tộc Kougen. Lần họp mặt này là do gia tộc của anh đề nghị cử hành, chủ sự cũng là người của gia tộc Kougen.”

Aoko nhướn mày.

Lại nghe thấy Kougen Terunosuke tiếp tục nói : “Anh muốn gặp em một lần, nhưng từ sau lễ hội mùa hè, em không còn đến trường nữa. Aoko, chẳng lẽ em không muốn gặp anh đến vậy ?”

Aoko nghe thấy điều hắn nói có phần không đúng, bắt đầu dịch nhẹ người về phía khác : “Tôi không hiểu ý của đội trưởng Kougen.”

Kougen Terunosuke lộ ra một nụ cười như có như không : “Aoko, nàng luôn cự tuyệt ta, từ ba trăm năm trước cho tới bây giờ, một cơ hội cũng không muốn cho ta. Mặc dù chết, cũng muốn ở bên yêu quái kia.”

Aoko ngạc nhiên nhìn hắn : “Anh...”

Đột nhiên trước mắt dần mờ hồ, nàng không tin nổi tròng lớn mắt, ly thủy tinh rơi xuống mặt thảm dày cộp, không một tiếng động vang lên.

37. Chương 37: Kaguya

Aoko mất tích.

Sau khi Sesshomaru trở về, hắn được quản gia sốt ruột báo cho biết một tin như thế. Hắn theo mùi của nàng tìm đến hội trường, nhưng cái gì cũng không phát hiện được. Mà mùi của Aoko, cũng chỉ đến đây là chấm dứt.

Quản gia ngập ngừng nói : “Shimizu tiểu thư...”

Ánh mắt lạnh lùng của Sesshomaru đảo qua.

Shimizu Masaki cắn cắn môi : “Kỳ thật, chuyện lần này tôi coi như cũng có một phần tham dự. Kougen Terunosuke nói, anh ta muốn gặp mặt Aoko một lần, tôi thấy anh ta rất chân thành, cho nên đã đồng ý, vì muốn Aoko lộ diện mà tôi và anh trai cùng gia tộc nhà Kougen đã tổ chức ra buổi tiệc lần này. Nhưng tôi không ngờ được, anh ta lại không tuân thủ lời hứa, bắt Aoko đi. Là tôi có lỗi với Aoko, không thể ngăn cản anh ta, mặc cho anh xử trí.”

Đầu mày Sesshomaru nhíu lại, lạnh lẽo nhìn nàng : “Người đi đi. Nếu đã là bạn của Aoko, cũng đừng đứng đây làm chứng mặt ta nữa, thấy chỉ thêm phiền.”

“Vô cùng xin lỗi !”

Shimizu Masaki cắn mạnh môi, đứng dậy lao đảo chạy đi.

Tay Sesshomaru siết chặt, Aoko, ta nhất định sẽ tìm được nàng !

Sau khi Kagome nghe quản gia nói Aoko mất tích, nàng rất hoảng sợ, lập tức mang theo Inuyasha về lại hiện đại. Sesshomaru không có ở đây, quản gia lại bận việc tìm kiếm Aoko, vì thế ông đành nhờ nàng chăm sóc giùm Shiina Keishou. Inuyasha nghe thấy thế cũng vội vàng đi hỗ trợ tìm người.

Kagome suy nghĩ một lúc, nàng quyết định đợi ở chỗ này, dù sao ngày hôm qua ông nội cũng trúng thưởng một chuyến du lịch suối nước nóng, sáng sớm đã mang theo mẹ và em trai đi, còn không thèm báo cho nàng và Inuyasha, chỉ để lại một tờ giấy nhắn. Thật sự là...

Chẳng qua Shiina Keishou đúng là một đứa bé nghe lời, nàng cũng bớt lo.

Không bao lâu sau, Inuyasha chạy tới tìm nàng, sốt ruột nói : “Tiền bối của nàng bị người ta bắt tới thời đại Chiến quốc rồi !”

“Cái gì?!”

Inuyasha dắt theo nàng, lập tức nhảy từ cửa sổ ra ngoài, vừa chạy vừa trả lời : “Trong trường học của nàng có một gã, gọi là cái gì Kougen ấy, chính hắn đã bắt tiền bối của nàng đi, không những thế còn che dấu hơi thở. Vừa rồi thừa dịp nhà nàng không có ai, hắn đã mang tiền bối của nàng đến đền thần, là vị quản gia kia tra được, nói trên người Aoko có thứ định vị gì đó. Hắn ôm nàng ta nhảy vào trong giếng ăn xương, ta và Sesshomaru đều không kịp ngăn hắn lại. Hơn nữa tiền bối của nàng hình như bị người ta bỏ thuốc, ta thấy nàng vẫn ngủ say.”

“Kougen đội trưởng?!” Kagome kinh ngạc, “Anh ta cũng có thể xuyên qua giếng ăn xương ?”

“Ai biết được.”

“Vì sao Kougen đội trưởng lại bắt cóc Aoko tiền bối ?”

“Làm sao mà ta biết ! Chẳng qua...” Inuyasha nghĩ ngợi : “Người kia...Hình như là thích tiền bối của nàng. Sesshomaru đã đuổi theo, cũng chẳng biết là có thể ngăn lại không nữa.”

“A a a a ?!!! Đang xảy ra chuyện gì vậy chứ ?!”

...

Lúc Aoko tỉnh lại, nàng cũng không biết bây giờ là lúc nào.

“Aoko, nàng luôn cự tuyệt ta, từ ba trăm năm trước cho tới bây giờ, một cơ hội cũng không muốn cho ta. Mặc dù chết, cũng muốn ở bên yêu quái kia.”

Nàng mở trừng mắt, ngồi bật dậy, lại vì cảm giác choáng váng mà ngã gục xuống.

Cái gối chết tiệt này, cứng quá !

Nàng hít mạnh một hơi, sờ sờ cái ót đau nhói. Không đúng, nàng nhú mày nhìn bộ kimono trên người, ai thay quần áo cho nàng ?

Bên cạnh có người nghe được tiếng động, lập tức chạy qua : “A, Aoko cô tỉnh rồi, làm sao vậy ? Yên tâm đi, quần áo là nữ tỳ đổi cho cô, chẳng qua đã bị ta giết rồi, ha ha ha ~ “

Aoko không tin nổi quay đầu lại, kinh ngạc kêu lên tên của hắn : “Xà Cốt...”

“Hắc hắc ~” Xà Cốt đỡ nàng ngồi dậy, cười đến nheo mắt lại : “Aoko luôn thế này, mỗi nhìn thấy ta sống lại đều thế, thật là...làm bạn tốt không phải nên vui vẻ cho ta sao ? Đúng rồi đúng rồi, không chỉ có ta đâu, Ác Cốt đại ca, Thụy Cốt, Luyện Cốt đều sống lại, đội bốn người tái sinh !”

“Các người...”

“A —— Aoko lại để lộ vẻ mặt đáng yêu này rồi , cô tò mò chúng tôi sống lại thế nào ?” Xà Cốt bĩu môi : “Aoko thật là, được rồi được, nói cho cô vậy. Chúng tôi không có gốc như vậy đâu, bán mạng cho Naraku làm gì. Chết thay chúng tôi đều là hình nhân có gắn mảnh ngọc tứ hồn, chúng tôi không cần sức mạnh của ngọc tứ hồn để sống nữa, bây giờ chống đỡ cho chúng tôi là tất cả linh khí trong trời đất, chỉ cần thế giới này tồn tại, từ nay về sau chúng tôi không thể chết.”

Aoko không biết nên nói gì : “Bây giờ ta đang ở đâu, các người sao lại ở chỗ này, là các người bắt ta tới ? Các người muốn làm gì ? Còn có Kougen...”

Xà Cốt vừa định nói chuyện, cửa đã bị người bên ngoài đẩy ra, một người theo ánh nắng tiến vào.

Aoko ngẩng đầu lên nhìn qua, đúng là Kougen Terunosuke. Chẳng qua hắn đã thay một bộ y phục cổ đại, so với “Terunosuke điện hạ” ngày đó còn phong thần tuần lẫm hơn vài phần, giống như từ trong tranh bước ra.

Xà Cốt cười hắc hắc, đứng lên đi ra ngoài: “Ta không quấy rầy điện hạ và Aoko tiểu thư nữa ~”

Người nọ bất đắc dĩ cười cười, đi đến trước mặt nàng ngồi xuống, nhìn thấy Aoko trầm mặc : “Vì sao không nói gì, không phải nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi sao ? Không muốn hỏi ta sao ?”

Aoko bình tĩnh nhìn hắn : “Ta nên gọi ngươi là gì. Kougen đội trưởng, hay là...Kaguya điện hạ.”

Khóe môi Kaguya khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười như có như không, đưa tay muốn vuốt ve hai má của nàng, lại bị nàng không tiếng động tránh đi : “Aoko, nhiều năm như vậy, nàng không nhớ ta sao ?”

Sắc mặt Aoko phức tạp : “Ngươi giải thích đi, ta muốn nghe.”

Ánh mắt Kaguya tối sầm lại, yên lặng rút tay về : “Năm đó đúng là ta đã chết, lúc nàng thanh tẩy yêu quái nhện, tuy rằng linh hồn ta được giải thoát, nhưng vẫn mang theo oán niệm trầm trọng, ta không thể thành Phật. Sau đó, ta đành ở lại vùng đất vĩnh hằng, muốn hấp thu từng chút một linh lực ở đây, chỉ là...quá trình này phải mất rất nhiều năm. Sau đó, ta tận mắt thấy nàng chết đi trong lòng yêu quái kia, đột nhiên ta mất đi tất cả động lực. Aoko, sau khi nàng chết, ta đã mất hết can đảm...”

Aoko ngậm chặt miệng, không nói lời nào.

Kaguya cười khổ một tiếng : “Sau đó ta rời khỏi vùng đất vĩnh hằng, cứ đi lang thang như vậy, không biết đã trải qua bao nhiêu năm. Con người xung quanh mỗi ngày một khác, cảnh vật xung quanh cũng dần thay đổi, vì thế ta cũng muốn thử trở thành một con người, nhưng ta đột nhiên phát hiện, ta vốn dĩ không thể chuyển thế. Sau đó ta gặp được một thuật sĩ phương Đông, lấy một ít tu vi ra trao đổi, chiếm được một phù chú có thể khiến người dùng chuyển sang kiếp khác. Người kia cũng tự làm tự chịu, con người sao có thể thừa nhận nhiều năm tu vi của ta như vậy, hắn đã lập tức phát điên.”

Aoko im lặng, thì ra thảm án lúc trước của Vương gia là do hắn tạo thành.

“Lúc sau, ta biến thành Kougen Terunosuke mang theo trí nhớ kiếp trước.” Kaguya nhìn nàng : “Cho đến khi gặp lại nàng ở trường, Aoko, ta mới biết, thì ra chúng ta vẫn gần nhau như vậy, chỉ là...trong lòng nàng luôn có tên yêu quái kia. Nàng còn mang thai con của hắn, sao ta có thể dễ dàng từ bỏ nàng, ta mang nàng xuyên qua giếng ăn xương, trở lại thời đại Chiến quốc nơi chúng ta gặp nhau, không bao giờ...tách ra nữa.”

Aoko trầm mặc rất lâu, nàng không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng có một việc nàng rất rõ ràng, nàng phải trở về.

“Thả ta đi.”

Kaguya thông thả mà kiên định lắc đầu: “Ta đã nói rồi, sẽ không để nàng đi.”

Aoko cắn môi : “Sesshomaru sẽ tìm tới.”

“Aoko, có lẽ nàng rất tin tưởng tên yêu quái kia.” Kaguya lạnh lùng cười, chỉ chỉ đầu : “Mấy trăm năm này ta cũng không phải chỉ ngồi không, thứ ta biết được, không phải người bình thường có thể so sánh. Ta đã thiết hạ kết giới phong tỏa tòa thành, khí tức của nàng một tia cũng không thể lọt ra ngoài, hắn sẽ không tìm được nàng đâu.”

Aoko cũng không thay đổi sắc mặt chút nào, cố chấp lặp lại : “Ta tin tưởng Sesshomaru.”

Hừ, Kaguya không giận mà cười, nắm cằm của nàng quay về phía mình, ánh mắt trong trẻo nhưng không giấu nổi sự lạnh lẽo : “Aoko, nàng sẽ biết, rốt cuộc nàng đã sai ở đâu. Ba ngày sau, chúng ta sẽ cử hành nghi thức, nàng chuẩn bị tốt đi.”

Aoko ngạc nhiên: “Nghi thức gì ?”

Khóe môi Kaguya khẽ nhếch : “Hôn lễ.”

Aoko trừng lớn mắt : “Ngươi điên rồi ? Kaguya, ta đã kết hôn với Sesshomaru, ngay cả con chúng ta cũng đã có, rốt cuộc ngươi muốn làm, ngươi không thể như vậy !”

“Con ?” Kaguya cười lạnh lùng, tay kia chậm rãi áp lên bụng nàng : “Đứa bé này ta đương nhiên sẽ không để lại, nàng chỉ có thể mang thai đứa con của chúng ta, Aoko.”

Aoko đẩy hắn ra, lui lại phía sau vài bước, ánh mắt lập tức sắc lạnh : “Ta nói cho người biết, ta mặc kệ người là ai, là Kougen Terunosuke hay là Kaguya cũng được, người đều không thể làm tổn thương đến con của ta ! Cùng lắm thì cá chết lưới rách, đến lúc đó cái gì người cũng không chiếm được !”

Sau đó, Kaguya không nói gì nữa, đứng dậy rời khỏi phòng.

Chỉ có Aoko, chỉ có một mình nàng ngồi thu mình ở góc phòng, gắt gao che chở cái bụng. Đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng uất ức, trong lồng ngực như có một luồng khí nóng tích tụ, làm thế nào cũng không thể xua đi.

Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru Sesshomaru...

Đường như chỉ cần nhớ kỹ tên người kia, nàng đã cảm thấy vô cùng an tâm.

Chàng sẽ đến cứu chúng ta, phải không ?

Cục cựa, con cũng tin tưởng đúng không ?

Dù có chết nàng cũng phải bảo vệ đứa bé này, đây có thể là đứa bé duy nhất nàng có được.

38. Chương 38: Qua Lại

Sesshomaru đứng trên đỉnh núi, lạnh lùng bề ngễ nhìn thiên hạ.

Mấy ngày trước hắn một đường đuổi theo mùi của Aoko, nhưng vẫn như cũ không bắt được người tên Kougen Terunosuke kia. Lúc sau hắn trở lại Khuyến tộc, phát động toàn bộ thuộc hạ đi tìm, thời gian trôi qua đã hơn một tháng, vẫn không có một chút tiến triển. Người kia và Aoko giống như đã biến mất vào không khí. Không có một chút tin tức nào, không có một hơi thở còn sót lại.

Đáy mắt hắn trầm xuống, mới nhớ đến người hắn vẫn chưa hỏi tới.

Khi hắn bước vào sơn động của Midoriko, nữ nhân kia đang ngồi trước tượng đá của mình, chống đầu tự hỏi.

Nhìn thấy hắn tiến vào, nàng chỉ ngẩng đầu lên : “À, người đến rồi.”

Sesshomaru vẫn duy trì vẻ mặt lạnh như băng : “Người biết Aoko đang ở đâu ?”

Hắn dùng giọng điệu không chắc chắn hỏi.

Midoriko lúc này mới quay đầu lại nhìn hắn : “Biết.”

Sesshomaru nhíu mày, giọng nói cấp bách : “Nàng ở đâu ?!”

“Dựa theo tính cách của Kaguya điện hạ, hắn là hắn đã tới thành trì trước đây của mình. Nhưng thành trì đó đã bị phá hủy, cho nên nơi đó chắc chỉ là một ảo giác mà thôi.” Midoriko hơi nghĩ ngợi : “Có lẽ đúng vậy, hắn hấp thu sức mạnh của vùng đất vĩnh hằng làm sống lại đội bốn người, chứng minh sự ràng buộc sâu sắc của hắn với thành trì kia.”

Sesshomaru xoay người rời đi : “Ta đi cứu nàng.”

“Chờ đã !” Midoriko đột nhiên kéo hắn lại : “Người...Có muốn biết chuyện của Aoko và Kaguya điện hạ không ?”

Bước chân Sesshomaru chỉ dừng lại một chút : “Không muốn nghe.”

“Không cần phải nói chữ “cứu” nghiêm trọng như vậy, Kaguya điện hạ sẽ không làm tổn thương Aoko.” Giọng nói của Midoriko lần thứ hai vang lên : “Hắn vẫn yêu Aoko, cho nên người sẽ có thời gian đi cứu nàng.”

Bước chân Sesshomaru hoàn toàn ngừng lại.

“Thật ra ta vẫn luôn cảm thấy quyết định chính xác nhất của cha mẹ ta, chính là định cho Aoko một hôn ước. Cho nên lúc trước sau khi Aoko nói cho ta biết muội ấy yêu người, ta còn mời Kaguya điện hạ tới, uội ấy lựa chọn một lần cuối cùng, lúc sau...” Midoriko nhìn Sesshomaru : “Muội ấy vẫn chọn người.”

“Sau đó ta lại hỏi Aoko, làm một con người, muội ấy không thể vĩnh viễn ở bên cạnh một đại yêu quái là người, hơn nữa tính cách người cũng không tốt, vì sao lại muốn chọn người. Rõ ràng Kaguya điện hạ đối xử với muội ấy tốt như vậy, cũng rất toàn tâm toàn ý. Aoko nói...”

“Có thể ở bên cạnh Sesshomaru, đó đã là vĩnh viễn.”

“Bởi vì là Sesshomaru, cho nên là tốt nhất.”

“Muội muội kia của ta từ nhỏ đã ngốc nghếch, nghĩ cho người khác nhiều hơn chính mình, yêu người khác cũng hơn cả bản thân, lần đầu tiên vì người, không nghe theo lời cha mẹ và tỷ tỷ. Sesshomaru, xin người, cho dù là giây phút cuối cùng của sự sống, hãy làm uội ấy được hạnh phúc.”

“Người Aoko yêu...là Sesshomaru ta.”

Cho nên nàng chỉ có thể ở bên cạnh ta, cũng chỉ có ở bên Sesshomaru ta, nàng mới được hạnh phúc.

“Còn có một chuyện nữa, ta muốn cầu xin người. Chắp nhất của Kaguya điện hạ với Aoko đã giằng co mấy trăm năm, vì thế, thậm chí ngay cả linh lực của vùng đất vĩnh hằng cũng bị hủy, mặc dù hẳn sẽ không tổn thương đến Aoko, nhưng cũng sẽ không dễ dàng thả nàng đi, ta cũng biết hẳn đã chạm đến điểm mấu chốt của người. Nhưng mà, Kaguya điện hạ cũng là một kẻ đáng thương, muốn yêu mà không được, xin người hãy buông tha cho hẳn.”

...

Aoko tỉnh lại, nàng thấy rất nhiều vây xung quanh mình, cũng không phân biệt được ai với ai, nàng há mồm muốn nói gì đó, nhưng miệng lưỡi khô khốc không phát ra nổi một âm thanh. Hình như nàng đang nằm trong lòng ai đó, cuối cùng vẫn là Xà Cốt tiến đến trước mặt nàng, vừa nhìn đã hiểu khẩu hình miệng của nàng, vội vàng lấy chén nước giúp nàng uống một ngụm.

Lúc này nàng mới cố sức nói : “Ta làm sao vậy...”

Xà Cốt sốt ruột : “Aoko, cô đã ngủ năm ngày rồi, ngay cả hôn lễ cũng bỏ lỡ, dọa chết chúng ta, điện hạ cũng vội muốn chết rồi !”

Aoko biết rõ, chứng khát ngủ lại tái phát rồi.

“Cô muốn nói gì, nói đi, chúng tôi đang nghe đây.”

“Ta...ta rất đói...”

Xà Cốt: “...”

Thụy Cốt ngồi bên cạnh nói với Kaguya đang ôm nàng : “Điện hạ, phụ nữ có thai đôi khi sẽ xuất hiện triệu chứng ngủ nhiều, nhưng tình huống của Aoko có hơi nghiêm trọng, bây giờ thân thể cô ấy vô cùng yếu đuối, chuyện sảy thai điện hạ nói lúc trước có thể sẽ không tiến hành được, nếu không sẽ gây cho thân thể Aoko tiểu thư tổn thương rất lớn. Hậu quả...thứ cho ta không dám cam đoan. Hơn nữa, Aoko tiểu thư có thể sẽ không chống đỡ nổi cho đến khi sinh ra đứa bé này.”

Sau khi Kaguya im lặng một lúc lâu, lúc này mới nhẹ nhàng đặt Aoko nằm xuống, đứng dậy đi ra ngoài : “Thụy Cốt, người đi ra ngoài nói, những người khác cũng lui đi.”

Cho đến khi tất cả mọi người đều rời đi, trong phòng lại bắt đầu yên tĩnh, lúc này Aoko mới gọi người vẫn luôn ngồi xếp bằng bên cạnh nàng : “Ác Cốt, vì sao lại ở lại...”

Ánh mắt Ác Cốt sâu lắng : “Ở cùng với muội một lát, muội mang thai, rất vất vả phải không...?”

Aoko nhớ tới đứa bé trong bụng, vẻ mặt chậm rãi hiện lên nét dịu dàng : “Không sao cả.”

“Thật ra, ta rất vui vẻ.” Aoko nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của Ác Cốt. “Các huynh sống lại một lần nữa, ta rất vui vẻ. Không phải dựa vào sức mạnh tà ác nào, còn có thể ở bên Kaguya điện hạ, bảo vệ thành trì của các huynh. Từ nay về sau cũng sẽ không chết, như vậy tốt lắm, bởi vì sự sống của các huynh là có ý nghĩa.”

“Ý nghĩa ?” Ác Cốt để lộ một nụ cười như có như không : “Aoko, muội sai rồi. Nơi này vốn dĩ không phải là thành trì lúc trước của chúng ta, Kaguya điện hạ đã dùng linh lực tạo ra một ảo giác thật lớn. Thành trì năm đó đã bị phá hủy hoàn toàn, người năm đó cũng đã không còn tồn tại, chúng ta sống lại cũng chỉ vì ý muốn của Kaguya điện hạ, vốn dĩ không có ý nghĩa gì.”

Aoko sững sờ.

Ác Cốt nhìn nàng : “Muội muốn biết, thành trì năm đó tại sao lại bị hủy không ?”

“Lúc trước tỷ tỷ muội đồng quy vu tận với yêu quái, sáng tạo ra ngọc tứ hồn rồi đưa uội giữ. Sau khi điện hạ biết được tin này, đã mang theo chúng ta đi tìm muội, sau đó chúng ta thấy muội quyết liệt với Sesshomaru ở vùng đất vĩnh hằng, là điện hạ mang muội về thành, muội còn nhớ chứ ? “Ánh mắt Ác Cốt càng thêm trong trẻo lạnh lùng : “Sau khi muội tỉnh lại, đã lặng lẽ rời khỏi thành, nhưng mà...hơi thở còn sót lại của ngọc tứ hồn đã hấp dẫn vô số yêu quái tới, thành trì luôn bình an vô sự đó trong một đêm đã bị bầy yêu quái che kín chân trời phá hủy !”

Aoko ngậm ngẩn cả người, lúc trước nàng và Sesshomaru quyết liệt, đã tiêu hao một lượng linh lực rất lớn, thể lực không chống đỡ nổi nên mới ngất đi, khi tỉnh lại thì nàng đã ở trong thành trì của Kaguya. Nàng không muốn liên lụy đến người trong thành, cho nên đã suốt đêm không từ mà biệt rời đi. Thì ra...thì ra sau đó đã xảy ra chuyện như vậy !

Ác Cốt thở dài, đưa tay lên sờ chân mày đang nhú lại của nàng xuống : “Chúng ta đều không trách muội, Kaguya điện hạ cũng không trách muội, mỗi thành trì đều có hưng thịnh suy vong của nó, muốn hủy diệt chỉ cần một thời cơ thỏa đáng mà thôi, cũng không trách được ai.”

Aoko thì thảo lắc đầu : “Không...là lỗi của muội, toàn bộ là lỗi của muội...”

Ác Cốt nhún mày : “Nhìn xem, vốn dĩ ta không muốn nói uội, nếu không muội sẽ đem lỗi lầm này đổ lên người mình. Nhưng nếu không nói ra, muội vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thẳng vào Kaguya điện hạ.”

Aoko cười khổ : “Ác Cốt...Người muội yêu, là Sesshomaru. Chuyện tình cảm, sẽ không bởi vì ấy náy hay những cảm xúc khác mà thay đổi, nếu không cũng sẽ không là yêu. Chuyện thành trì bị hủy, muội rất áy náy, nhưng...lòng muội sẽ không thay đổi.”

Ác Cốt thở hắt ra, một lần nữa chống đầu, cũng không nhìn nàng.

Giọng nói trầm lặng của Aoko vang lên : “Ác Cốt, huynh có thể thả muội đi được không, muội sống không được bao lâu nữa, những ngày cuối cùng này, muội muốn ở bên cạnh Sesshomaru.”

Ác Cốt vừa bước ra khỏi cửa, đã thấy đứng cách đó không xa là Kaguya, thản nhiên nhìn hắn : “Đây là ý của Aoko, muội ấy muốn về bên cạnh tên yêu quái kia.”

Kaguya mặt không chút thay đổi xoay người bước đi.

Ác Cốt bất đắc dĩ lắc đầu, thật là, cả hai người đều cố chấp như vậy.

Một ngày ba bữa Aoko đều ăn cơm đúng giờ, có đôi khi sẽ cùng ăn hoa quả với Xà Cốt hoặc uống thuốc bổ linh tinh gì đó.

Mấy ngày nay hình như Kaguya rất bận, không thể nào lại đây. Ngược lại, Xà Cốt suốt ngày không có việc gì đều chạy tới thăm nàng, quan hệ từ trước của hai người cũng đã rất tốt. Trong mắt Xà Cốt, Aoko có lẽ là nữ nhân duy nhất hắn thấy thuận mắt, mà trong mắt Aoko, tính cách như Xà Cốt vốn dĩ chỉ là một đứa trẻ.

Có điều Aoko càng ngày càng ngủ nhiều, mỗi lần Xà Cốt nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng khó nói. Thì ra Thụy Cốt nói đúng, phụ nữ có thai đều đặc biệt thích ngủ.

Chỉ có mình Aoko mới biết, đây không phải là hiện tượng tốt, có lẽ sẽ có một ngày nàng vĩnh viễn ngủ say, không thể nào thức dậy nữa.

Tuy rằng nàng không biết biện pháp của Vương Vũ là gì, nhưng nàng cũng không muốn tiếp tục chờ như vậy. Đã qua một tháng rồi, bụng của nàng càng ngày càng rõ ràng, nhưng nàng không sợ hãi, nàng tin Sesshomaru sẽ quay về tìm được mình, mà nhiệm vụ của nàng là chăm sóc đứa bé đang lớn dần lên của bọn họ.

Lúc nửa đêm, nàng bị một tiếng động thật lớn làm tỉnh lại.

Mới ngủ say tỉnh dậy, lại bị khấn trương đột ngột, nàng không nhận được thở gấp. Phía sau lưng lập tức có một bàn tay to ấm áp, chậm rãi giúp nàng thuận khí.

“Sesshomaru...”

Không đúng!

Aoko trừng lớn mắt, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Kaguya mang theo khuôn mặt hơi mỗi mệ : “Sao người...”

Kaguya đang nằm bên cạnh nàng, một tay chống đầu, thấy nàng dần ổn định, hần khẽ cười, tay kia thì chậm rãi vuốt ve tóc nàng : “Aoko, ta nhớ nàng.”

Aoko lắc đầu tránh ra.

Ý cười của Kaguya nhiễm chút chua xót, bàn tay chậm rãi hạ xuống, sờ lên cái bụng hơi gồ của nàng, ôn nhu nói : “Aoko, nếu Thụy Cốt nói thân thể của nàng không thể chấp nhận sảy thai, vậy thì hãy sinh ra đứa bé này đi.”

Aoko nheo mắt lại.

“Chờ nàng sinh ra nó, ta có thể nuôi nó như là con của chúng ta. Sau đó, chúng ta sẽ sinh thật nhiều đứa bé khác, con của chúng ta. Aoko...”

Aoko đẩy tay hần ra, kiên định lắc đầu : “Không cần, Kaguya, mặc kệ ta có thể sống đến lúc sinh ra nó hay không, ta cũng phải ở bên cạnh Sesshomaru, vĩnh viễn.”

“Thật là...Aoko, ngay cả một lời nói dối ứng phó nàng cũng không chịu cho ta sao ?” Kaguya cười khổ : “Nàng và tên yêu quái kia đúng là tình cảm sâu đậm, hần đã tìm đến đây.”

“Cái gì?!” Aoko trừng lớn mắt, “Chàng ở đâu ?!”

Kaguya lặng yên nhìn vẻ mặt kích động của nàng : “Yên tâm, hần không vào đây được, nhiều năm vất vả như vậy ta mới hoàn thành được kết giới này, sao hần có thể lập tức xông vào.”

“Aoko, ta cũng không ngại nói cho nàng, vài ngày trước hần đã tìm tới đây, không ngừng không nghỉ muốn phá hủy kết giới của ta. Nhưng ta nói cho nàng biết, hần vĩnh viễn không thể nào thành công, hần chỉ đang tiêu hao yêu lực của mình mà thôi, chờ yêu lực hao hết, hần nhất định phải chết !”

39. Chương 39: Tương Lai

Nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên Aoko bước ra khỏi phòng ở, đứng trên hành lang trống trải, nàng ngoảnh đầu nhìn lại.

Bầu trời tầm tối, tầng mây trên cao lộ ra sắc máu.

Trên cao không biết vì sao luôn vang lên từng đợt tiếng động rất lớn, xung quanh đều là áp lực không khí. Đó là sự phẫn nộ của đại yêu quái, là âm thanh do hần không ngừng dùng thân thể của mình va chạm vào kết giới. Từng tiếng một vang lên, chấn động trời đất, từng tiếng một vang lên, đánh vào lòng nàng.

Aoko đưa tay bám vào hành lang, tay kia thì mờ mịt hướng về phía bầu trời, nhưng nàng chỉ có thể chạm đến không khí lạnh như băng, gần như vậy nhưng lại xa đến thế.

Sesshomaru...Chàng ở đó, phải không...

Va chạm mạnh như vậy, nhất định rất đau.

“Này...Aoko, trở về thôi, cô không thấy mệt sao ?” Xà Cốt do dự kéo kéo góc áo nàng, nhìn thấy nàng vẫn duy trì tư thế ấy nửa ngày : “Cứ đứng thế mệt lắm.”

Trầm mặc.

Thật lâu sau mới truyền đến giọng nói run rẩy của Aoko : “Chàng đến đây khi nào...”

Ánh mắt Xà Cốt lập lờ một lúc, hần mới trả lời : “Bọn họ nửa tháng trước đã tìm tới đây, nhưng bị kết giới của điện hạ ngăn ở bên ngoài, tên Inuyasha và Sesshomaru kia đã dùng rất nhiều biện pháp cũng không thể phá nổi kết giới đó, Sesshomaru tức quá hóa giận, biến trở về nguyên hình, không ngừng đâm sầm vào kết giới, đã giằng co hơn năm ngày rồi...Aoko, cô yên tâm đi, tên yêu quái Sesshomaru kia không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy đâu.”

Xà Cốt vừa dứt lời, đã thấy Aoko đột nhiên động đậy, chân vừa nhấc lên đã chạy ra bên ngoài. Hần thấy dáng chạy lảo đảo của nàng thì hoảng sợ, vội vàng đuổi theo : “Aoko cô đừng chạy loạn, thân thể cô không chịu nổi đâu, hơn nữa cô cũng không thể tìm thấy hần, Aoko !”

Quả nhiên, giây lát sau nàng đã bị Kaguya vừa rời đi chạy tới giữ chặt rồi ôm vào ngực.

“Buông ra! Người buông ta ra —— “

Aoko ra sức giãy dụa, tay nắm chân đá, bàn tay mạnh mẽ vung ra ngoài !

“Ba —— “

Một tiếng tát vang dội vang lên, Kaguya bị đánh thì hơi sững sốt, nhất thời buông lỏng tay giữ Aoko ra. Aoko lui về phía sau hai bước, hai mắt đỏ lên trừng mắt : “Ta hận ngươi —— “

Kaguya kinh ngạc nhìn nàng, chỉ cảm thấy cái tát này không thể sánh bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng hần.

Còn Aoko sau khi nói xong câu kia, cả người đột nhiên co rút lại, ngã gục xuống đất, may mắn được Ác Cốt đuổi tới đỡ được, cũng không thèm nhìn Kaguya, lập tức đưa nàng trở về phòng.

Thụy Cốt kiểm tra cẩn thận cho Aoko một lần, chờ tất cả mọi người đến đông đủ mới nói : “Thân thể Aoko tiểu thư rất suy yếu, lúc trước ta đã nói qua, cho nên...xin đừng...tạo cho cô ấy bất cứ kích thích tinh thần nào nữa, nếu không, cô ấy sẽ chỉ chết nhanh hơn. Nhất là ngài, điện hạ, bây giờ là thời kì vô cùng nguy hiểm, xin đừng nói với Aoko tiểu thư bất kì điều gì kích thích cô ấy.”

Lời Thụy Cốt vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn về phía Kaguya.

Đội bốn người từng người một rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Ác Cốt đứng dựa vào khung cửa. Cuối cùng Ác Cốt cũng đứng lên, lúc xoay người rời đi có để lại một câu.

“Rốt cuộc ngài định làm thế nào với muội ấy ? Cứ như vậy là tốt sao, nhìn muội ấy ngày một yếu đi, điện hạ.”

Lần này Aoko cũng không mê man nhiều ngày, nhưng sức khỏe cũng chẳng tốt hơn chút nào, cả người mệt mỏi khiến nàng chỉ có thể mở mắt nhìn trần nhà chằm chằm, giống như một con rối gỗ không có tình cảm.

“Aoko...”

Kaguya khó nhọc mở miệng, lại bị giọng nói trống rỗng của Aoko đánh gãy.

“Ta không muốn nghe người nói chuyện...”

Giọng nói khô khốc của Kaguya vang lên : “Nàng...chán ghét ta như vậy sao...”

Aoko không trả lời, chỉ thẳng thắn chậm rãi nói : “Có phải ta chưa nói cho người, vì sao cơ thể của ta lại suy yếu nhanh như vậy.” Nàng gian nan quay đầu, nhìn người kia : “Bởi vì thứ các người không nhìn thấy, là hồn phách rách nát của ta, ta không sống được bao lâu nữa, ngay cả đứa bé này ta cũng không biết mình có thể sinh nó ra hay không...”

Đáy mắt Kaguya hiện lên một tia đau đớn : “Ta không biết...”

“Chính bởi vì người không biết, cho nên ta không thể hận người, ta nghĩ rằng sau khi người phát hiện ra cơ thể của ta suy yếu sẽ thả ta đi. Ta nghĩ rằng...ta nghĩ rằng người vẫn là người lúc trước, Kaguya điện hạ tâm địa thiện lương kia, sẽ không làm loại chuyện này. Thì ra, người cũng thay đổi.”

“Cầu xin người, để ta đi đi, thả ta đi. Người có biết đời này ta đã đau khổ nhiều thế nào không, ta và hắc đã trải qua bao nhiêu khổ sở ? Chúng ta bị tra tấn lâu như vậy, vượt qua nhiều khó khăn như vậy, vất vả lắm mới được ở bên nhau. Ta đã không còn bao nhiêu thời gian để sống, nếu không có hắc ta càng không thể sống tiếp được. Ta chỉ muốn ở bên hắc, ở bên Sesshomaru mà thôi, việc này cũng không thể sao...”

Kaguya siết chặt hai tay : “Rõ ràng...Người gặp được nàng trước là ta. Người định hôn ước với nàng trước cũng là ta.”

“Tình yêu, sao có thể phân biệt thứ tự đến trước đến sau, người ta yêu là hắc, là Sesshomaru, chưa bao giờ là người...”

Không gian im lặng.

Aoko đột nhiên hỏi: “Kaguya, đối với người mà nói, rốt cuộc cái gì gọi là quá khứ, cái gì gọi là hiện tại, cái gì gọi là tương lai ?”

Kaguya chỉ nhìn nàng, không nói lời nào.

“Chính người cũng không biết, phải không ?” Hai mắt Aoko ưu thương nhìn hắc : “Bởi vì người vốn dĩ không ý thức được, người đã không còn là Kaguya. Kaguya đã là con người của quá khứ, còn người của hiện tại và tương lai tên là Kougen Terunosuke.”

“Aoko, Kaguya, đều đã trở thành lịch sử trong thời đại Chiến quốc này, cho dù được nhớ đến hay bị lãng quên, cũng không thể nào kéo dài được nữa. Cho nên từ trước đến nay ta chưa bao giờ muốn là Aoko của trước kia, ta là Shiina Aoko. Đã có thân phận mới cuộc sống mới, vì sao phải níu kéo quá khứ. Dừng ở đây đi, Kougen...”

Kaguya lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên cúi người xuống ôm nàng đứng dậy, bước ra bên ngoài.

“Người làm gì?!”

Giọng nói lạnh nhạt của Kaguya vang lên : “Không phải nàng nói muốn gặp hắc sao, ta để nàng đi gặp hắc. Nhưng Aoko, ta sẽ không thả nàng đi, cho dù chết, nàng cũng chỉ có thể chết bên cạnh ta.”

...

Kagome khấn trương túm lấy cánh tay Inuyasha, sốt ruột nhìn khuyến yêu không ngừng dùng thân thể của mình va vào kết giới tòa thành : “A, Inuyasha, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Sesshomaru đang tự ngược đãi mình đó ! Hắc đã đựng nhiều ngày như vậy rồi, vẫn không có một chút hiệu quả, cứ tiếp tục như vậy, chưa kịp cứu tiền bối ra, chính hắc đã xong trước rồi, ngăn hắc lại nhanh !”

Inuyasha lắc đầu thở dài: “Chỉ sợ bây giờ không ai có thể ngăn Sesshomaru lại, hắc đã bị tức giận ăn mòn kiên nhẫn rồi, không phá được kết giới sẽ không dừng lại, trừ phi kiệt sức chết đi. Kết giới này đúng là rất lợi hại, không ngờ Thiết Toái Nha cũng không thể phá nổi, rốt cuộc vị học trưởng kia của nàng đang làm gì, lại lợi hại như vậy.”

Kagome uể oải: “A a a đừng có hỏi ta, cái gì ta cũng không biết hết !”

Hai người bất lực nhìn tòa thành xa xa, bầu trời không ngừng vang lên tiếng rống giận dữ.

Cửa thành vẫn đóng chặt đột nhiên mở ra trước mắt Kagome, Kaguya ôm Aoko từ xa đi tới.

Nàng trừng lớn mắt túm ống tay áo Inuyasha : “Là Shiina tiền bối và Kougen học trưởng !”

Inuyasha hiển nhiên cũng thấy được, lập tức ngửa đầu lên trời hô to : “Này, Sesshomaru, lão bà của người đi ra rồi, người không tới cướp lấy nàng hả ?!!”

Cái bóng trắng lớn phía trên lập tức khôi phục dáng vẻ cũ, nhảy xuống đứng trước kết giới không xa. Hắn vẫn một thân y phục sang trọng, mang theo hơi thở khiến kẻ khác run rẩy, chỉ là hai mắt đỏ rực. Liên tục phá kết giới năm ngày không ngừng nghỉ dường như không tạo thành cho hắn bất kì tổn thương gì.

Aoko giẫy khỏi Kaguya, tập tễnh đi đến bên cạnh kết giới, đứng trước mặt Sesshomaru.

“Sesshomaru...”

Nàng vươn tay lên muốn chạm tới khuôn mặt hắn, lại bị kết giới ngăn cản giữa đường.

Không thể chạm tới...

Aoko bất lực ngồi xồm xuống, hô hấp bắt đầu hỗn loạn, nàng không khóc nhưng cũng không thể kìm nổi vài tiếng nghẹn ngào. Sesshomaru thấy thế, vội vàng ngồi xồm xuống nhìn thẳng vào nàng, vươn tay lên áp vào nơi có bàn tay nàng, thấp giọng nói : “Đừng khóc, Aoko, ta ở đây.”

Aoko cố gắng hít sâu, sau khi bình tĩnh lại câu đầu tiên nàng nói là : “Ta nhớ chàng.”

Tay Sesshomaru đột nhiên siết chặt, gật gật đầu : “Ừ.”

Đột nhiên người Aoko rung mạnh, giật mình tròng lớn mắt.

Sesshomaru lập tức hỏi: “Làm sao vậy, Aoko ?!”

Aoko không dám tin sờ lên bụng, tròng lớn mắt nhìn hắn : “Sesshomaru, con chúng ta, động đây rồi...”

Màu đỏ nơi đáy mắt Sesshomaru chậm rãi tản ra, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Aoko nhu hòa, lại mang theo bi thương không thể che giấu : “Con cũng nhớ chàng, Sesshomaru. Ta sẽ cố gắng sinh con ra, trước đó ta sẽ đem toàn bộ sức lực để sống sót, cho nên đừng làm chuyện tổn thương mình nữa. Chàng chỉ cần nhớ rõ một chuyện là được, Sesshomaru, chàng chỉ cần nhớ rõ, ta yêu chàng.”

“Không thể nào !” Sesshomaru tức giận dấn mạnh vào kết giới, “Nàng phải theo ta trở về! Cho dù chết, nàng cũng chỉ có thể chết ở bên cạnh Sesshomaru ta, nàng có nghe thấy không, Aoko !!”

Aoko gật gật đầu, áp trán lên kết giới: “Ta biết, ta biết, ta biết, ta biết...”

Đến cuối cùng, câu nói đã biến thành tiếng nức nở. Nàng dựa sát vào vách tường vô hình, giống như đang tựa vào lòng hắn. Tư thế ấm áp mà lại tuyệt vọng.

Còn Kaguya, hốc mắt hắn đã dần dần bị nước mắt làm mờ đi, nhưng hắn vẫn lấy tư thế ngạo nghễ, cố chấp nhìn người rõ ràng đang ở trước mắt mà hắn lại không thể ôm lấy kia. Thật ra, khi nghe được những lời vừa rồi của Aoko, hắn đã muốn buông tay. Nhưng hắn cố chấp không chịu thừa nhận, còn nói ra những lời tổn thương lòng người như vậy, cho nên mới mang nàng tới gặp Sesshomaru.

Chỉ có hắn mới biết, đó là bởi vì hắn muốn làm cho bản thân mất đi hoàn toàn hy vọng.

Bây giờ, hắn cảm thấy mình có thể buông tay được rồi. Quá khứ đã trôi qua, thứ bọn họ cần là tương lai.

Hắn nhẹ nhàng chỉ một cái, lá chắn vô hình trên bầu trời tòa thành lập tức vỡ tan, mất đi chống đỡ Aoko lập tức ngã vào lòng Sesshomaru.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Kaguya rời đi.

“Mang nàng đi thôi.”

40. Chương 40: Kết Thúc

Sesshomaru quả nhiên không làm khó xử Kaguya, lập tức mang Aoko rời khỏi đó. Tuy vậy Inuyasha và Kagome còn phải ở lại giải quyết tốt hậu quả, nói là giải quyết tốt hậu quả, không bằng nói tâm sự với “lão

bằng hữu”. Nếu Kaguya đã thông suốt muốn rời khỏi thời đại Chiến quốc, thành trì này cũng không cần tồn tại nữa.

Thành trì dùng ảo giác tạo ra biến mất trong nháy mắt, đội bốn người đứng trên bình nguyên trống trải, không biết nên vui hay buồn. Sau khi Kaguya giải thích với mấy người, hắn cũng rời đi.

Kaguya rời khỏi thời đại Chiến quốc, mang theo thất vọng và hy vọng.

Xà Cốt bấu môi đeo đao lên lưng xoay người hỏi : “Này, Ác Cốt đại ca, về sau chúng ta đi đâu bây giờ ?”

Ác Cốt chẳng hề để ý nói : “Có thể đi đâu thì tới đó, tiếp tục làm lính đánh thuê thôi.”

Inuyasha nghe rằng: “Ác Cốt, ngươi còn muốn giết người tùy tiện sao ?”

Xà Cốt hứng thú dạt dào nhảy tới : “Sao nào Inuyasha, ngươi có hứng thú gia nhập đội chúng ta không, ta sẽ nhiệt liệt hoan nghênh ngươi đó

”

Kagome : “Các người đừng có nói lung tung, Inuyasha sao có thể gia nhập với các người !”

Xà Cốt nghe rằng : “Này cô kia, đừng có xen mồm vào ! Ta đang nói chuyện với Inuyasha !”

Kagome hoàn toàn bị chọc giận gầm lên : “Ta cứ xen vào đây, ngươi định làm gì ?!!!”

Inuyasha rút đao ra, quát : “Nếu các người tiếp tục giết người, ta sẽ giải quyết các người ở đây một thể luôn !”

Ác Cốt cười nhạo, xoay người bước đi: “Yên tâm đi, sẽ không giết người bừa bãi nữa, hẹn gặp lại ~”

Mấy người còn lại nhanh chóng đuổi theo. Xà Cốt vừa đi vừa xoay người vẫy tay : “Hẹn gặp lại Inuyasha, nhớ thay ta hỏi thăm Aoko ~”.

Lúc này Sesshomaru và Aoko đã đi rất xa rất xa. Aoko vẫn nằm trong lòng hắn, ôm cổ hắn, cúi đầu. Chờ khi hắn dừng chân lại, nàng mới ngẩng đầu lên, ngáy ngẩn cả người.

Vùng đất vĩnh hằng, hay chính xác hơn là nơi vùng đất vĩnh hằng từng tồn tại.

Bây giờ đã là mùa thu, lá khô rơi đầy đất.

Sesshomaru ôm nàng ngồi xuống.

“Sesshomaru, vì sao lại tới đây ?”

“Không muốn tới sao ?”

Aoko cười rộ lên: “Muốn chứ. Nơi ban đầu gặp gỡ, là nơi tốt đẹp nhất.”

Gió thu chậm rãi thổi qua, trong không khí truyền đến một cảm xúc không thể nào diễn tả.

“Sesshomaru...Nếu ta thật sự không thể sống sót...”

...

Hai tháng sau, Aoko có thai tám tháng được khẩn cấp đẩy vào bệnh viện. Trước đó, nàng đã hôn mê suốt ba ngày, là hôn mê chứ không phải ngủ say.

Những thuật sĩ của Vương gia đến từ Trung Quốc xa xôi cũng đã chờ ở đây, sau khi Kagome nhận được điện thoại của quần gia, cũng cùng Inuyasha chạy về hiện đại.

Sau khi bệnh viện hội chẩn, quyết định mổ đẻ cho Aoko. Tình huống thai nhi rất tốt, trước khi sinh cũng không có ảnh hưởng xấu gì.

Một tích tắc trước khi Aoko phải vào phòng sinh nàng đã tỉnh lại, nàng chỉ nhìn thấy Sesshomaru, cũng chỉ nhìn hắn, dường như cho rằng đây là cái nhìn cuối cùng trong sinh mệnh của nàng, tràn ngập lưu luyến và tiếc nuối. Nàng mở miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện không phát ra được âm thanh nào.

Thật ra nàng rất sợ, cho dù đã chết qua một lần cũng không thể giảm bớt nỗi sợ hãi này.

Cái chết kia nàng không hề được biết trước, cho nên nàng có thể bình tĩnh tiếp nhận nó. Nhưng lúc này đây, nàng và hắn đang trải qua thời khắc giây phút trong đau khổ, cùng chờ đợi cái chết tiến đến.

Đáng sợ hơn cả cái chết, chính là việc chờ đợi nó.

Trước đây nàng chưa từng sợ hãi, nhưng lúc này nỗi sợ đang bao kín lòng nàng.

Nàng sợ mình không thể ra khỏi đó, nàng sợ bản thân cứ thế chết đi như vậy. Nàng thật sự, thật sự rất tuyệt vọng đến đau khổ.

Sesshomaru, ta yêu chàng.

...

Sau khi Kougen Terunosuke trở lại hiện đại, hắn vẫn luôn chú ý đến hướng đi của gia tộc Shiina. Lúc Aoko được đưa vào bệnh viện, hắn cũng chiếm được tin tức này nên vội vàng chạy tới. Nhưng hắn chỉ đứng ở trong sảnh lớn của bệnh viện, cũng không tiến thêm bước nào, vì nàng cầu nguyện là đủ rồi.

Tiếng khóc trẻ con chói tai cắt qua bầu không khí căng thẳng, cửa phòng sinh đã đóng chặt mấy tiếng bị người khác đẩy ra, hộ sĩ ôm một cái tã lót nhỏ nhỏ bước ra ngoài, cười nói với đám người đang chờ đợi : “Shiina tiểu thư thuận lợi sinh được một bé trai, mẹ con đều khỏe mạnh.”

Kagome lập tức chạy tới, muốn đón lấy lại bị hộ sĩ tránh đi, cười làm lành nói: “Xin lỗi tiểu thư, dựa theo lời của Shiina tiểu thư trước lúc tiến hành gây mê, cô ấy muốn để cha đứa trẻ nhìn thấy nó đầu tiên, ai cũng không thể ngoại lệ, ngay cả tôi cũng chưa có may mắn được nhìn thấy đứa bé đâu.”

Cúi đầu nhìn lại, quả nhiên một góc tã lót đang che nhẹ lên mặt đứa bé.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt đổ dồn về Sesshomaru cách đó không xa.

Làm một đại yêu quái, Sesshomaru tất nhiên đã sớm nghe được giọng của đứa bé, cũng cảm nhận được hơi thở kia, nhưng thật ra sự khẩn trương trong lòng hắn không hề kém hơn mọi người ở đây chút nào.

Hắn giả bộ bình tĩnh đứng lên, đi đến trước mặt hộ sĩ, chậm rãi xốc góc tã lót che khuất mặt đứa bé lên.

Một cái đầu nhỏ nhỏ lộ ra, nhúm lông màu bạc tinh khiết ở gần tai, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn, đôi mắt cũng nhắm chặt lại, cái miệng nhỏ nhắn nhắm nháp ngón tay bé xíu.

Sesshomaru nhìn thật lâu, mới nói ra một câu: “Quá xấu...”

Có lẽ đây là lần đầu tiên hộ sĩ nghe thấy có người lại đánh giá đứa bé của mình như vậy, thiếu chút nữa trợn mắt há hốc mồm, xấu hổ cười làm lành : “Đúng vậy, trẻ con mới sinh đều xấu như thế, mấy ngày sau lớn lên sẽ rất đáng yêu.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Sesshomaru lướt qua.

Hộ sĩ: “...”

Kagome và Inuyasha đồng loạt cúi đầu né tránh.

Inuyasha có chút suy nghĩ : “Đây là con của Sesshomaru à, lại không có lỗ tai, đứa bé này kế thừa hoàn toàn huyết thống đại yêu quái của cha nó, thật sự rất lợi hại.”

Kagome: “Ái chà, nhỏ quá đi mất.”

Không bao lâu sau, Vương Vũ và những thuật sĩ khác của Vương gia cũng bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Mà khi Sesshomaru đi vào, Aoko đang nằm trên bàn phẫu thuật, im lặng nhắm mắt lại.

Không có hô hấp, không có nhịp tim.

41. Chương 41: Kết Thúc : Vĩnh Hằng

Từ sau lúc đó, rốt cuộc đã qua bao lâu, Sesshomaru cũng chưa tính qua. Hắn không cần phải nhớ thứ này, bởi vì chỉ cần người kia còn ở bên cạnh hắn là đủ rồi.

Sau khi Sesshomaru bước vào phòng phẫu thuật, hắn nhìn thấy Aoko hoàn toàn không tức giận, không có hô hấp, không có nhịp tim, nhưng lòng bàn tay nàng vẫn mang theo hơi ấm.

Vương Vũ bước vào theo sau, nói với hắn : “Việc đặt chú ngữ đã thành công, có điều thân thể Shiina tiểu thư rất suy yếu, cho nên...đã xảy ra ngoài ý muốn. Chú ngữ này vốn muốn điều động toàn bộ linh lực của cô ấy để chữa trị linh hồn không được đầy đủ, nhưng tình trạng của cô ấy không thể vượt qua điều chúng ta đã đoán trước. Chú ngữ thành công, nhưng mà...”

Sesshomaru lạnh lùng đánh gãy hắn : “Nói trọng điểm.”

“Nói ngắn gọn, tình huống hiện tại của Shiina tiểu thư có thể dẫn đến hai kết quả. Trường hợp tốt nhất là linh hồn được chữa trị hoàn toàn, cô ấy sẽ tỉnh lại, hơn nữa, chú ngữ còn đem linh hồn của cô ấy vĩnh viễn buộc chặt vào thân thể, từ nay về sau cô ấy sẽ có được năng lực trường sinh bất tử. Còn trường hợp thứ hai cũng không xấu lắm, chỉ là, cô ấy sẽ vĩnh viễn ngủ say như vậy.”

Sesshomaru không nói gì nữa, chỉ gọi đám người Kagome đến ôm lấy đứa bé mới sinh, còn hắn ôm mẹ của nó, trực tiếp trở về Tây quốc.

Hai năm sau, giềng ăn xương mất đi năng lực xuyên thời gian, lần thứ hai đóng lại. Mà lần này, là đóng hẳn. Kagome ở lại thời đại Chiến quốc, chung sống với Inuyasha.

Về sau, rất rất lâu về sau, Aoko vẫn không tỉnh lại.

Sesshomaru đẩy cửa bước vào phòng ngủ, ánh mắt hắn lạnh lẽo gắn lên người đang ngủ trên giường.

Mười năm, dựa theo cách tính của con người, có lẽ là mười năm.

Nàng không có hô hấp không có nhịp tim, cứ nằm như vậy đã mười năm.

Bên gáy nàng, hơi lộ ra một nhúm lông màu bạc. Hắn nhíu mày xốc góc chăn lên, lộ ra một chú chó nhỏ có bộ lông màu bạc đang ngủ tít thò lò bên cạnh nàng. Lập tức hắn gần từng tiếng : “Không phải đã nói không được đến quấy rầy mẫu thân con sao, sao lại chạy tới đây.”

Chú chó nhỏ bị bừng tỉnh, sau khi thấy Sesshomaru, mở to đôi mắt vô tội, ai ai kêu hai tiếng.

Sesshomaru nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của nó, hừ một tiếng lại nhét nó vào bên người Aoko, cài chăn lên, lạnh lùng nói : “Không được quấy nhiễu, nếu không sẽ ném ra ngoài !”

Chú chó nhỏ lộ ra một đôi mắt to ướt sũng, ủy khuất gật gật đầu.

Chú chó nhỏ trước mắt này...chính là con của Sesshomaru và Aoko.

Có lẽ là bởi vì sinh non, lúc tới đây đứa bé rất yếu đuối, sức khỏe cũng không tốt, Yue tự mình đến chăm sóc đã nhiều năm. Trải qua sự dốc lòng chăm sóc của nàng, đứa bé nhanh chóng học được cách hóa thành nguyên hình. Sau đó cục cưng này hình như phát hiện nếu ở hình người thì sẽ không đi được xa, mà biến thành nguyên hình thì rất tự tại, có thể chạy qua chạy lại, cho nên lập tức thích duy trì dáng vẻ nguyên hình – một chú chó nhỏ đáng yêu màu bạc.

Yêu quái nhỏ lớn lên rất chậm, cho dù đã trải qua mười năm, cũng chỉ có dáng vẻ của đứa bé hai ba tuổi loài người.

Cục cưng này hình như đặc biệt thích ngủ bên cạnh Aoko, từ sau khi phát hiện ra chỗ ở của nàng, vẫn thường vụng trộm chạy tới nơi này. Sau đó dựa theo cách nói của Yue là, toàn thân Aoko tản ra hơi thở linh lực mạnh mẽ, yêu quái khi còn nhỏ đối với loại hơi thở này đặc biệt không muốn xa rời.

Hắn nhớ tới mấy ngày trước Kouga và Ayame có mang theo tên nhóc nhà họ tới chơi với con hắn, bọn họ vừa quay đi quay lại hai thằng nhóc này đã mất tích trong tòa thành, tìm kiếm nửa ngày mới phát hiện

chúng nó đang ngủ say bên người Aoko. Hai tên nhóc này đều cuộn mình nằm bên cạnh Aoko, ngủ đến không biết trời đất là gì, đặc biệt ngọt ngào.

Thật sự là...

Sesshomaru nằm xuống bên người nàng, ôm lấy cả nàng và đứa bé, một lần lại một lần đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng. Đây là cuộc sống mà hắn vẫn luôn mong đợi, có nàng, có đứa bé, một nhà ba người, vậy đã đủ rồi. Nhưng mà...

Sesshomaru vẫn chưa đặt tên cho đứa bé, trong lòng hắn thật ra luôn ôm một ý nghĩ.

Aoko sẽ tỉnh lại.

Trải qua mười năm, mọi thứ xung quanh đều đã thay đổi. Inuyasha và Kagome một năm ôm hai đứa, đương nhiên là Kagome một lần sinh đôi, Inuyasha thấy nàng vất vả tất nhiên sẽ không để nàng tiếp tục sinh nữa.

Còn pháp sư Midoriko bởi vì không thể rời khỏi sơn động, cho nên Sesshomaru đã từng ôm đứa bé đến thăm nàng. Nàng nhìn đứa bé, sau khi nghe nói tình huống của Aoko, vui mừng nở nụ cười. Không lâu sau, chợt nghe nói linh hồn vẫn luôn tồn tại trong sơn động kia được giải thoát, thành Phật.

Rin và Kohaku đã trưởng thành. Bây giờ Kohaku đã trở thành một trù yêu sư xuất sắc, thường xuyên ra ngoài trợ giúp người khác, đám yêu quái nghe tên đã sợ mất mật. Còn Rin lớn lên duyên dáng yêu kiều, trở thành một đại mỹ nữ, thông minh lại can đảm. Rin thường xuyên về trở về Tây quốc, chăm sóc Aoko mê man và cực kỳ nhỏ.

Khi Sesshomaru từ bên ngoài trở về, chỉ thấy Rin và Kohaku đang nói chuyện ở trong sân, Kirara ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh. Thấy hắn trở về, mọi người đều cùng nhau đứng lên cúi đầu chào hắn.

Sesshomaru chỉ gật đầu một cái rồi lại bước vào phòng.

Giữa ngày hè, thời tiết có hơi oi bức, cho nên cánh cửa hướng ra vườn luôn được mở rộng. Trong phòng ánh sáng ngập tràn, bởi vậy hắn chỉ cần liếc mắt một cái là đã thấy được chiếc giường trong phòng, có điều, người vốn dĩ nên ngủ say ở đây lại không thấy đâu.

Sesshomaru đứng trong căn phòng trống rỗng, hai mắt híp lại, nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua những chiếc chuông treo trên hành lang.

Bên ngoài khu vườn, góc áo màu xanh mềm mịn phấp phới theo làn gió, bay lên rồi lại chậm chậm hạ xuống.

Sesshomaru cảm thấy tim mình đập rất nhanh, hắn chậm rãi bước tới nơi ánh sáng ấm áp ấy. Hắn đứng đó, ngơ ngác nhìn người đang ôm chú chó nhỏ màu bạc ngồi tựa vào khung cửa phớt nắng.

Nàng...tỉnh lại.

Người kia sau khi nhìn thấy hắn, nàng chỉ khẽ cười : “Trong phòng rất buồn, ta muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, khiến chàng lo lắng sao ?”

Khóe môi Sesshomaru khẽ nhếch lên, lắc đầu : “Không đâu.”

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp cây cối, vẽ lên hành lang những cái bóng lớn loang lổ. Gió nhẹ thoảng qua, mang theo tiếng xào xạc của lá cây.

Sesshomaru và Aoko, một đứng một ngồi, dưới bóng cây cổ thụ, hai người dịu dàng nhìn nhau.

Năm tháng yên bình.

Cứ như vậy, đã đủ rồi.

42. Chương 42: Ngoại Truyện

Aoko vuốt ve chú chó nhỏ mềm mại đang nằm trong lòng nàng, vui vẻ hỏi : “Sesshomaru, chú chó nhỏ này đáng yêu quá, là thú cưng tặng cho ta sao ?”

Sesshomaru : “...Nó là con của chúng ta.”

Aoko ngạc nhiên : “Hả ? Lúc trước ta sinh ra một chú chó nhỏ như vậy ?”

Sesshomaru : “Lúc nó sinh ra vẫn ở dáng vẻ loài người, chỉ là một biến hóa nho nhỏ thôi.” Sau đó ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía chú chó nhỏ : “Biến về đi.”

Hắn vừa dứt lời, “bành” một tiếng, chú chó nhỏ trong lòng nàng đã biến thành một cậu bé hai ba tuổi, trắng trẻo tròn tròn hết sức đáng yêu, nó tủi thân mút mút ngón tay, đôi mắt ngập nước to tròn nhìn Aoko.

Aoko “di” một tiếng : “Vì sao lại không có lỗ tai ?”

Sesshomaru : “Nó kế thừa huyết thống tinh khiết của đại yêu quái, không có khuyết điểm lộ nguyên hình của bán yêu.”

Aoko cười nhẹ, bỗng nhiên đưa tay béo má cục cưng : “Biến về đi.”

Cục cưng mờ mịt nhìn Sesshomaru, lại thấy Sesshomaru thản nhiên nhìn nó : “Làm một nam tử hán, con phải hết sức nghe lời mẫu thân.”

“Bành” một tiếng, cục cưng lại biến về dáng vẻ chú chó nhỏ.

“Hay quá ~ ha ha, lại biến về đi ~”

“Lại biến về đi ~”

Vì thế cả buổi chiều, chỉ nghe thấy trong sân không ngừng vang lên tiếng động kỳ lạ, tiếng ư ử đáng thương của chú chó nhỏ, cùng với tiếng cười thoải mái của nữ tử đang chọc người ta.

Rất rất nhiều năm về sau, khi chú chó nhỏ ngày đó đã trở thành người thừa kế mới nhất của Khuyển tộc, ký ức về buổi trưa hè năm ấy vẫn còn mới như in, đến nỗi sau này cứ nhìn thấy mẫu thân là nó lại nhanh chân bỏ chạy, mặc cho ôm ấp của mẫu thân ấm áp lạ thường..

Cá : *Tung hoa* *Chỉ tay lên trời cười lớn* Phù, cuối cùng thì nhà cửa cũng có một bộ hoàn, mặc dù là truyện đồng nhân nên ít người đọc, nhưng đây là bộ truyện Cá rất thích nên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, 2 tháng 8 ngày ột bộ truyện 42 chương, tốc độ rùa bò nhưng may mà vẫn có thể đến đích :3. Vậy là hoàn một bộ đồng nhân Inuyasha rồi, để không bị lặp nhân vật nên về sau có lẽ Cá sẽ ko làm về Sesshomaru nữa T_T, cùng đến với các bộ đồng nhân khác nào !!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-hang-khong-ton-tai>